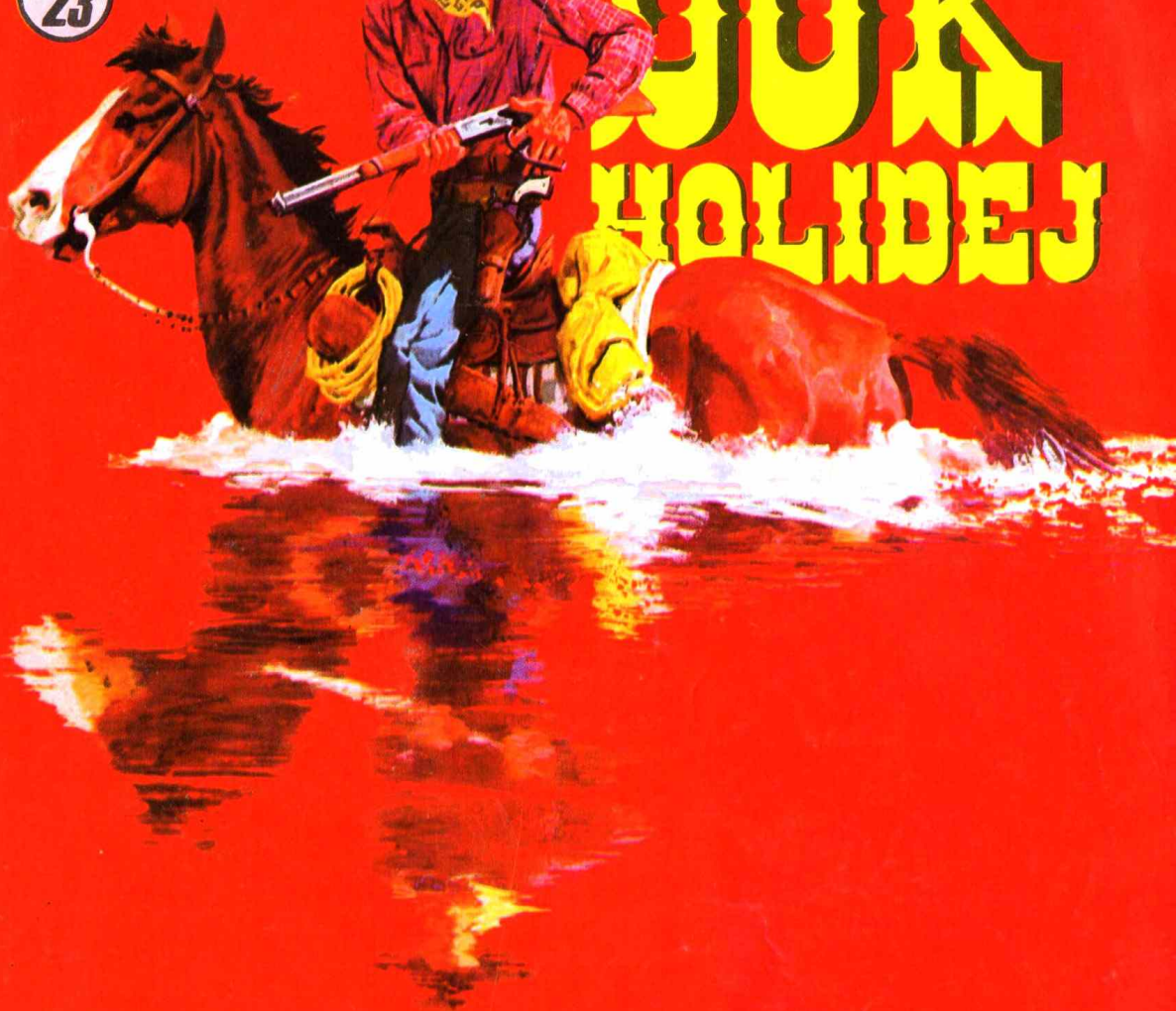

broj
23

DOX HOLIDAY

obračun u sonori

CENA 4 DINARA

Frenk Larami

OBRAČUN U SONORI

Naslov originala:

FRENK LARAMY —
„SHOWDOWN AT SONORA”

Copyright 1974 by Universum press

SVA PRAVA PRIDRŽANA

Izdaje : štampa NIP „FORUM” Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni
urednik Svetozar TOMIC. Izlazi svakog prvog u mesecu. Copyright 1972.
by Martin Kelter Verlag.

Oslobođeno Osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekre-
tarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 413-279/73 od
1 januara 1973. godine

1. april 1974.

Bilo je toplo popodne avgusta meseca na reci San Hoakin, nedaleko od Stoktona, država Kalifornija.

Pošto je umirio ruku, čovek u zasedi je poravno nišan puške sa prsima konjanika.

Reka se presijavala na zalažećem suncu kao srebrom zasuta usnula velika riba.

Jahač je sedeo u sedlu ne sluteći ništa. Životinja pod njim žudno je uzimala vodu u svoje nozdrve i raspoložena, s vremena na vreme, mahala repom.

Čovek sa puškom na bregu još uvek je mirno nišanio i kao da je odugovlačio sa smrtonosnim hicem.

Na obali San Hoakina jahač je lagano skinuo šešir i obrisao znoj sa čela.

Bio je to stariji čovek, između pedeset i šezdeset godina, blede boje kože, visokog čela i velikih, prosečnih brkova. Čelo su mu prekrivali nizovi bora, a oko usana se naizmenično javljao žudan grč, nalik na trzaj pred plać.

Odelo mu je bilo prekriveno prašinom, okovratnik bele košulje kvasio se znojem po celoj dužini, čizme

su mu izgubile boju i samo na nekim mestima podsećale da su bile crne i lakovane.

Konj je podigao glavu i zatresao grivom.

Jahač je stavio šešir na glavu i ispravio se.

To kao da je bio znak za ubicu na bregu. Sedeo je zaklonjen grmljem, okamenjen pred trzaj obarača.

Puška je planula, grančice su se ispod cevi zanjihale i vratile, nekoliko listića prhnulo je u vazduh. Bljesak puščane vatre jedva se naslutio na usijanom popodnevju.

Jahač se zaneo unatrag, a onda naglo spustio glavu na grudi i pošao napred. Konj se propeo i zanjista.

Izgledalo je da je čovek odjednom zaspao i nesvesno skliznuo sa sedla na zemlju. Mali oblak prašine podigao se pri padu, a onda se sve umirilo.

Životinja je okrenula glavu prema gospodaru koji je nepokretan ležao kraj njenih nogu. Posmatrao ga je nekoliko trenutaka kao da se pita spava li to on ili ne, a onda je krenula nekoliko koraka napred

prema busenima zelene, sočne trave...

Ubica sa brega polako je pošao prema reci.

Nosio je šešir velikog oboda i običnu platnenu košulju i pohabani prsluk. Lice mu je bilo uglasto, ispečeno od sunca, sitnih očiju i tankih, velikih usta, iskrivljenih na levu stranu.

Na bokovima se nalazio opasač načičkan mecima i stara, izlizana futrola boje meda, sa koltom kalibra 44.

Pušku nije ispuštao iz ruku, trebalo je da žrtvu dovrši ukoliko u njoj bude znakova života.

A izgleda da je bilo.

Pogođeni čovek je malo pokrenuo glavu, ali nije imao snage da otvori oči.

Na stomaku mu se širila velika loква krvi, kao veliki crveni cvet koji se rascvetao na suncu. Prsti su mu se grčili i zahvatali pod noktima zemlju i sasušenu travu.

Ubica je još više iskrivio usta i repetirao pušku.

U očima mu je bljesnuo demonski sjaj.

Ranjenik je otvorio oči. Međutim, samo to je mogao, ništa više. Bio je bespomoćan, gubio je dah, usta su mu se sušila i dan se gasio pred pogledom.

Senka ubice prešla je preko njega poput oblaka.

Čuo je dobro poznati zvuk zapiňjanja oroza i očekivao je svakog sekunda novi, pakleni udar olova u meso, što će označiti konačan kraj...

Njegov konj je okrenuo glavu na

drugu stranu, kao da izbegava da prizustvuje agoniji svog gospodara.

Ubica je počeo da podiže pušku, udaljen od ranjenika jedva nekoliko jardi. Bio je siguran u sebe, toliko siguran da je zaboravio na svaku opreznost. Čak je prečuo i šum sa svoje desne strane.

— Spusti pušku, burazeru! — presekao ga je zapovednički glas, čudno hladan u tom vreloj popodnevju.

Ubica se skamenio. Samo su mu oči skakale levo-desno, tražeći neki izlaz. A izlaza nije bilo.

Čovek na zemlji ponovo je sklopio oči.

Dileme nije bilo, puška je tupo odjeknula kad je pala na tvrdi busen ispred nogu. Ubica se lagano okrenuo prema glasu, malo podignutih ruku, psujući u sebi.

Na svoje najveće iznenađenje zapazio je da u njega nije bilo upereno nikakvo oružje!

Došljak je mirno sedeo u sedlu svog snažnog, indijanskog šarca. Sapi njegovog konja i donji delovi čizama bili su mu mokri. Stranac je tek izišao iz vode. San Hoakin je imao dosta mesta gde se mogao pregaziti.

— Prokletstvo! — procedio je ubica, ispisujući na svom licu grč mržnje.

Čovek na konju izgledao je kao u zemlju ukopan.

Nosio je crno odelo elegantnog kroja, crni „kalifornija” šešir sa čijeg je oboda padala senka na preplanulo lice. Imao je stisnute usne i lepo začesljanu kosu sa strane. Nosio je kao sneg belu košulju i sa

strane kukova dva revolvera sa drškama ukrašenim slonovačom.

Dok Holidej!

Bio je to on.

Suvi, topli predeli Zapada bili su potrebni njegovim bolesnim plućima, a Kalifornija je mogla da bude jedno takvo podneblje u kome će za boraviti na svoje prokletstvo u grudima i osećati se kao i svi ostali.

Kada je napustio Sakramento na severu, uputio se prema jugu, ka Josemajt dolini na čijem su zelenilu mnogi odmarali oči i dušu. Odatle je mogao preko Vajt planina da stigne u Nevadu, a zatim u Jutah.

Međutim, dok je gazio plićak na reci San Hoakin čuo je pucanj i promenio je pravac.

Video je da čovek na zemlji nema oružja i bilo mu je jasno da se radi o podmuklom ubistvu.

Gledali su se oči u oči, sitni, bedni ubica iz zasede i legendarni strelac i kockar, Dok Holidej.

Onda je ubica spustio pogled, ne izdržavši više. Oči u crno odevenog jahača kao da su ga probadale hladnim čelikom. Osetio je da mu nema spasa.

Holidej je ćuteći čekao.

Ubica je vrebao njegove pokrete, nadajući se da će pod njim možda da se uznemiri konj i da mu tako pruži šansu da ga ustreli.

Ranjenik na zemlji je opet pokrenuo glavu i uzdahnuo.

Kockar je skrenuo pogled na tu stranu i to je bila prilika za ubicu iz zasede.

Spustio je ruku prema oružju i izvukao ga s trijumfom na licu.

Podigao ga je prema jahaču, i na

svoj užas primetio da se oba strančeva kolta već nalaze uperena u njega. Niklovane cevi bljesnule su na suncu i to je bio poslednji bljesak podmuklog napadača.

Pritisnuo je oroz za delić sekunde ranije...

Međutim, narandžasti buketi prasnuli su iz tamnog otvora cevi i vrelo olovo pronašlo je svoj neumitni put.

Bio je odbačen, kao da ga je nevidljivo laso izvuklo iz sopstvenih čizama i tresnuo o zemlju.

Šešir se otkotrljao daleko od njega, napravio poslednji krug na ivici oboda i umirio se u isto vreme kada i njegov sopstvenik.

Džordžijanac je lagano sjahao, noseći sa sobom torbu od krokodilske kože. U njoj se nalazio pribor od kojeg se nije nikad razdvajao na svojim putovanjima: čisti zavoji, bočice sa lekovima i najneophodniji instrumenti. To ga je, uostalom, jedino i vezivalo za poziv koji je napustio odavno, kad je u zubnoj ordinaciji u Bostonu saznao da su mu odbrojane godine života. Čovek pred kojim je tek počinjala sjajna karijera zubnog lekara, otisnuo se na Zapad da potraži bolji vazduh, a možda i brzu smrt.

Međutim, smrt je mimoilazila Doka Holideja, a odnosila sve one koji su mu stajali na putu. Umesto mira, čovek iz Džordžije nailazio je na nespokoj. Umeo je samo da stvara sebi neprijatelje i neprilike, ni sam ne znajući kako. Poker je pod njegovim prstima prerastao u igru koju je samo on dobijao. Koltovi drugih revolveraša i despera-

dosa mogli su da se uporede sa njegovim samo kad ste tiče kalibra. U svemu ostalom. Holidej je bio brži, precizniji i veličanstveniji.

Rana koju je čovek imao izgledala je sve gore.

Čovek je umirao. Tu više nije imao šta da učini, niti da ga uteši.

I ranjenik je, izgleda, toga bio svestan. Na njegovom bledom licu samo su oči gorele, sve ostalo je život napuštao.

— Ne pomerajte se — posavetova ga kockar.

Čovek je počeo da pomiče usne, s naporom.

— Je li... gotovo...?

Holidej klimnu glavom.

Sklopio je oči, a onda ih ponovo otvorio. Nešto u njemu je za trenutak odložio poslednji čas. Ruka mu je pošla prema nepoznatom i pogled mu je postao bistriji.

— Čujte... — prošaputao je, tražeći prave reči. — Ja sam Hemond... pošao sam za San Francisco, da sretnem kćerku... da je odvratim...

Zastao je da predahne. Kockar poturi pod njegovu košulju smotuljak čistih zavoja i to kao da pomaže.

— Ja sam vlasnik štamparije u Sonori... U poslednje vreme mi prete, pisao sam kćerki o tome... A ona... rekla je da će doći da mi pomogne... Moram da je sprečim, da i ona ne strada...

— Ko je to protiv vas? — upita Holidej.

Ranjenik je disao sve ubrzanije. Ruka mu je grčevito stegla rever kockarevog kaputa.

— Zapamtite, moja Flo... Flo-randa Hemond... obećajte da ćete joj pomoći da ode... da napusti Sonoru... recite joj... da sam je molio da se vrati tetki u San Francisco... Obećajte!

Holidej je pogledao preko Hemondove glave u obrise Sijera Nevada i nije bio raspoložen da se zadržava u Sonori. Međutim, čovek ga je molio pred smrt da mu pomogne. Može li da ga odbije tako jednostavno?

— Kako će vaša kćerka doći? Kočijom? Mogu da je sretnem? — upitao je Dok.

Ali ranjenik kao da ga nije čuo.

— Obećajte... — stenjao je, gubeći dah, zatvarajući oči. — Obećajte, molim vas...

— Obećavam! — reče mu kockar.

I Hemondova ruka popusti, telo klonu na zemlju, licem mu prelete senka olakšanja.

Bio je mrtav!

Džordžijanac se polako uspravi.

Sunce je zalazilo, senke su se izdužavale sve više i sa reke kao da je dopiralo prohladno predvečerje.

Još jednom je sudbina presekla Doku Holideju put i stavila ga pred iskušenje.

*
* *

Nešto kasnije, on je uzjahao svog Miga i osvrnuo se poslednji put prema grobu nepoznatog štampara iz Sonore. Sada ga je prekrivala sveže ispokana zemlja.

Ubica je ležao prekriven samo kamenjem.

Nebom su počeli da kruže lešinari kada je usamljeni jahač poterao konja na istok.

Miris bufalo trave prostirao se ravnicom.

*
* *

U Sater Kriku kočija se zaustavila da promeni konje i putnici speru prašinu iz grla.

Bila je to selendra kakvih je bilo dosta na putu između Grejs Velia i Bigok Flejta. Kuće od dasaka iskrivljene i ispucale na suncu, dva palca debljine prašina na glavnoj ulici i rojevi muva u vreme kada su senke najkraće.

Bilo je podne.

Odmah do konjušnice nalazio se salun „Cvet”. Po izgledu pre bi mogao da nosi ime „Korov” ili „Kaktus”. Trule daske na verandi škripale su i povijale pod teretom čizama. Stolica za ljuljanje bila je popunjeno telom jednog pospanog kauboj, sa šeširom namaknutim na lice.

Iz kočije iziđoše tri putnika. Poslednji od njih se okrenuo i pružio ruku nekome da se osloni.

Tada se pojaviše nabori haljine. Poslednji putnik bila je žena!

Kauboj na stolici tiho zviznu kroz zube i podiže obod šešira sa lica.

Kakva cura, pomislio je u sebi.

Raskošna haljina do zemlje, šešir sa perjem, neke čudne resice i nabori na njoj... pa dekolte. A glaval

Crna kosa smotana u punđu i pričvršćena sa bezbroj šnalica, dok su sa strane padale četiri reda lokni.

Imala je lice kao od najlepšeg kamena, lepo, majušno, da bi ga čovek pojeo kao šećer. Krupne oči preletele su zbunjeno preko krovova, pa su uz put dokačile i rasanjenog kauboj na stolici.

Iz saluna je dopirao miris jeftinog viskija, znoj, zveket čaša, psovke i smeh.

Nekoliko prljavih, polupijanih tipova izlete iz saluna napolje. Nečija noga uz put zakači stolicu na kojoj je sedeo kauboj i prevrte je zajedno sa mladićem.

Čovek, koji ga je zakačio, ljudskara u zelenoj kockastoj košulji, nasmeja se glasno svojim krezavim zubima, odmahnu rukom i produži za prijateljima.

A na ivici trema su odjednom svi zastali kao ukopani.

Buljili su u stvorenje pred kočijom kao u prikazu. Bio je to najlepši prizor koji su videli. Devojka na ulici ličila je na sliku!

Kauboj je mrmljajući ustao sa poda i otesao prašinu sa sebe.

Bio je mršav, koščat momak, sivih očiju boje pepela i kao slama žute kose pod otrcanim šeširom.

Iskrzane pantalone po ivicama jedva se prekrivale sare prašnjavih, ulubljenih čizama, sa kojih su davno otpale mamuze, a od njih ostao samo trag.

Jarkocrvena košulja bila mu je prebačena preko pantalona i na kukovima opasana opasačem i jednim

koltom na kome se jedino sijala uglašana cev, vireći svojim vrhom iz futrole.

Na prvi pogled čovek je ličio na skitnicu. Ali pri pažljivijem pogledu, moglo se ispod te ofucane spoljašnosti nazreti i nešto snage u udovima, hitrine u pokretima, odlučnosti u očima.

— Ma, pogledajte samo! — viknuo je ljudeškara u zelenoj košulji. ali nije ni bilo potrebno da skreće pažnju svojim drugarima. Svi su zurili u istom pravcu.

Videlo se da devojka nije iz okoline. Mora da je dolazila izdaleka i da je prevalila dosta veliki put dok nije stigla u Sater Krik.

— Hajde, Gase! — gurali su ostali svog krupnog prijatelja napred. — Dama samo tebe čeka, zar ne vidiš?

Ljudeškara se nije mnogo opirao. Zategao je opasač, pročistio grlo, pogladio dlanovima košulju i sišao na ulicu.

Devojka je pored kočije ostala sama.

Svi drugi putnici ušli su u salun da se malo okrepe pred nastavak puta. Ona se zadovoljila time da otvori mali suncobran sa cvetićima i tako se zakloni od podnevne jare.

— Helou! — čula je glas iza sebe i okrenula se.

Džin u zelenoj košulji, koga su njegovi pajtaši nazivali Gas, bio je nadzornik na ranču „Koral“, ali je više vremena provodio u salunima nego u sedlu.

Iz njega se viski osećao na čitavu milju.

Devojka okrenu glavu i Gas se nađe pred suncobranom. Pocrveneo je, čuvši smeh svojih drugara sa trema.

On odgurnu suncobran u stranu i priđe još više lepotici.

— Ako vas muči sunčanica, mala moja — govorio je on kezeći se — da pređemo u salun na pivo?

Međutim, devojka je gledala na suprotnu stranu.

— Hej, Gase! — doviknuše mu prijatelji. — Dama je osetila da si kopile, a ne gospodin, ha!

— Tamo odakle dolazi mora da su drugi običaji — odvratio je Gas pokazujući palcem na nju. — Možda se dame ljube u ruke? Čitao sam o tome.

— Hej, kako si čitao kad si nepismen? — zagrajali su ovi.

— Izmakni se malo, Gase! Nisi oprao usta!

— Koliko si popio viskija, onesvestio bi se konj, a kamoli takva leđi...

Nadzornik sa ranča „Koral“ namršćio se na ove reči.

Niko od prolaznika sa strane nije pokušao da učutka napasnike. Ili nije ni smeo da pokuša. Naoružani pratilac kočije bio je u salunu, vozač je u konjušnici pripremao konje sa konjušarem.

Devojka je pogledom tražila neko drugo lice osim Gasovo, ali je ugledala samo kaubojevo. Kao slama žuta kosa videla se u senci trema, no ništa više nije od njega mogla da očekuje.

Krenula je prema kočiji, ali joj Gas prepreči put.

— Zašto žurite, mala moja? — iscerio se.

— Pustite me! — nervozno je rekla, ali vrlo neubedljivo. Strah joj se uselio u oči.

Kauboj na tremu lagano spusti ruku prema oružju.

Istog časa osetio je na svojim leđima ubod tupog predmeta ovalnog oblika! Nečija cev kolta oslanjala mu se o pleća i ruka mu zastade u vazduhu.

— Hteo bi da pomogneš? — cerekao se neko iz veselog društva. — Pravi kavaljer, a?

Kauboj je ćutao. Onda je osetio da mu sopstveni revolver izleće iz korica u tuđe ruke.

Zatim ga je neko munuo oštro i odgurnuo napred.

— U prvi red i posmatraj zabavu!

Ostali se nasmejaše. Nadzornik sa „Koral” ranča imao je u salunu više pajtaša nego što je kauboj sivih očiju mogao da pretpostavi. Sada ih je prebrojao šestoricu.

Devojka se bespomoćno osvrtala, a Gas joj se sve više približavao, s pohlepom u očima.

Sater Krik kao da je odjednom opusteo.

Naoružani pratilac kočije iz Pej-servila došao je do ulaza, bacio pogled napolje i brzo se vratio natrag. Njemu nije bilo do uplitanja u tuđe poslove, pogotovu ako ih je bilo toliko na broju.

Njegovo je bilo da prati četvorospreg do Sonore i da se na putu brine o putnicima.

U Sater Kriku je to posao čuvara zakona.

Gas je podigao ruku da dotakne devojčino lice, ali je iznenada dobio žestok šamar po obrazu da je stao zabezeknut.

Ruka mu je mahinalno pošla gore, želeći da proveri je li to udarac pao zaista na njegovu glavu ili je samo sanjao.

I njegovi prijatelji na tremu su za trenutak zanemeli, a onda prsnuli u gromoglasan smeh.

Gas je prvo prebledelo, a zatim porcveneo.

— Ti, prokleta devojčuro... — zašištao je spreman na skok. — Pokazaću ja tebi koga si...

Ona je ustuknula, poturajući ispred sebe suncobran.

Ljudeskara ga, međutim, jednostavno polomi kao drvce i odbaci u stranu.

Njegovi drugovi su ga dotle gadjom podsticali, ali odjednom su sada umukli.

Gas je osetio da nešto nije u redu i zbunio se. Okrenuo je glavu prema tremu saluna „Cvet” ali svi njegovi pajtaši pa i onaj žutokosi kauboj, svi su gledali prema zapadnoj strani ulice.

I Gas je pogledao tamo.

Na toj strani pojavljivao se jahač. Kao iz zemlje iznikao, na veličanstvenom šarcu, u crno odeven.

Lice mu se još nije naziralo od duboke senke pod obodom crnog šešira.

Bilo je neobjašnjivo zbog čega su svi redom ispred saluna buljili u

konjanika koji je i na ovako toplom podnevu izgledao kao sablast.

Jahao je pravo prema njima.

I sama obuzeta čudnim osećajem omađijanosti, devojka se prva povratila u stvarnost.

Uhvativši sa strane svoju dugu haljinu, naglo je potrčala prema jahau.

Gas je besno opsovao, pružajući ruku da je dohvati. Ali samo se zaneo i zamalo pao.

Devojka je trčala, a iza nje se podizao oblak prašine.

Konjanik je odmerenim pokretom malo zategao uzde i životinja pod njim podiže glavu, ukopavši se u mestu.

— Molim vas, pomozite mi... — zadihano je izgovorila devojka, podigavši prema njemu svoj pogled. Tada se, međutim, pokajala što mu je prišla. Jer strančeve oči kao da su je tog časa okovale ledenom korom.

Bile su to oči naizgled bez osećaja i žara. Ledenoplave, odbojne i misteriozne. Oči koje su jedino mogle da izazovu smrt, a ne saosećanje.

Ona se odmakla, stavljajući ruku pod grlo.

— Kakva je ovo zemlja... — prošaptala je više za sebe.

Jahač je polako skliznuo sa sedla.

Tada je videla da je visok, da ima duge ruke i tanke prste, kakve obično imaju revolveraši i kockari.

Sa obe strane bokova nalazio se po jedan kolt, čije su drške bile ukrašene slonovačom.

Pošao je ispred nje.

Na tremu je opet započinjala građu. Dobacivali su Gasu da mu je ptičica odlepršala.

— I to kod boljeg momka, Gase! Pravi kicoš, a ne kravar kao ti.

— Beži, Gase, poješće te dendi!

— Ostao si bez cure, Gase! Ostavila ti je samo šamar za uspomenu...

Nadzornik se mrštio, grčio prste, ali je oklevanje bilo očigledno. Nešto ga je zadržavalo da se zaleće. Stranac u crnom išao je pravo na njega, nemajući nameru da ga zaobiđe.

Očekivao je neki pokret i bio spreman da reaguje. Ali, stranac je samo otvorio vratanca na kočiji i okrenuo se prema devojci.

— Nastavljate put, mis? — upitao je mirnim glasom.

Ona klimnu glavom.

Tada se pojavio vozač sa svežim konjima, praćen konjušarem. Zame-na je trajala kratko, praćena tišinom. Vozač je nešto vikao na konje povremeno, a na tremu je šest prašnjavih momaka zurilo u svog nadzornika i stranca koji mu je okrenuo leđa, kao da ga uopšte ne vidi.

Pratilac kočije virio je još uvek na ulazu, kolebajući se da li da izađe.

Žutokosi kauboj je, malo izdvojen, vrebao priliku da se dokopa svog kolta koji se nalazio zadenut za pojasom jednog od Gasovih partnera.

— Je li ovo kočija za Sonoru? — upitao je stranac vozača, koji je ispravljao vodice prema sedištu.

— Jeste, mister. Idete sa nama?

— Ako ima mesta.

— Naravno. Plaća se odmah...

— Nisam imao nameru da ne platim! — odseče ovaj.

Kauboj sivih očiju bacao je pogled prema kočiji, očigledno raspoložen da krene dalje od Sater Krika.

Gas je najzad rešio da nešto preduzme. Prvo se pogledom sporazumeo sa svojim drugarima, a onda obišao stranca da bi mu se našao licem u lice.

— Ova kočija je popunjena, mister! — rekao je.

Zavesica na malom prozorčetu se pomakla i pojavilo se bledo devojčino lice.

Iako je izbegla najgore i želela da kočija krene što pre i što dalje od ovog paklenog mesta, nije odolela potajnoj nadi da će napasnik u zelenoj košulji dobiti svojel

Ako je iko mogao da mu očita lekciju, onda je to bio čovek sa očima sličnim glečerskim jezerima.

Vozač se peo na sedište, tražeći pogledom svog pratioca.

Ovaj se, međutim, još uvek kolebao u salunu. Video je jasno šest koltova spremnih da se umešaju u obračun.

Ako bi izišao, morao bi da se opredeli na nečiju stranu. A to nije bila strana ovih poludivljih goniča stada iz Sater Krika.

Gas nije popuštao.

— Rekao sam da je ova kočija popunjena! — obratio se strancu povišenim tonom.

— Ti si predsednik kompanije, burazeru? — upita ga čovek mirnim glasom. Izvadio je iz džepa zlatnu tabakeru i izabrao tanku, miri-

šljivu cigaru. Gas je kao opčinjen posmatrao njegove pokrete.

— Ja? Nisam, ali... To nema veze! Ova devojka...

— Tvoja žena?

— Ne, ali...

— Onda se skloni. Ili hoćeš da te sunčanica dotuče?

Gas je otvorenih usta buljio u svog sagovornika. Nije stizao da mu prati reči, ali i ono što je uhvatio bilo je jasno rečeno i jasno mu govorilo da je on za stranca obična nula!

— Ja se ne sklanjam, dendi! — zarežao je on. — Ova kočija nema mesta za tebe!

— Čuo sam da Sater Krik ima lepo groblje — uzvрати čovek polako. — Hoćeš jedno mesto za sebe tamo? I to sada?

Šest momaka na tremu se zgledaše.

Nadzornik sa „Koral” ranča uzmače nekoliko stopa natrag. Bio je blizu trenutka da eksplodira.

Stranac u crnom nenametljivo zašao peševu svog dugog kaputa natrag i razgoliti drške koltova.

— Pa? — zapitao je s dosadom u glasu.

— Ko si ti? — seti se da upita Gas, njišući šaku desne ruke nad kukom.

— Zovem se, Džon Henri Holidej. I nemam nameru da presedim ovo podne na suncu.

— Holidej? — promuća Gas, prisećajući se nečega. — Holidej? — ponovio je, okrenuvši se prema svojim pajtašima.

Kauboj sa kosom boje slame suzio je svoje zenice i zagonetnim os-

mehom preleteo preko lica ostalih momaka.

— Ti si onaj Holidej što je pre pola godine u Sonori sredio Ejba Lina i Ripa Čereka? Dok Holidej?

— Rekao sam ti da imaš sunčanicu, burazeru! — dobaci mu stranac.

— Nas je sedmoro! — zareža Gas.

— Pa šta čekate? Da padne mrak?

Bilo je to otvoreno izazivanje, koje Gas više nije mogao da podnese. Bez obzira na reputaciju legendarnog kockara, bio je siguran u brojčanu nadmoć.

Jedan protiv sedmorice!

Samo... ki će biti prvi? Ko?

Gas je video sebe kako se valja po prašini ispraćen na onaj svet usijanim olovom kockara iz Džordžije.

Ta misao mu se nije sviđala, nikako!

Kad bi samo neko od njegovih momaka prvi započeo, bilo bi lakše.

Kockar bi morao da se okrene na tu stranu i Gas bi mu već prosvirao lobanju.

Kao da je pratio misli svog nadzornika, jedan iz njegove pratnje odmakao se od ostalih kako bi komotnije dograbio dršku svog kolta.

Gas je to uhvatio krajičkom oka i satanski se iscerio.

Međutim, niko nije video kako su se u rukama čuvenog kockara našli koltovi!

Iz niklovane cevi kolta u levoj ruci buknuo je narandžasti plamen. Kratak je bio put zrna Doka Holideja: ruka čoveka bila je dopola izvukla oružje, kada ju je pogodilo vrelo olovo.

Urlajući, ovaj je ispustio revolver. Bio je to znak za opšti napad.

Možda bi krv potekla potocima da žutokosi kauboj nije iskoristio zauzetost Gasovih momaka, priskočio jednom od njih i munjevito izvukao svoj oteti kolt iz pojasa.

Sada su bila dvojica protiv šestorice.

Gas je iznenada vratio svoju ruku uvis, uplašen ubistvenim pogledom čoveka iz Džordžije.

Onda je oružani pratilac kočije za Sonoru bučno otvorio vrata i opalio iz puške u vazduh!

— Polazak! — objavio je pratilac, kao da nije bio svestan da se ispred saluna nešto dešava i krenu na svoje sedište pored vozača.

Nije gledao ni levo ni desno.

Kada je podigao nogu da se vine gore, odjednom je ugledao cev niklovanog kolta pred samim nosom.

Prebledeo je.

— Šta... šta to znači? — promucio je, ustuknuvši.

— To znači da se vratiš, druškane, i pokupiš opasače onim tvojim prijateljima! — odgovori kockar.

— Mojim prijateljima? — pobuni se ovaj. — Oni nisu nikakvi moji prijatelji!

— Nisu? — podsmehnu se Dok. — Video sam da sve vreme stojiš na ulazu i posmatraš zabavu. Očekivao si lep kraj?

— Ja... ja nisam to hteo, ja...

— Neka umukne! — javi se žutokosi, prvi put tog dana. — Ja ću ih osloboditi gvoždurije!

I on preteći podiže kolt.

Momci sa „Koral” ranča nevoljno se prihvatiše posla.

Nekoliko trenutaka kasnije gomi-
la opasača ležala je na prašnjavom
tlu glavne ulice Sater Krika.

Kauboj ih pokupi i baci na krov
kočije.

— Ako ih hoćete natrag, morate
trčati za nama nekoliko milja! —
dobaci im kauboj.

— Dole nema mesta više! — pro-
mrmlja vozač.

— Ja ću na krov! — odvrati ovaj.
— Volim čist vazduh. I čist po-
gled...

Holidej priveza Miga za kočiju, a
onda uđe unutra. Nekako se sme-
stio u ugao, osećajući na sebi pogle-
de svih putnika unutra.

Jedino je devojka gledala u pod.

On je čekao neko vreme da im se
oči sretnu. Kada se to najzad desi-
lo, kočija je već dobro poodmakla.

— Da niste vi... Floranda He-
mond? — upita je iznenada.

Bledilo na devojčinom licu bilo
je tako naglo i izrazito da se činilo
da će se onesvestiti.

Međutim, nekako se savladala,
ugušujući strah u očima. Crvenilo
se ponovo vrati u njene pune usne
kad je rekla.

— Ne... ja sam... Ja sam Me-
ri... Meri Kolins!

Holidej klimnu glavom.

— Tako sam i mislio — reče tiho.
U uglovima njegovih usana zatitra
slab smešak.

Devojka se više nije usuđivala da
ga pogleda.

Poslednje odmorište pred Sono-
rom bio je Altavil.

Stigli su u sumrak.

Dok Holidej je proteglio svoje
utrnule udove i žudno udahnuo ve-

černji vazduh. Odvezao je zatim
šarca i bez pozdrava krenuo prema
svetlostima saluna „Belinda“.

Devojka koja se predstavila kao
Meri Kolins, izišla je iz kola sa zeb-
njom. Vozač je primetio njenu zbu-
njenost i pokazao bičem prema jed-
noj zgradi.

— Tamo je mama Lujza — rekao
je. — Ona prima i na prenočište i
na hranu. Sutra krećemo rano...

— Ja ću vam pomoći oko stvari!
— priteče joj u pomoć žutokosi kau-
boj. Skočio je sa krova kočije i za-
malo joj ne ulete u naručje.

— Nije potrebno...

— Ne brinite. Ovo nije Sater
Krik! — nasmešio se kauboj.

Prvi put ga je malo bolje zagle-
dala. Više nije bio tako odbojan,
pogotovu kad se smešio. Možda mu
odelo nije pristajalo, ali se videlo
da ispod tih krpa stoje naslagani
mišići i brzi pokreti.

Poneo je njene torbe, zaostajući
uvek bar korak iza nje.

Ona je mislila da on to čini iz
pristojnosti, a on je, u stvari, želeo
da što više udiše miris koji se od
devojke širio i ostajao za njom.

— Koga imate u Sonori? — upi-
tao ju je, više reda radi.

Ona je malo počutala.

— Imam nekoga... — rekla je
zatim neodređeno.

— Momka? Ili... muža? — čula
mu je glas, sada već promukao. U
sebi se nasmejala, no korak nije
usporavala.

— Nije to što mislite! — odgovo-
rila je, malo okrenuvši glavu. — A
vi?

Kauboj je slegao svojim koščatim ramenima.

— Ne znam! — promrmljao je. — U stvari, idem za nekim poslom. Ja sam Čagar, Trent Čagar, iz Oregon, Sejlern. Čuli ste za Sejlern?

— Ne.

— Lepo mesto... Samo ga plaine dele od mora. Ali imao sam nekih problema tamo i morao sam da odem.

Ona ga više nije ispitivala i zbog toga joj je u sebi zahvaljivao. Sada je već koračao uporedo sa njom.

— Videli ste onog momka u crnom? — rekao je malo zatim. — Zove se Holidej? Čuli ste za njega?

— Nisam čula ništa lepo! — rekla je.

Trent Čagar je podigao obrve i zavртеo glavom.

— Ne znam, meni se dopada... Ničega se ne plaši, dorastao je svakome. Da ste videli kako je potegao koltove, ne bih garantovao ni za Vajata Erpa da je brži...

— Volite oružje? Ja ga mrzim... To samo izaziva krvi

— U pravu ste, ali... čovek mora da se brani. Ja to najbolje znam!

— Kako znate?

Ali Čagar prećuta pitanje.

— Stigli smo! — reče.

Zgrada sa velikim prozorima i debelim ljubičastim zavesama koje su prigušivale svetlost iznutra, nosila je natpis „Pansion“, što je moglo da se tumači na razne načine. Ipak je to bilo za damu bolje nego salun ili neka jazbina gde se pije viski i igra poker.

— Sada mogu sama! — rekla je i okrenula se.

U njenim očima kao da su iščilili umor i podozrenje. Sada su svetlucale nebesima sjajem. Trent Čagar se pred njom osećao kao balavac na prvom sastanku.

— Da vam pomognem i do mame Lujze? — nije odustajao on.

Devojka se osmehnula, ali tako da Čagar to nije mogao u senci da primeti.

Ipak, bio je svestan da je i ona uočila da se u njenom prisustvu gubilo ponešto od njegove opreznosti i hladnokrvnosti. Već su se nalazili pred ulaznim vratima kada se Čagar setio nečega.

— Da li ste vi zaista Meri Kolins? — upitao je naglo.

Devojka se trglala.

Na njenom licu brzo su smenili bledilo i rumenilo, a onda se sva uvukla u sebe.

— Ne razumem šta hoćete...? — povisila je glas.

— Pa, Holidej je u kolima pome-nuo neko sasvim drugo ime? Zašto je to učinio?

Ona se namršti.

— Prisluškivali ste?

— Bilo je slučajno... Uostalom, zaboravimo to. Nisam mislio ništa loše kad sam pitao.

Devojka stisnu usne.

— Zašto bih ja bila ta... Floranda Hemond?

Čagar je slegnuo ramenima.

— Zaista, zašto? — upitao se i sam. A onda je dodao.

— Što se mene tiče, možete biti i sam đavo. Meni to ne smeta!

Naslonjen o bar „Belinda” saluna, Dok Holidej je polako ispijao svoj brendi. Uvek kad bi za šankom poručivao piće, Džordžijanac je gledao da preko puta njega bude ogleдалo. To je učinio i ovog puta.

Naizgled nezainteresovan, pijuckao je, ali ispod poluspuštenih kapaka mogao je da osmotri sve oko sebe, a oštro uho registrovalo je i najmanji šum u blizini.

Čovek koji mu je prilazio imao je na grudima zvezdu.

Nosio je plavu košulju upasanu u sive pantalone, a preko nje žute tregere. Šerif mu je bio povrnut spređa, i sav je nekako podsećao na „plavokaputaše”, Ćenkije. Veliki borci su upotpunjavali to poređenje. Ličio je na narednika i falila je samo truba i šerif Altavila je mogao da stane mirno i izvuče sablju u znak pozdrava...

„Belinda” salun bio je poluprazan. Sve je mirisalo na svežu boju i nameštaj se lepio pod prstima.

Lusteri sa plehanim abažurima stajali su okačeni o stubove s jedne strane, dok se na suprotnoj stvarala senka i neke stolove ostavljala u polutami.

Čuvar zakona u Altavilu naslonio se na šank i okrenuo prema Holideju, mereći ga od glave do pete drskim pogledom.

Džordžijanac je odložio ispražnjenu čašu i dao rukom znak krčmaru da ne želi više.

— Kockar? — oslovio ga je maršal, ne menjajući izraz preziranja.

Holidej je ćutao i vadio svoju tabakeru.

— Nešto sam te pitao, mister? —

ponovio je šerif i povukao ga za ruku.

Džordžijanac se lagano okrenuo.

Šerif je povukao ruku pred ledenim strančevim pogledom. Kao da je dotakao zmiју.

— Vodite li me u zatvor, šerife? — upitao ga je hladno.

Ovaj se narogušio, jer je očekivao od stranca bar malo strahopoštovanja.

— Pitao sam da li ste kockar! — rekao je muklo i ispravio se. Time je značka na njegovim prsima došla više do izražaja.

— Treba da pogodite — uzvрати Dok.

— Kako to mislite?

— Ja pogađam da ste vi zakon! — objasnio je on.

— Vidi se po ovome — potvrdи šerif, lupivši' po zvezdi.

— Naravno. Pošto ja nisam okačio kečeve o rever, ne možete znati da li sam kockar ili nisam...

Maršal Altavila je prišao korak bliže.

— Imate dug jezik! — reče. — Ovde, gde sam ja zakon, ne trpimo kockare i varalice...

Džordžijanac sleže ramenima. Zatim se okrenuo ulevo.

— Koliko ja vidim, šerife — rekao je ledenim glasom — u ovoj jazbini se drugi kockaju, a ne ja...

Šerif pođe za Holidejevим pogledom.

Za jednim stolom, malo uvučenim pod stepeništem, nalazilo se četiri partnera. Do njih nije dopirao njihov dijalog.

— To su samo igrači, ne varalice! — reče maršal. — Za svakog

bih dao desnu ruku da igra pošteno...

— Onda je možete odmah dati!
— osmehnu se kockar.

— Kako?

— Onaj tamo... u prugastom kaputu, žuta marama...

— Kenet Valker? Šta to govorite, to je naš čovek, trgovac!

— Pogledajte, sledeći put kad se bude počeo iza uha, izvući će jednu kartu.

— Gluposti! — odreza maršal ljutito.

— Mogu da se kladim, šerife?

— Ne trpim ni kladenje! — zareža ovaj, ne ispuštajući iz vida kockarski sto.

— Onda trpite varalice — zaključili Holidej ravnodušno. — Saberite šta je bolje.

— Videćemo! — prosikta maršal.
— Ne udaljujte se odavde.

I on se uputi prema igračima.

Trgovac koga je maršal označio kao Keneta Valkera bio je pozamašan debeljko, gustih obrva i mesnatog nosa. Podvaljak mu je prelazio preko kragne golubjeplave košulje, a zelena marama sa čvorem pozadi, mastila se od kratke, kovrčave kose umazane nekim mirišljavim uljem.

Maršal Altavila stao je pored trgovca i čekao.

Za to vreme, Džordžijanac je poručio još jedan brendi.

Krčmar je krpom brisao tablu šanka i ne gledajući u svog visokog gosta u crnom odelu, tihim glasom rekao.

— Čuvajte se maršala, stranče...
Opasan je ako mu nagazite na žulj.

Onda se udaljio na drugi kraj, ređajući čaše.

U najvećem jeku igre, kada su uzimane karte i bačeni najveći uloz, trgovac Valker se promeškoltio na svojoj stolici i pošao rukom prema potiljku. Počeo se i opet vratio šaku na sto.

Maršal je likovao.

Stranac koji je ličio na kockara ovog puta se varao i neće dobro proći što sumnjiči poštene građane Altavila.

Pogladivši brkove, maršal je pošao da raščisti sa Dokom kada je krajičkom oka uhvatio da trgovčeva ruka ponovo polazi prema potiljku.

Zastao je. Nešto mu je došapnulo da je stranac ipak u pravu.

Trgovac je vešto podvukao dva prsta pod obod i jedna karta skliznula mu je u dlan zaista vešto.

Šerif nije verovao svojim očima.

Međutim, snašao se istog časa i zgrabio trgovčevu ruku dok je kretala natrag, prema kartama. Stegao ju je poput klešta tako da je Valker zajaukao.

Ostali su podigli poglede, iznenađeni.

— Šta to znači, Abele? — cvileo je trgovac.

Šerif je ćutao i stezao zglob njegove šake sve snažnije. Najzad su prsti popustili i jedan kralj je odlepršao sa dlana prema stolu.

Svi su to jasno videli.

— Zar ti, Kenete? — muklo se odazvao jedan od igrača.

— Prokletstvo! — opsovao je drugi i nagnu se napred. — Zahvali nebesima što je zakon tu... ja bih ti već pokazao!

— Razlaz! — zagrmio je maršal i u salunu sve umučio. — Večeras nema pokera!

— Strpajte ga u zatvor, šerife! — dobaci neko.

Trgovac je bled zurio preda se. Nije smeo nikome da pogleda u oči.

— A mi smo verovali da ga služi sreća... — mrmljao je njegov partner, suvonjavi starac bele kose.

Onda su mu okrenuli leđa.

Trgovac Kenet Valker ostao je sam, tupo buljeći preda se.

Kada je bio svestan opasne tišine oko sebe, polako se okrenuo i posrćući izišao napolje. Bio je osramoćen i to mu niko neće zaboraviti.

Šerif se okrenuo prema šanku, ali Holideja tamo više nije bilo.

— Gde je? — upita krčmara, lupivši šakom o tablu.

— Ko šerife?

— Onaj stranac... Sada je bio ovde.

— Otišao je, gore! — Krčmar je pokazao na sprat. — Odjednom je počeo žestoko da kašlje i žurno se popeo u sobu.

— Koja soba?

— Ona moja najbolja... U dnu hodnika.

Maršal se uputi stepenicama na sprat.

Kraj označenih vrata je zastao i oslušnuo.

Ništa se nije čulo.

Podigao je ruku da zalupa, a onda je čuo suv, cepajući kašalj koji je razdirao pluća.

Probao je da otvori vrata, ali ona su bila zaključana.

Udarilo je nekoliko puta snažno po njima.

Kašljanje je prestalo, čuo je škripu dasaka. Onda se u bravi okrenuo ključ i pojavilo se bledo kockarevo lice. Na usnama je imao nekoliko kapljica krvi i maršal se naježi.

Džordžijanac je bio gologlav, pramen kose padao mu je na čelo, izgledao je kao čovek kome su odbrojane sekunde. Da nije bilo očiju koje su ovog puta gorele plavim odsjajem, šerif se mogao zakleti da pred sobom ima mrtvacu!

Kada je spustio pogled niže, ugledao je niklovanu cev revolvera upevenu u njega.

— Hej, šta ovo... — počeo je maršal, ali ga je kockarev prigušen glas brzo saterao u ugao.

— Odlazite... ili ću pucati!

Maršal Altavila se povukao.

Drugo nije ništa ni mogao da učini. Potpuno je verovao u strančeve reči, ubio bi ga da je insistirao da ostane.

Ključ se ponovo okrenuo u bravi.

Čuvar zakona u Altavili je zamišljeno stajao pored vrata.

Trebalo je nečega da se seti u vezi ovog čoveka, ali nije mogao to da učini odmah. Zasada je bio velika tajna za radoznalog maršala.

A možda i opasnost.

*
* *

Kočija za Sonoru bila je spremna u samu zoru.

Sunce je tek isplovilo iz zelenih valova bregova na istoku, a Trent Čagar je s nestrpljenjem već bacao poglede prema pansionu mame Lujze, odakle je trebalo da se pojavi njegova sinoćnja saputnica.

Devojka se pojavila sa torbom u ruci. On joj pohita u susret. Pre nego što je pružio ruku za prtljag, zastao je zadivljen. Bila je odmorna, lepša nego juče, u stvari, najlepša žena na svetu!

I protiv svoje volje je pocrvenela.

— Biće lep dan! — rekao je, uviđevši da ništa gluplje nije mogao da izgovori.

— Da li ste nekada bili u Sonori?
— upitala je. Sad joj je čak i glas bio drukčiji, zvonio je i milovao.

— Ne, zašto?

— Onako...

Dok je koračala, Trent Čagar je zaključio da je on za nju najobičnija skitnica, dostojna učiye pažnje, ništa drugo. Čak se nije usuđivao ni da uđe u kočiju. Njegovo mesto bilo je na krovu, gde se guta prašina i udiše konjski znoj.

Vozač se popeo na sedište i prihvatio devojčinu torbu.

Dok Holidej se nije pojavljivao, iako su oboje bacali poglede prema „Belindi“. Trent Čagar je noć proveo u konjušnici i mada se celo jutro čistio od slame, opet bi tu i tamo pronalazio po neki otpadak i krišom ga bacao na zemlju.

Počeo je već i da razmišlja da li uopšte da krene za Sonoru.

Devojka je sedela u uglu, proturivši glavu kroz prozorče. Izgledala srećna. Bilo je lepo jutro, zaborav Kriku, a Trent Čagar je pred njom kao da je pao na incident u Sater zbudjeno šarao vrhom čizme prašinu.

— Zar ne idete? — trgao se od njenog glasa.

— Ja...

Prekinuo ga je topot konja. Okrenuli su se oboje u isti mah i ugledali tri jahača na ulazu u Altavil.

Vozač na kočiji je mrmljao kletve, jer njegov pratilac nikako da izađe iz saluna u kome je spavao. Mogao se zakleti da je krčmara izvukao iz postelje da ga usluži pićem.

Tri konjanika su galopirala prema njima nesmanjenim tempom.

Trent Čagar se namršti. Nisu mu se sviđali, ni jedan od njih.

Dvojica sa strane nisu bila toliko upadljiva osim što su odavali rođene revolveraše. Nosili su nisko pripasane koltove, bili su mršavi, malo povijenih leđa i oštarih pogleda kojima su fiksirali sve oko sebe.

Jahač u sredini izgledao je drukčije. Bio je nešto posebno.

Nije možda imao više od dvadesetak godina. Na prvi pogled odavao je nadmenost koju samo te godine mogu sebi da priušte.

Držao se uspravno, visoko podignute glave. Bio je obučen u najfinije odelo naručeno iz robnih magazina San Franciska ili Los Anđelosa. Opasač, futrola i drške koltova presijavali su se optočeni zlatnim umecima i kopčama. Ispod kaputa takođe je blještao teški, zlatni lanac od skupocenog džepnog sata.

Ni konj, divno odnegovan vrnac, nije bio pošteđen zlatnog i srebrnog okova.

Trent Čagar je zurio u mladića. Nebesa! Taj je ličio na rudnik zlata, a ne na čoveka. Ali, mora se priznati da je jahao dobro.

Nakinđureni mladić je zaustavio pogled na devojci i oči su mu bljesnule požudom i divljenjem. Zate-

gao je vođice svom vrancu. I ostali učiniše to isto.

Devojka uvuče glavu unutra.

— Krenite! — skoro je povikala iznutra.

Vozač je oklevao. Njegov pratilac se još nalazio u salunu, a nedostajao i jedan putnik. Dok Holidej!

Trent Čagar se izmakao, jer su ga skoro oborili revolveraši, pratiodci mladog džentlmena.

Vozač kao da je naslutio nevolju i zamahnuo je bičem na konje.

— Stanil! — odjeknu piskutav glas i vozačeva ruka zastade u vazduhu. Okrenuo se prema „zlatnom” jahaču, praveći se da nije dobro čuo.

— Kako? — promucalo je, pogledavši u Čagara. Ali ovaj je piljio u nadmenog mladića.

— Ova kočija kasni deset minuta! — rekao je „zlatni” jahač, šireći crtu svojih usta u neodređen osmejak.

— Kako? — ponovi vozač zbunjeno.

— Tako što ja to kažem! — odrezao on.

Zatim polako sjaha i priđe vratancima. Njegovi pratiodci ostadoše u sedlima, motreći okolo.

— Što ovo znači? — umeša se Čagar, ali mladić samo ispruži ruku i ne pogledavši ga.

— Ne mešaj se, ti skitnico! — rekao je i otvorio vratanca.

Devojka se skupi u svom uglu.

— Ova lepotica bi mogla da siđe! — reče on, praveći mesta pored sebe za prolaz. — Imamo kratak razgovor u četiri oka.

Trent Čagar koraknu, ali ga zaustavi zapinjanje otponca na koltu.

On se okrete. Jedan od revolve-

raša mu se cerio u lice i mirno pozdizao cev svog oružja prema njemu.

— Šta hoćete? — čuo je devojčin glas. — Ko ste vi?

— Reći ću vam kad izidete, lepotice.

— Kakva su ovo mesta? Zar ovde nema zakona?

Mladić se smejao, očigledno zadovoljan situacijom.

— Nije nam prvi put da zakon bacimo u prašinu... ili na grobljel — rekao je.

Trent Čagar se okrenuo. Oružani pratilac kočije je baš tog trenutka zastao na izlazu saluna, a onda se ponovo vratio unutra.

Plašljivi kojot! — pljunuo je Čagar na zemlju. A onda je video nečije čizme na ogradi.

Neko je sedeo na tremu zavaljen u stolici za ljuljanje, s nogama na ogradi. Nije mu video lice, ali se nadao da je to Holidej!

Mali oblaci dima izdizali su se povremeno iznad njega.

Mladić je za to vreme prestao da se smeška i da izigrava ljubaznost.

— Hoćete li da siđete gospodice ili ne?

— Nemam nameru! — odvrati devojka.

Istog časa mladić je dograbio za ruku.

Trent Čagar ponovo krenu na njega, ali ovaj vešto izvuče jedan od svojih pozlaćenih koltova i uperi ga Oregoncu pravo među oči.

— Miruj, ništarijo... ili ću ti prisvirati glavu!

Devojka odgurne njegovu ruku i siđe iz kočije.

— Šta ovo sve treba da znači? — upitala je oštro.

Mladić vrati oružje natrag. Ponovo se nasmejao.

— Moj matori je došao na ideju da me oženi! — cerio se. — Rekao mi je da malo prolutam i nađem nekoga. Kaže, vreme je da se smirim i preuzmem njegove poslove. I eto, ja lutam... Tražio sam na mnogim mestima i nisam našao onu koja bi mi odgovarala. Ovde, čini mi se, ova curica ima šanse da me zasluži...

— Zasluži? — kao eho odazva se devojčin glas.

A zatim je poput praska biča odjeknuo šamar.

„Zlatni” momak je ustuknuo i rukom posegao za obrazom. Na koži se jasno ocrtavao trag male šake.

Obuzet besom on se izvio i zamahnuo rukom...

— Ne bih to pokušao! — dopre do njega hladan, metalan glas.

Mladićeva ruka iznenada klonu.

Trent Čagar ugleda Holideja na tremu.

Stajao je visok, ranim suncem posut kao zlatnom prašinom. Senka mu je prekrivala lice, ali ledena mirnoća dopirala je od njega kao snežni dah sa Sijera Nevade.

Mladić je prezrivo mahnio rukom, obraćajući se svojim pratiocima.

— Oterajte ga!

Trent Čagar pljunu pred njegove čizme.

— Ti, balavi, nakinđureni uobraženko! — sasu mu u lice. — Umeš li nešto sam da učiniš, bez ovih iza leđa?

— Šta si rekao? — podivlja ovaj. — Tražiš batine? Dobićeš ih za du-go sećanje...

— Od koga? Od tebe?

— Da, od mene ništarijo...

— Baš bih voleo da vidim kako mlatarasćuclom?

Mladić se gnevno okrete prema svojim pratiocima. Oni su neprimetno klimnuli glavama i povadili oružje.

Trent Čagar nije ustuknuo. Bilo mu je svega dosta, bio je spreman da skupo proda svoju kožu.

Onda se sve ponovilo kao i nedavno, kockar je mađioničarskim potezom istrkao svoja dva „linkolna” i oružje je izletelo iz ruku napasnika.

Uznemireni konji pod njima samo što ih nisu pobacali u prašinu.

Sve je trajalo delić sekunde!

Zatim su koltovi našli put u frotrole, obrnuvši se nekoliko puta oko kockarevih kažiprstiju. Ni dim se nije čestito razišao.

„Zlatni” mladić je zurio u Holideja kao u avet.

Ništa nije shvatao. Njegovi najbolji momci bili su razoružani kao poslednji početnici!

— Ja čekam! — presekao ga je Čagarov glas.

Mladić više nije bio tako ratoboran.

Sva njegova nadmenost iznenada je splasnula kao vetrom oduvana. Bio je uplašen, ali to nije želeo da pokaže.

Kada se niko tome nije nadao, on je počeo da skida opasač.

— Ne želim da se borim! — rekao je i bacio ga na zemlju.

Trent Čagar gaje posmatrao s nevericom.

— Onda se počisti odavde! — dobacio je i okrenuo se prema devojci. Zaustio je da nešto kaže i ugledao kako joj se lice menja. U očima joj se ogledao užas.

— Trente! — viknula je.

Njemu je bilo jasno da je opasnost dolazila od mladića.

Odskočio je u stranu baš u času kada je momak opalio iz svog revolvera skrivenog u posebnoj futroli pod pazuhom.

Zrno je okrznulo Čagara po ramenu. Pao je u prašinu i prevrnuo se dva puta. Za to vreme, mladić je krenuo prema njemu, smejući se i ciljajući u glavu. Cev se dimila...

Oregonac se malo izvio na bok i povukao obarač.

Pucao je kroz futrolu.

Mladić je zastao, zagledao se ispred sebe, zbunjen i začuđen, a onda pao licem na tle.

Više se nije pomerio.

Trent Čagar se pridžie s gorkim osmehom.

— Sve je isto! — promrmljao je. Devojka je čula, ali ga nije shvatala.

Mladićevi pratioci poskakaše sa svojih konja i pritrčашe mladom gazdi. Jedan od njih uzme mu glavu u svoje ruke.

— Mrtav je... — procedi, a opasan sjaj zapljusnu mu zenice dok je gledao u Trenta.

— Dobio je što je zaslužio! — reče Čagar. — Bila je samoodbrana...

— Samoodbrana? — podiže se revolveraš, a pena mu iziđe na usta.

— Vraga samoodbrana! Bio je odgovor da ga ucmekate! Teško svi-ma ovde! Ovo je jedini sin Reja Kolberta! Prevrnuće svaki kamen da vas pronađe i ubije...

Zatim su podigli mladića i prebacili ga preko konja.

— Rej Kolbert? — progundao je vozač, češući se po glavi, dok su konjanici odlazili putem kojim su došli. — Taj je pravi demon. Čuo sam za njega...

— Da krenemo odmah? — predloži devojka. Njen zaplašeni pogled počivao je na Trentu.

— Imam svedoke da je samoodbrana! — rekao je Oregonac.

— Mister, ja nisam ništa video! — javi se vozač. — Mene u to ne mešajte. Imam dvoje dece.

Ulicom je dolazio maršal.

Iz saluna se najzad pojavio pratilac kočije.

Dok Holidej je stajao na tremu, oslonjen o stub.

Čuvar zakona u Altavilu je shvatio da je zakasnio na glavnu predstavu. Od jahača ostao je još samo oblak prašine.

— Kakva je to pucnjava? — upitao je oštro.

— Ubijen je sin Reja Kolberta! — dobaci vozač sa svog sedišta.

Šerif iskolači oči.

— Šta? — dreknu. — Ko ga je ubio?

— Ja! — zakorači Čagar napred. — U samoodbrani...

Maršal se namršti.

— Ne priznajem samoodbranu, samo ubistvo! — planu on. — Znate li ko je Rej Kolbert?

— Da sam znao, šerife — odgovori

ri Trent Čagar ironično — možda bih pobeo glavom bez obzira, dok njegov sin vredi ovu devojku...

— I trebalo je da bežiš, kućkin sine! — prekide ga maršal. — Kolbert je najmoćniji rančer u ovom kraju. Drži našu banku, vlasnik je saluna i kockarnica zapadno od Sakramenta! Shvataš li, prokletniče? Cela pokrajina nečim je vezana za Kolberta, pola Altavila mu duguje, pola je spremna da ga moli za pozajmicu?

Trent je gledao u šerifa s mrzovoljom.

— Znači li to da ste i vi njegov šerif? — upita.

Maršal otvori usta kao da nema vazduha. Onda izvuče revolver i zabode ga Čagaru u stomak.

— Uhapšen si! — zagrme.

— Zašto? — pobuni se devojka. — Zar je trebalo da pusti da ga ubije s leđa?...

— Vi učinite! — obrecnu se maršal. — Ne želim da Kolbert sravni Altavil zbog njega. Neka on visi umesto nas!

— Bez suđenja? — začu se novi glas, ali dobro poznat.

Džordžijanac je lagano prilazio, s cigarom među zubima.

Šerif ga je prostrela neprijateljskim pogledom.

— I vi ste umešani u ovo? — upita.

Kockar klimnu glavom.

— Priznajte? — skoro se obrađova maršal. — Onda ste i vi uhapšeni!

Džordžijanac sažaljivo odmeri maršala.

— Sinoć mi niste izgledali glupi, čoveče! — reče mu.

— Šta? Pazite vi...

— Ja pazim, šerife! I čekam da me uhapse.

Maršal se odmaknu od Čagara.

— Ne pokušavajte da se oduprete zakonu! — opomenu ih.

Pratilac kočije zauze svoje mesto pored vozača.

— Treba da krenemo, kasnimo! — obavesti on šerifa. — Ako su gospoda uhapšena, mi možemo da nastavimo put...

— Zaveži! — prekide ga kockar i ne pogledavši ga. Vozač je ponovo odložio svoj bič. Holidejev glas se kao je kao čelik.

— Ako sam dobra razumeo, maršale — nastavi on — ovom čoveku ovde se neće suditi! U stvari, sudice mu Kolbert?

— Nije vaše da zapitkujete! Skinite opasač! — zareža ovaj.

Ali Holidej se nije pomakao.

— Sinoć ste bili pred mojim vratima! — podseti ga on. — Verujem da ste svesni da mi nije stalo mnogo do daljeg lutanja. Moj kraj može da bude i vaš, maršale. Meni je svejedno.

Šerif Altavila je nervozno grickao brkove.

Trent Čagar se primače devojci.

— Ulazite! — reče joj Holidej.

— Uzalud vam je! — javi se maršal. — Kolbert će vas stići!

— Biće to pakao za njega! — odgovori kockar.

— Proketo ste sigurni u sebe! — uzviknu maršal. — Ne dajem ja ništa na vašu brzinu, ja nosim značku!

— Nosite je i dalje, šerife, ali na savesti!

On otvori vratanca i pomože devojci da uđe. Pogledi im se za trenutak sretoše i ona oseti da malaksava pod udarom ledenoplavih očiju.

— Kreći! — naredi kockar i vozač zamahnu bičem.

Kočija za Sonoru zakloparala je prašnjavom ulicom Altavila kasneći čitavih pola sata.

Prozori na obližnjim zgradama bili su otvoreni i načičkani polusanjivim glavama. Nekoliko prolaznika zastalo je na ulici, ali podalje, posmatrajući odlazak kočije i par stranaca okrenutih prema njihovom maršalu u ne baš prijateljskoj pozi.

Sve to vreme šerif i Holidej su se merkali, ali ovaj prvi nije želeo da daje povoda za bitku, bar ne tada. Duboko u sebi on je verovao u Čagarevu priču o samoodbrani, jer razmaženi Kolbertov jedinač i ranije je bio napast za grad, međutim, ko će u to ubediti razjarenog oca?

Moći će samo da mu kaže da je ubica izmakao i da se i sam stavi na čelo njegove potere.

— Mi odlazimo! — naglasio je Holidej. Peševi njegovog kaputa bili su razmaknuti dovoljno da maršal zapamti da su drške koltova slobodne.

— Nećete daleko! — odgovorio je ovaj. — Oni momci su možda već obavestili Kolberta...

— Meni je dovoljno da ste vi ubeđeni da ovaj momak nije kriv.

— Ja? Ubediti vi Kolberta, a ne mene! Ja ću biti na čelu potere u

svakom slučaju. Nemate mnogo prednosti...

Džordžijanac se bez reči uputi prema konjušnici. Čagar je koračao za njim, osvrćući se.

Međutim, čuvar zakona u Altavilu ih je zamišljeno posmatrao. Nije ni pokušao da upotrebi oružje.

A Holidej je mirno koračao, siguran u sebe.

— Nebesa! — gundao je u sebi Oregonac. — Njegovi živci su od čelika!

*
* *

Dva jahača grabila su brdovitim terenom u paklenom trku. Šarac je išao napred kao na krilima.

Pod Čagarem životinja je dva puta posrnula, tako da je zamalo sleteo glavačke odozgo na tvrdi kamenjar. Krajnjim naporima uspeo je da se održi u sedlu, dok je njegov ćutljivi saputnik izmicao daleko i tako zaustavljao šarca da ga sačeka.

Sad su izbili na vrh brega. Dole je vijugao put kojim je trebalo da naiđe kočija.

Oregonac skide šešir i obrisao ožnojeno čelo.

Holidej pokaza glavom na put.

— Dolazi! — reče.

Čagar oslušnu, ali ništa nije čuo.

— Kako znate? Ja ništa ne čujem!

— Vidim malo prašnjave zavese iza stene! — odgovori kockar. — Sad kreni bez konja, ali po kamenju. Ne ostavljaj tragove. Ja ću povesti oba konja i navući poteru na drugu stranu...

Čagar se počeo iza uha. Nije umeo ništa prikladno da sroči u tom trenutku. Stranac je zbog njega stavljao glavu u torbu, a on se glupavo premeštao u sedlu.

— Ja...

— Kočija dolazi! — prekide ga kockar. — Ako ne požuriš, nećeš je stići...

— Hteo bih samo da...

— Ostavi to za devojkicu. Njoj su potrebni tvoje reči nego meni!

Oregonac skliznu sa sedla, birajući mesto gde ne mora da ostavi trag.

Zatim je skakutao poput zeca niz padinu. Okrenuo se da još jednom mahne kockaru, ali je ovaj već iščeznuo.

Četvorospreg je savlađivao veliku okuku u trenutku kada je Čagar prešao više od pola puta. Noge su ga bolele od silnog skakanja s kamena na kamen, ali je stegao zube da i to izdrži.

Kao naručena ukazala mu se izbočina jedne stene nad samim putem. Pritajio se na njoj oznojen i zadihan i slušao topot konja i prasak vozačevog biča. Da li će varka uspeti? Hoće li Holidej izići na kraj sa poterom iz Altavila?

Prolazili su tačno ispod njega.

Oružani pratilac je razrogačenih očiju pratio let nekog tela kroz vazduh. U prvi mah je pomislio da se radi o nekom planinskom lavu, ali crvena košulja bila mu je i suviše poznata.

Čagar je tresnuo pravo na krov.

— Hej! — povikao je vozač. — Šta je to?

— Samo ti vozi, drugar! — javi

se Oregonac. — Imaš jednog putnika s besplatnom kartom...

— Slušaj ti... — naroguši se pratilac, okrećući pušku.

— A slušaj sad ti — prekide ga Čagar. — Ako se još jednom okreneš na ovu stranu, sletećeš sa sedišta s rupom u potiljku! Ne zaustavlja se do Sonore!

— Ja nemam ništa s tobom! — plašljivo će vozač. — Ne želim neprilike...

— Ni ja! — složi se mladić. — Zato sam i pao s neba na ovu kočiju. Osećam se sigurnijim uz pratioca koji tako smrdi na viski da će iza nas ostati pustinja uvelog drveća...

Zatim priđe sedištu i istrže pušku zbunjenom pratiocu.

— Može da opali slučajno! — reče. — Vратићу ti je ako nas napadnu Indijanci...

Kada je, devojkica iz kola bacila slučajno pogled na drugu stranu, kriknula je od straha!

Jedna glava, okrenuta naopako, cerila se prema njoj i u prvi mah nije prepoznala Oregonca.

— Helou! — pozdravio ju je on, držeći se jednom rukom za ivicu kočije. Čuperak žute kose štrčao mu je ispod oboda kao naramak pokisle slame. — Kako ste?

Devojkica odahnu, pokušavajući da se osmehne.

— Sami ste? — upita.

— Jesam. On... On je otišao na drugu stranu.

— A šerif? Potera?

— Poći će za njim... — promrm-lja Čagar i vrati se na krov.

Kako se činilo, nju bi više rado-

valo da je ugledala Holideja, a ne njegovu neobrijanu njušku? Uostalom, možda je u pravu! Dva puta ih je, oboje, izvlačio iz nevolje.

Isto ovako bilo je u Sejlemu. Tada je imao sukob sa bratom jednog od najvidenijih građana grada, gradonačelnika Frezeta. Njegov mlađi brat bio je besposličar, ženoljubac i pijanica. Nije vredeo mnogo, ali bio je gradonačelnikov brat. Napao je Trenta dok je bio sa jednom devojkom, izvređao ga i na kraju zapretio da će ga ubiti. Potegao je kolt, ali Trent je bio brži i precizniji...

Svi su videli daje bila samoodbrana, ali ga je maršal tiho posavetovao da se izgubi na nekoliko godina iz Sejlema i zametne trag, ako ne misli da omasti konopac!

I Trent Čagar je pobegao...

Potucalo se neko vreme prema jugu, radeći razne poslove da se prehrani i za krov nad glavom. Zatim se obreo u Sater Kriku, a odatle je čvrsto rešio da se ne odvajaju od devojke.

Oborila ga je svojim prvim pogledom i tu nije imalo šta da se više kaže!

Sada je opet navukao nesreću na vrat. Ako potera ne bude toliko glupa, sabraće jedan i jedan i zaključiće da se tragovi dva begunca opasno približavaju putu kojim prolazi kočija. Dakle, ako potera nije glupa, razdvojiće se i krenuti u dva pravca.

Trent Čagar proveri doboš svog kolta. Zar vredi umreti na ovom lepom danu? Možda vredi pokušati da živi. Ako ga u Altavilu čeka si-

gurno jedno vešanje, ovde na otvorenom imaće šanse da se spase.

— Brže malo! — dreknuo je na vozača. — Zar si zaspao?

*
* *

Ono čega se Oregonac pribojavao, dogodilo se u glavi maršala, Altavila, Abela Granta.

Na čelu dvanaest oprobanih revolveraša Reja Kolberta stigao je na brežuljak i sjahao. Kolbert je ostao u Altavilu da sačeka povratak potere. Dao mu je rok šest časova da dovede ubicu živog. Nikako mrtvog. A on će mu već spremi sve da mu put za pakao bude teži i od samog pakla!

Šest časova!

Abel Grant je buljio u tragove i razmišljao kako bi begunac mogao lepo da siđe niz kamenjar i pridruži se kočiji, dok bi drugi mogao lepo da povede oba konja i navuče poteru na svoj trag!

Onda se setio izobličene lica sve-moćnog Reja Kolberta, bes pod kojim su se svi oko njega povijali i drhtali. Pa i on, Abel Grant, bivši poručnik Sedmog konjičkog puka!

Setio se i Kolbertovih reči: „Šest časova vam dajem da ga dovučete ovamo. Za to vreme sagradiću vešala, i ako njega ne pronađete, povešaću sve vas!”

— Šta je, šerife? — čuo je nestrpljiv glas iza sebe. — Na koju ćemo stranu?

Bilo ih je dvanaest u poteri, sve sami okoreli desperadosi koji su sada imali dobru platu da potežu na

svaki mig svog svemoćnog gospodara. Bili su željni da uhvate begunca i dovedu ga ako je moguće i pre šest šasova. Sve za Reja Kolberta! Za njegove dolare, u stvari.

Abel Grant baci još jedan pogled u dolinu kojom je vijugao peskovit put išaran tragovima točkova.

Vešala za čoveka koji je branio goli život mogla su da pričekaju.

— Tragovi skreću ovamo — rekao je glasno.

— Dvojica?

— Dvojica! — potvrdi maršal i uzjaha.

Predosećao je da ispred sebe ima čoveka u crnom.

Prerija kao zeleno more pukla je pred očima šerifa Granta, spajajući se na zapadu sa nebom, dok se nešto južnije preobražavala u visoravan zvanu „Kopačeva humka“.

Ime je dobilo po jednom kopaču zlata koji je tu kopao pune dve godine, obogatio se i vratio se na istok. Međutim, umro je prilikom jedne epidemije za vreme Secesionističkog rata, a poslednja želja bila mu je da ga tu sahrane. Visoravan je tako nezvanično dobila ime po njegovom grobu.

Krst sa imenom i obeležjem odneli su vetrovi i izbrisalo sunce, ostala je samo humka sa izdikalim korovom.

Grob kopača uskoro će iščeznuti sasvim sa lica zemlje, ali nešto od njega ipak će ostati u tom kraju.

Visoravan „Kopačeva humka“.

Dvanaest mračnih gonilaca sa mar

šalom na čelu pratilo je trag koji je za sobom ostavljao Dok Holidej.

Izdignut u sedlu, maršal Abel Grant je pokušavao da na horizontu uhvati tačkicu koja bi označila nekog jahača.

Međutim, u daljini se samo trava povijala pred silaskom blagog povećarca s bregova.

Zatim su ugledali konja bez jahača u polju. Pio je vodu sa malog potočića na čijim su se obalama ukrštali šibljiaci kratkovratnih vrba.

Maršal Altavila zateže uzde svojoj kobili.

Ostali su napravili polukrug oko Granta, spremni da na njegov znak povade oružje.

„Kopačeva humka“ počinjala je nedaleko blagim prevojem načičkanim šumarcima i grmljem tamariske.

— Nema jahča — promrmlja neko iz gomile.

— Treba da su dvojica! — javi se bradonja duge, prljave kose ispod otrcanog šešira, koji se nekada zvao stetson. — Možda su u zasedi?

Abel Grant polako potera konja napred prema šumarku.

Nisu imali razloga za strepnju, jedan konjanik već ih je čekao na ivici šume. Divan indijanski šarac pod njim kopao je zemlju i tresao grivom.

Maršal Altavila ga prepozna.

— Je li to on? — upitao je bradonja izvlačeći pušku iz futrole o sedlu.

— Ne, nije on! — odgovori šerif.

— Onda njegov drugar?

— Da, njegov drugar. Ali polako s puškom! — opomenu ih on. — Čovek ne promašuje!

— Ni ja! — zacereka se bradonja i prinese kundak obrazu.

Planuo je hitac.

Oblačić barutnog dima lagano se rasplinjavao oko jahača u crnom. Puška gonioca odletela je daleko i tupo zveknula o stvrdnutu zemlju.

Bradonja je opsovao i gurnuo povređenu šaku pod košulju.

Holidej je ponovo stavio kolt u futrolu.

Niko više nije pokušao da sledi primer svog drugara.

— Prokletstvo... — psovao je bradonja.

— Rekao sam polako sa puškom — podseti ga šerif.

— Ali nas je trinaest! Zašto ne pucate?

— Kolbert je rekao živog...

— Ali ne ovog, već ubicu.

— Bez obzira...

— Ne slušajte ga! — povika bradonja. — Ovo je naša potera i tu zakon nema nikakve veze. Mi ćemo srediti to na svoj način...

Abel Grant je ostao usamljen.

Jahači su prošli pored njega kao da nije postojao. Lica su im bila napregnuta, samo jedan mali znak i vatra je mogla progutati i takvog đavolskog strelca kakav je bio nepoznati sa koltovima ukrašenim slonovačom.

Lagano su se razmakli.

Poravnati u jednoj liniji, približavali su se legendarnom kockaru sigurni u svoju brojčanu premoć.

Zatim su stali.

Mirnoća kojom ih je stranac sačekao kao da im je oduzela malo-predlašnju osionost.

Pod njim se umirio i šarac. Sta-

jao je kao ukopan, s vremena na vreme strižući dugim, crnim ušima. Vođice su ležale prebačene o jabuku sedla, da bi ruke progonjenog slobodno visile niz bok, brze kao munje.

To je ravno samoubistvu! — promrmљao je šerif, gledajući u stranca kao začaran.

Imac je dva kolta. Dvanaest metaka.

Da li će svaki moći da nađe svoj cilj, a da ga prethodno ne obore bar četiri-pet sa suprotne strane?

Zašto je štitio skitnicu kakav je bio Oregonac?

Setio se Kolbertovog lica, i besa koji je sručio na njegovu glavu. Proderao se kao na najgoru bitangu u pokrajini. Samo što ga nije ispljuvao!

Njega, bivšeg poručnika Sedmog konjičkog puka!

Pljunuo je na zemlju! Kolbert je podizao vešala kao spomenik svoḡ sinu siledžiji. Zar će mu to vratiti sina?

— Gde ti je drugi prijatelj? — zapitao je bradonja, videvši da su njegovi pratoci spremni da potegnu čim razgovor umukne.

— Nema prijatelja, amigo! — odgovorio je Holidej ledenim glasom.

— Ne nazivaj me amigo! Ja nisam Meksikanac! — dreknuo je ovaj. — A nisam ti ni prijatelj!

— Pred bogom svi smo jednaki! — poruči mu Dok. — A ti ćeš uskoro pred njegovo lice... amigo!

— Ali ne pre tebe, kicošu! — preblede ovaj, spustivši zdravu ruku prema opasaču.

To je bio znak za ostale.

Onda su s nevericom zurili u ja-
haća preko puta. Izgledalo je da ru-
ke nije ni pokrenuo, pa ipak su jas-
no videli da ih drži sve u šahu!

Par niklovanih cevi prošetao je
duž celog razbojničkog stroja, ali
niko nije pozeleo da bude prvi na
tom spisku smrti!

Zastali su kao gromom pogođeni.

Dva kolta u rukama dobrog strel-
ca nisu za potcenjivanje.

Izmenjali su poglede i svi su se
zaustavili na bradonji.

On se i dalje kočoperio.

— Nas je šest puta više! Ne mo-
žeš sve pogoditi...

— Zavisi ko želi da bude prvi! —
suvo uzvрати Dok.

— Blefiraš! Neće ti pomoći ni pri-
jatelj, ako si ga postavio u zasedu.
Mi smo spremni da umremo za Kol-
berta!

— Pa počnite sa umiranjem! —
hladno ga dočeka Džordžijanac.

Bradonja se preznojavao.

Onda se okrenuo.

— Šerife! — zauriao je. — Ti si
zakon! Na tebe ne sme da puca.
Uhapsi ga!

Abel Grant je mirno prebacio le-
vu nogu preko sedla.

— Rekli ste da zakon sa ovim ne-
ma veze! — slegnuo je ramenima.
— Ovo je vaša potera!

— Reći ću Kolbertu...

— Možeš mu reći da ide do đav-
ola! — odgovori šerif.

To je za revolveraše delovalo kao
grom iz vedra neba. Buljili su u
Granta kao da je poremetilo pa-
meću.

— Šta si rekao? — prosiktao je
bradonja.

— To što si čuo! — iskezi se
Grant. — Ne želim da ubijam u ime
zakona za Kolbertov račun! Poru-
či mu to...

Onda strže sa košulje zvezdu i ba-
ci je prema bradonji.

— I ovo mu odnesi. Može da je
okači mačku o rep... — dodade.

— Šta to znači? — cepteo je bra-
donja od besa.

— Znači da se ne vraćam natrag!
— objasni Grant i izvuče revolver.
Njegovo lice izgubi svu dotadašnju
ravnodušnost i oči mu bljesnuše
opasnim sjajem. — Skidajte opasa-
če!

— Grante, ovo će te skupo sta-
jati... — pretio je bradonja. Na-
lazili su se između dve vatre: izme-
đu Holideja i bivšeg saveznika.

Umesto svakog drugog odgovora,
Abel Grant opali i čovekov šešir
slete s glave, podižući mu pramen
kose u vis. Njegovo lice pozelene,
a ruka mahinalno pritisnu teme,
tražeći pod prstima krv.

Međutim, to je bio dobar hitac.
Tačno u šešir.

Zatim su opasači počeli da se sla-
žu pokraj konjskih kopita.

Jedan je pokušao da bude brži i
od uperenih revolvera. Skinuo je
opasač, ali je rukom zahvatio dršku
kolta i podigao cev u pravcu šeri-
fa.

Abel Grant ga nije primetio. Ne
na vreme.

Možda bi sve bilo kasno za šerifa
iz Altavila da oštre oči Doka Holi-
deja nisu registrovale podizanje ru-
ke samouverenog bandita.

Poređani tako u jednoj liniji bili
su mu svi na oku i nisu zaklanjali

jedan drugog. Bio je dovoljan samo jedan hitac, kao opomena.

Lupež je zajaukao i klonuo o vrat svog ždrepcu pogođen u rame.

Poslednji opasač pao je na zemlju.

Abel Grant pokaza rukom u pravcu Altavila. Potera tako okrete svoje konje natrag, ispraćena s nekoliko pucnjeva u vazduh.

Trava u daljini prekrila im je sedla, samo su njihove i životinjske glave plovile zelenim beskrajem. Žurili su da jave Reju Kolbertu da ih je maršal izdao kada su već imali ubice u rukama.

Da bi sprali svoju sramotu, slaćuće da ih je čekala zaseda bar od desetak begunčevih saučesnika. Nisu mogli ništa da učine, šerif im je bio iza leđa.

Džordžijanac sačeka Abela Granta na vrhu brežuljka.

Šerif je povratio svoju staru mrzovolju i oštrinu u glas. Kao da se pre toga ništa značajno nije desilo i njegovom životu.

— Mister — oslovio je Holideja — smem da se kladim da ste kockar. Da li sam u pravu?

— Zašto mislite da jesam?

Grant malo počuta.

— Imate duge, fine prste. Dobro pucate. Hladnokrvni ste, a odlično blefirate. Uzgred... hvala što ste mi spasili život.

— Spasavao sam i svoj, šerife! — odvrati Dok. — Ali vi ste ipak prošli svoj put.

Abel Grant se namršti.

— Moj put ne ide uporedo sa vašim, mister.

— Ne ide, šerife... ali se ponekad ukrsti...

Kockar okrenu svog šarca prema jugu.

— Vaš prijatelj je u kočiji, zar ne? — dobaci Grant.

— Znali ste? — iznenadi se Džordžijanac.

— Ja jesam, ali oni nisu. Zbogom!

Holidej je gledao u maršalova povijena leđa i pitao se kuda može da se uputi čovek koji e znao samo da ratuje ili deli pravdu.

— U pravu ste — doviknuo mu je. — Ja jesam kockar.

Grant klimnu glavom.

Onda produži put, na sever.

*
*
*

Sonora.

Kočija je stigla kasno popodne, kada su se na zapadu počeli da skupljaju olovnosivi oblaci.

Malo niže od saluna „Palma” vozač je, uz glasne povike, zauzdavao zahuktalu zapregu, za trenutak nestajući u pravoj zavesi žućkaste prašine.

Trent Čagar iziđe prvi, otvori širom vratahca i pruži ruku prema devojci.

Nekoliko besposličara pred salonom otvoreno je zviznulo kroz zube kada su ugledali nesvakidašnji prizor: jedan skitnica pomaže prekrasnoj dami da stane na tle Sonore.

Salun „Palma” bio je još uvek najbolji u gradu. Građen u meksikanskom stilu, s ravnim krovom od crepa i verandom od okrećenog, neravnog kamena sa tri polukružna ulaza.

Vozač baci sa krova devojčin kofer Trentu na ruke.

— Hemondova štamparija? — upitala je devojka vozača.

Čovek na sedištu podiže obrve.

— Hemond? Onaj što izdaje novine? — Pokazao je rukom na drugi kraj ulice. — Tamo i radi i živi. Šta ste mu vi?

Ali ostao je bez odgovora.

Čagar krenu za devojkom, malo zbunjen.

— Ipak imate veze sa imenom Hemond?

— Ja sam mu kćerka! — odgovorila je ona smešeći se.

— Floranda?

— Zapamtili ste? Možete me zvati Flo.

Trent Čagar ništa nije shvatao.

— Zašto krijete svoje pravo ime?

— Imala sam razloge za to! — odgovori ona. — Tata mi je pisao da se nalazi u opasnosti. Nisam htela da rizikujem sve dok ne stignem do njega.

Onda je iznenada zastala.

— Zašto me ispitujete? — hladno mu se obratila.

Oregonac sleže ramenima. Ni sam nije znao zašto.

Na kraju ulice jasno su uočili veliku tablu na kojoj je pisalo:

„SONORA NJUS — štamparija i redakcija. Vlasnik Džordž Hemond”

— Čudno! — promrmlja Čagar.

— Šta je čudno? — upita devojka.

— Ako je to štamparija vašeg oca... zašto su na prozorima zakućane lestve?

— Šta...?

Sluteći neprilike, Floranda Hemond je ubrzala korak.

Oniska zgrada na dva sprata, oronulih zidova i istrulelog drvenog tremā, imala je s prednje strane dva prozora. Sada su bili zatvoreni, a neko je preko njih postavio daske, tako da su se jedva nazirali ramovi. Ulazna vrata, međutim, bila su slobodna.

Devojka ih odgurnu rukom. Malo zvono oglasi se čim su se vrata otvorila.

Trent Čagar ostade na tremu, sa torbom.

Unutra je vladao polumrak.

Prostorija je bila okolo ispunjena regalima sa slovima. U uglu je stajala velika presa za otiskivanje listova. Tučana peć na sredini služila je u retkim hladnim danima više za podgrejavanje kafe radnicima, nego protiv zime, Jer, Kalifornija je znala uglavnom samo za leto i poneki kišni dan.

Mirisalo je na štamparsku boju, na ustajalost. Tišina koja je dočekala devojku delovala je stravično. Stepenište za sprat, gde je Džordž Hemond imao dve spavaće sobe i malu kancelariju, nalazila se u potpunom mraku.

Trent Čagar bešumno uglavi svoju mršavu, koščatu figuru u dvorak.

— Dajte mi šibicu! — suvo ga zamoli devojka. On kresnu palidrvce i prinese ga fitilju velike lampe okićene o stub do vrata. Žučkasta svetlost malo ožive prostoriju i predmeti dobiše normalan oblik.

— Ovde nema nikoga? — javi se Oregonac.

— Tata je možda gore! — tešila

se devojka. Zebnja u srcu bila je sve jača.

Onda su stepenice zaškripale pod nečijim čizmama.

Trent Čagar skloni devojku iza sebe i izvadi kolt. Neko je sa sprata silazio dole, zastajkujući na svakom drugom stepeniku.

Floranda pokuša da se usprotivi ovakvom Čagarovom ponašanju, ali on joj dade znak da ćuti. Levom rukom je prigušio plamen svetiljke i sve je bilo opet vraćeno u tamu.

Pritajeni tako, mogli su mirnije da iščekuju silazak nepoznatog.

Nejasna senka pri dnu stepeništa pomerala se u raznim pravcima i dobivala obličje. Oregonac, koji nije skidao ruku sa fitilja svetiljke, naglo je povećao plamen i osvetlio prostoriju.

— Ne mrđaj! — naredio je glasno.

Čovek kraj stepeništa se uspravi.

Bio je to starac svojih šezdesetih godina, povijenih leđa i izbora-nog lica. Na čelu je nosio veliki zaštitnik protiv svetla pri radu, privezan oko glave vrpcom. Crni, umaššen prsluk i široke pantalone, koje su mu skoro spadale sa mršavih kukova, bilo je sve što je čovek imao na sebi. Leva ruka nalazila mu se u prljavim zavojima, dok je u desnoj držao četku za prašinu.

Podigao je glavu da kroz naočare bolje vidi posetioce, ali izgleda da mu je to slabo uspevalo.

— Ko je tamo? — upitao je iznemoglim glasom.

— Čika Leo? — uzviknula je devojka, pomalo nesigurnim glasom i

odmakla se od Čagara. Oregonac vrati kolt natrag.

Starac je čekao da devojka izađe na svetlo.

— Flo? — povikao je. — Zar si... zar si došla?

Leo Perez bio je stari slovosla-gač. Sa Hemondom je proveo pune četiri godine izdavajući novine i udišujući olovo u tesnim sobičcima gde su smeštali svoje alatke i pred svet iznosili masne, još sveže redove.

— Gde je tata? — upitala je devojka.

— Zar te nije sreo?

— Sreo? — zadržta Floranda. — Kako to mislite?

Leo Perez pogleda sumnjičavo u Čagara koji e stao nešto povuče-nije u senci.

— Pošao je pred tebe, Flo. Hteo je da te vrati natrag, da ne dolaziš u Sonoru...

— Ali... nisam ga srela, čika Leo?

— Možda ste se mimoišli? Ko je to s tobom?

Floranda odsutno odmahnu glavom.

— Jedan saputnik... Pomogao mi je od Sater Krika dovde.

Stari zavrte glavom. Zatim povede devojku prema stepeništu.

— Gore možemo mirnije da razgovaramo! — naglasi.

Trent Čagar oseti da je suvišan. On dotače prstom šesir i okrenu leđa. Činilo mu se da će devojka ćuti mnogo lošije vesti nego što je starac rekao u prvom susretu. Uostalom, nije ni želeo da se nameće. Važno je da su blizu, umeće da je nađe kad zvona zazvone na uzburu!

Izišao je na svetlost dana i to ga natjera da zatvori oči kako bi se privikao na promenu.

Kada ih je ponovo otvorio, ugledao je nedaleko dva mrka tipa kako ga mere prezrivim pogledima.

On krenu prema „Palmi” trukući noge.

Ona dvojica su pošla — a njim, smanjujući rastojanje.

Mada su bili odeveni u nova odeća od finijeg materijala, pod njima su izgledali prilično neuverljivo. Kao da su ga nosili zato što moraju. Lica su im bila divlja, neobrijana i zapuštena, pramenovi dugih kosa prekrivali su bele košulje, iz usta su im virili patrljci debelih cigara.

Stariji od njih bio je i krupniji, zarastao u kratku crnu bradu, čupavih obrva i pogleda koji u sebi nije imao ništa osobenog, pa ni sjaja. Pokreti su mu bili nezgrapni, ogromne šake često je trpao u džepove, kao da nije znao šta će sa njima.

Drugi, mlađi, koračao je malo povijen. Imao je blede, ispijene obraze i uzana ramena. Dok je išao, noge su mu se saplitala, ali to je više bila neka neobična navika nego „feler”.

Obojica su nosila nisko pripasane koltove. Nove čizme su im pri hodu škripale prekrivene prašinom od nekoliko dana.

Trent Čagar pogleda u veliki napis na platnu koji je bio razapet preko cele ulice, između dve zgrade.

„VAŠ MARŠAL — BENI HENKOK!”

On produži dalje. Sunce mu je udaralo leđa i senka je dopirala č-

tavih pet jardi ispred. Zatim su joj se pridružile druge dve senke i Čagar zaključio da ima društvo.

Zaustavio se i okrenuo.

— Mene pratite, momci? — upita.

Oba čoveka kao po dogovoru izvukoše cigare iz usta i baciše u prašinu.

— Tebi je rekao, Rede! — klimnuo je glavom mlađi, cereći se svojim tankim ustima. Ali stariji odmahnu glavom.

— Ne, to je tebi rekao, Trig. Pitaj ga!

— Kome ste rekli: „Mene pratite, momci?” Meni ili mom bratu? — zacvrkutao je bledunjavi.

Glas mu je bio piskutav, naglašeno tanak i razvučen.

Oregonac je mogao da zaključio da pred sobom ima mesne kavgadžije, ali po odelima se to, opet, ne bi moglo kazati. Krojena su po meri i nisu bila starija od desetak dana, iako su se oni trudili da ih učine što pohabanijim i prljavijim.

— Jesi li ti čuo šta je rekao? — pitao je mlađi, praveći začuđen izraz na svom lukavom, lisičjem licu.

— Nisam, a ti?

— Ni ja. Da ga pitamo ponovo?

— Možda je gluv?

— Ili je možda novi kandidat za šerifa? Odakle dolaziš, stranče? Ne mirišeš na balegu?

— Možda miriše na onu lepojku malopre? Kladim se u tri piva da osim nošenja prtljaga ne ume ništa drugo!

— Ali, Rede... pa momak ima kolt!

— Ima ga i Beni Henkok, ali njim ne može ni kravu da pogodi na rastojanju od deset koraka...

Trent Čagar je slušao njihovo brbljanje, ali se nije zanosio da su to samo prazna naklapanja. Bilo je to otvoreno izazivanje, a on je tek stigao u Sonoru ispred dve dobre potere.

Nije imao nameru, da navlači još jednu sebi na vrat.

Pošao je dalje, čvrsto rešen da ne reaguje.

Kao senke, krenuli su za njim i brbljivci.

Sa drugog kraja ulice, njima u susret, dolazila je grupa jahača.

Jahali su bezobzirno, tako da su se prolaznici u bekstvu spasavali ispred njihovih kopita. Trent Čagar nije bio kukavica, ali je morao da se skloni dva koraka u stranu.

Na čelu je jahao krupan čovek preplanulog lica, bujne kose, koju su sve jače prekrivale sede vlasi. Imao je povijen nos širokih nozdrva, brkove s krajevima spuštenim nadole, oči od usijanog čelika načinjene. I konj pod njim bio je živa vatra, nije mirovao ni kad mu je gospodar žestoko zategao uzde.

Dva Čagarova pratioca su stajala pred njim pognutih glava, izbegavajući da im se pogledi sretnu.

— Što se vas dvojica smucate ovuda? — upitao je oštro. Činilo se da mu je glas kao bič i da će svakog trenutka pasti preko njihovih leđa.

— Šta bi trebalo da radimo? — osmeli se stariji.

Čovek pokaza rukom prema konjima privezanim pred salunom.

— Čiji su ono konji?

— Naši...

— Onda marš u sedla!

Okrznuo je pogledom Oregonca, ali to je bilo sve. Nije našao na momku ništa naročito što bi pobudilo njegovu pažnju.

Mladić do njega, s leve strane, neverovatno je ličio na vođu cele ove grupe. Isto lice, povijen nos, modroplava boja očiju, samo su mu crte bile nešto mekše i nežnije. Obojica su nosila odelo iste, tamnosmeđe boje, širokih revera i krojena u struku.

Mora da su to bili otac i sin, pomisli Trent.

Grupa je krenula dalje, mamuzajući konje.

Za njima su pošla i dva maľopređišnja Oregončeva napasnika. Nisu ga više ni pogledali. Svom snagom su udarali uzdama konje ne bi li nekako stigli jahače ispred sebe.

Dugo još za njima je nad ulicom lebdeo oblak prašine i zamračivao sunce na zalasku.

Trent Čagar obrnu poslednji dolar u ruci. Dovoljno za večeru. Spavanje, zna se, u senu.

Ali, prvo da spere prašinu iz grla.

Krenu prema salunu, istresajući prašinu sa košulje.

Soba na spratu bila je ista kao pre četiri godine. Čak su i stvari stajale

na onim mestima na kojima ih je ostavila odlazeći za San Francisko.

Veliko ogledalo na posebnom stočiću za kojim je sedela, ponovo ju je nateralo da mu priđe i da mu se osmehne.

Zatim je razgrnula zavese i svetlost je prodrila na počadale zidove. Stari zidni sat vratio ju je u vreme kada je njihanje njegovog klatna podsećalo na ritam velikog voza s kojim je u mislima putovala u velike gradove, među otmene žene, fini muški svet, balove i igranke uz salonske orkestre...

A kada je i tamo našla ispod lažnog sjaja legla poroka i bezakonja, uverila se da je zelenilo Sijera Nevada mnogo privlačnije od lučkih barova i lupeža u belim rukavicama.

Stari štampar je izneo lonče već ohlađene kafe na sto.

— Čika Leo! — trgla se Floranda.
— Šta je sa rukom?

Leo Perez odmahnu zdravom rukom u stranu. Brada je počela da mu drhti.

— Čula si za Voltera Bakara?

— Ne...

— Nije ti Džordž pisao o tome? I bolje što nije... Ne znam šta im je. Poludeli su.

— Zašto se tata plašio?

Starac sede za sto prekriven ružičastim stolniakom.

— Videla si onaj napis preko ulice? Komedija! Beni Henkok je kandidat za šerifa Sonore. Obična protuva i pijanica koju Bakaro lansirao da zabavi građane, ali i da ih

zahvati svojom paukovom mrežom...

— Ali tata... šta on ima s tim? Leo Perez se namršti.

— Džordž je jedina poštenjačina u ovoj jazbini! Jedini koje je smogao hrabrost da podigne glavu i kaže svetu šta misli! U „Sonora njusu” razobličio je Bakaru i nazvao ga sledžijom koji, krijući se, terorizuje ljude, a pred njima izigrava dobrotvora i prijatelja svih...

Zatim je Leo Perez začutao, osluškujući. Svaki šum bi ga uzbudio i naterao da prekine pola rečenice.

— Bakaro ima tri sina, Reda, Triga i Rika. Sve sami divlji, pasji sinovi. Naročito ona dvojica, Red i Trig. Prve kavgadžije u gradu. Otac ih naoko grdi i ne slaže se sa njihovim ponašanjem, ali sam ubeđen da ih kod kuće nagovara da budu takvi.

— Šta kaže šerif?

— Nema šerifa! — gorko se nasmeja Perez. — Tek treba da se izabere. Prethodni je zakonan nedavno. Kažu da je bio sa konja i slovio vrat. I to baš kad je ušao u trag kradljivcima stoke sa ranča „K”. Sad su izbori za novog šerifa, a Bakaro ubacuje Henkoka kao kandidata i plaća piće svakom ko je spreman da glasaa za njega. Jedini protivkandidat, Lorens Kenedi, pomoćnik bivšeg maršala — nestao je jedne noći i ništa se o njemu više nije čulo.

— U... ubijen?

Starac sleže ramenima.

— Ko zna? Džordž je i o tome napisao na prvoj strani, otvoreno

sumnjičući Bakara i njegove jahače da teraju po svome. Onda, jedne večeri, dežurao sam zbog nekih oglasa, napali su me četiri maskirana lupeža i porazbili nameštaj. Naša dva momka su premlatili tako da su dva sata ležali napolju dok nisu mogli da stanu na noge, a meni su poručili da kažem Džordžu da će ga zapaliti zajedno sa štamparijom, ako se ne okane napada na Bakaru.

Devojka je slušala, suvih usta.

— Tata... tada mi je pisao?

— Hteo da se izjada... ali se kasnije pokajao što je to uopšte pominjao. A kada je stiglo tvoje pismo, odmah je osedlao konja da ti pođe u susret i naredi da se vratiš. Ovo nije mesto za tebe.

— A za njega? Za tebe, čika Leo? Zašto ne odete obojica odatvde?

Starac je zavrteo glavom, smeškajući se nekim svojim „bubicama”.

— Džordž je takav: ne povlači se. Što ga više napadaju, on se sve više uspravlja. A ja, eto, ne bih mogao da ga ostavim. Ipak...

Perez je zastao zamišljen.

— Ipak... — podstaće ga devojka.

— Mislim da je posredi još nešto — promrmlja starac. — Imam utisak da se oni odnekud poznaju.

— Oni?

— Džordž i Bakaro. Kao da su u prošlosti imali neki susret i kao da Džordž duguje nešto tom naduvenku! Bar tako mislim, ali ne mora da bude tačno... Voleo bih da se varam.

Floranda ustade i prošetala po sobi, nabrana čela.

— Mislite da je vreme da se tata vrati? Da mu se nešto nije desilo?

— Zašto tako misliš, dete? — prenu se Leo Perez. Izgledalo je da mu je Floranda prosto „ukrala” misao iz glave.

— Ne znam... imam neka predosećanja...

Onda je zastala kraj prozora i bacila pogled na ulicu. Spuštao se sutton. Na zapadu su goreli samo oblaci u odsjaju sunca, čija je lopta potonula u brdima Primorskih planina.

Onda se okrenula prema starcu.

— Ko je taj Volter Bakaro? — upita.

— On je sve... i ništa. Ima lanac zemlje istočno od Sonore. Džordž je jednom pomenuo da je zaradio najviše prodajući puške Indijancima, ali više ništa o tome nije rekao, iako sam ga otvoreno pitao šta znači ta optužba. On je samo odmahnuo rukom. „Onako mi je izletelo”, kazao je. Govori se da Bakaro hoće od Sonore da napravi centar „zlatne” Kalifornije. Da skrene prugu, otvori stočarsku stanicu, škole... kojekakve gluposti. A sve to ne čini sigurno zbog Sonore, već zbog sebe. Kao da hoće sopstvenim sjajem i veličinom da prekrije neku senku prošlosti...

Floranda je ponovo sela.

— Više ne znam šta da mislim — rekla je sa uzdahom. — Htela sam da se ovde malo odmorim, a našla sam pakao gori od San Franciska. I tata... zašto ga još nema?

Leo Perez je ćutao.

— U svakom slučaju nastavićemo — rekla je devojka. — List mora da izlazi.

Starac se pridiže na stolici, a onda ponovo sede. Lice mu je odavalo krajnje zaprepašćenje.

— Šta to govoriš? — uzviknu.

— Pa, došla sam da pomognem ocu, zar ne? I pomoći ću mu. Naći ćete one momke i nagovoriti ih da dođu.

— Neće hteti...

— Samo ih vi nađite, ja ću razgovarati sa njima.

— Ali Bakaro... šta će on na sve to da kaže?

— Ja sam ipak žena, čika Leo — osmehnu se Floranda. — Ja ne nosim revolver i on će teško naći pravi način da me se otrese.

— Neće imati obzira...

— Videćemo! — smelo izgovori devojka. — Ovo je još uvek Zapad u kome žena nešto znači. Otac i ja ćemo nastaviti njegovu bitku za Sonoru. Ovaj grad pripada svima nama, a ne Bakarui!

Leo Perez je dignutih obrva vrteo glavom.

— Lepo govoriš, ali šta su lepe reči protiv koltova? Dim.

— Vredi pokušati!

•
• •

Kuća Bakarovih imala je tri trema. Onaj u sredini bio je uvučen, zajedno sa celom srednjom zgradom u kojoj su se nalazile odaje Voltera

Bakara. Sa leve strane bile su prostorije njegova dva starija sina, Reda i Triga, a sa desne najmlađeg, Rika.

Kažu da je ovakav nacrt kuće Bakaro doneo s juga, sa Alabamskih plantaža.

Tako su zgrade bile povezane, a ipak odvojene na neki način. Imali su tri krova sastavljena sa srednjim samo malim prevojem. Bokovi zgrade naslanjali su se na drvorede i divlju lozu, a odatle se pružao travnjak do posebne barake za Bakarove momke.

Veliko dvorište bilo je opasano zidom. Na ulaznoj kapiji od kamena i teškog drveta nalazila se osmatračnica u kojoj se uvek nalazio po jedan čovek.

Bakaro je imao još nešto na rancu.

Ženu! Rozaliju Samanto, polumeksikanku izvanredne lepote.

Oni najupućeniji šapatom su prenosili glasine da je Bakaro u Kalksiku ubio njenog muža, a udovicu poveo sa sobom, prebačenu preko sedla kao džak.

Jednostavno, Bakaro je uzimao ono što je hteo, ne birajući načina. Muža je prosto optužio da mu je krao goveda na putu između Jume i San Sirita i po kratkom postupku ga ubio.

Zatim je poveo Rozaliju Samanto, ne sluteći da se može zaljubiti u tu ženu vatrenih očiju i božanskog tela.

Njega, nekrunisanog kralja Sonore i cele te pokrajine, meleskinja je

glatko odbila prve noći. Bakaro je silom provalio kod nje, ali nije postigao ništa više od hladnoće kojom ga je potpuno obezoružala. U njegovim rukama ona je postajala bezivotna i nijednim pokretom ili rečju nije odgovarala na njegove izlive strasti.

Bakaro je ženu zaključao u svoju sobu, naredivši momcima da ne sme da pređe prag kuće bez njegove dozvole. Mislio je da će omekšati i pustiti posle izvesnog vremena. Međutim, izgovarajući se da žali muža i da slika ubice i suviše prisutna u njenom sećanju da bi sa istim tim ubicom mogla da podeli vatru svog srca, ponovo ga je odbila i time samo pojačala požar u Bakarovom razumu.

Tek kad je obećao da će je uzeti za ženu, ona je rekla da joj treba još vremena da razmisli.

Dao joj je tri dana.

Drugi dan je već isticao.

Bakarovi sinovi nisu bili oduševljeni očevom zagrejanošću za mele-skinju, ali nisu smeli da protivureče. Uostalom, smatrali su da je to trenutani plamen, koji će sagoreti ženu i sve će biti po starom. Oni su zapamtili majku više po sećanju slugu nego iz pričanja samog oca. Umr-la je posle Rikovog rođenja i otada, činilo se, otac nije pogledao nijednu ženu više od nekoliko sekundi!

Bilo je veče. poslednji oblačci na zapadu razišli su se i prepustili mesto rojevima zvezda.

Topot konja trgao je ženu iz misli.

Sedela je u velikoj fotelji pored velikih dvokrilnih vrata koja su vodila na terasu. Ispravila se i bacila pogled na kapiju.

Prepoznala je Bakaru i njegovog sina. Jahali su ispred svih. Uglovi njenih usana razvukoše se u neodređen osmejak.

Bila je crna, raspuštene kose preko leđa, u providnoj, dugoj čipkanoj haljini do zemlje. Pri svakom udisaju dizala je izazovno grudi, čak i kad je bila svesna da je niko ne posmatra. Imala je pune usne srcastog oblika i malo kose oči u kojima je titralo sto vragova!

Bakarna boja njene kože još više se isticala pod belinom haljine. Velika činija puna voća na malom okruglom stočiću bila je netaknuta. Tek sada je žena uzela kao krv crvenu jabuku i žestoko je zagrizla svojim belim, zdravim zubima.

Pre nego što je sjahao, sedokosi zemljoposjednik je pogledom obuhvatio terasu na kojoj se belasala ženina prilika. U sebi se zakleo da će se strpeti još samo jedan dan.

A onda, ili će biti po njegovom, ili će je baciti u reku!

Bacio je uzde momku i okrenuo se oko sebe.

Njegovi sinovi, Red i Trig, podmuklo su posmatrali svog mlađeg brata kako elegantnim pokretom napušta sedlo, klima glavom prema ocu i otmenim hodom odlazi prema svom delu kuće. Odelo mu je, mora se priznati, stajalo kao saliveno, ali za Reda i Triga, Rik Bakaro je bio

običan mekušac koga je otac bez razloga voleo mnogo više nego njih.

— Raspašće se od finoće! — promrmljao je Red, mumlajući poput medveda.

Njegov bleđunjavi brat se kiselo smeškao, pazeći da im otac ne „pohvata” poglede i ne upotrebi bič, koji je nosio zadenut u sari desne čizme.

— Šta si rekao? — upita Red, nezadovoljan Trigovim ćutanjem.

— Ništa... A ti?

— Ja ću mu reći za ono danas.

— Za devojkicu?

Red klimnu glavom, protežući svoja ogromna ramena.

— A-ha! To mora da je ona. Prava cura, vidi se. Taman za Rika, otmena i namirisana...

Trig se piskutavo nasmeja, ali mu osmeh brzo zamre na usnama. Otac ih je namргоđeno posmatrao.

— Vas dvojica! — pozva ih on. — Da li se sećate zbog čega sam vas poslao u grad?

— Naravno — snishodljivo će Trig. — Trebalo je da pazimo hoće li...

Ali prekinuo je usred rečenice.

Čovek na drvenoj osmatračnici iznad kapije podigao je ruku u znak pozdrava. Ispod njega su prošla tri konjanika, posuti prašinom.

Životinje se još nisu čestito ni postavile, a oni su sleteli sa sedla i pljesnuli konje po sapima da odjure dalje.

Volter Bakaro je odgurnuo Reda u stranu i pošao u susret došljaci-ma.

Od njih trojice samo jedan je zakoračio napred. Ostala dvojica su stajala po strani, skinutih šešira, hladeći svoja oznojena čela i tresući obodima nataloženu pršinu sa nogavica.

Volter Bakaro je raskopčao svoj kaput i stavio pesnice na kukove. Brkovi kao da mu se obesiše još više. Po licu mu se razli senka neverice. Slutio je da nešto nije u redu.

— Našli ste ga? — upitao je napregnutim glasom.

Čovek je kratko klimnuo glavom.

Bio je krivonog, uzanih ramena i kukova, izduženog lica kao u puštinskog pacova. Žvakao je sve vreme komad duvana, premeštajući ga s jednog kraja zuba na drugi.

— Našli smo Regana — odgovorio je — ali sa rupom u telu.

Bakaro mu se unese u lice.

— Luk, ne volim zagonetke. Ispričaj šta se desilo, ali što brže!

— O kej, gazda! — ispljunu ovaj duvan na zemlju. — Na obali San Hoakina pronašli smo Lojda Regana. Bio je mrtv toliko da su ga lešinari nerado ostavili. Ubijen je iz kolta.

— A Hemond?

— Odmah pored njega našli smo sveže napravljen grob. Mislili smo da je Hemond unutra.

— Mislili? Zar ga niste otkopali?

— Jesmo... Bio je on. Ustreljen je iz Reganove „henrijevke”, ali ne znamo ko je ubio Regana. Našli smo samo tragove, koji su vodili do Sater Krika i tu se pomešali sa ostalima...

Bakaro je zadovoljno stisnuo pe-
snice.

— Znači, Hemond je gotov? —
konstatovao i kao da je sve oko nje-
ga postalo lepše i prijatnije te veče-
ri. Ljudi okolo odavno nisu videli
lice svog gazde ozarenog istinskim
olakšanjem.

— Regan je to dobro obavio —
nastavio je, sklapajući šake ispred
svog lica. — Ali... ko je mogao
njega da ustreliti?

Luk Spejd je slegnuo ramenima.

Lice Voltera Bakare ponovo se
namračilo.

— A šta ako nije odmah umro?
Recimo, da je stigao da ponešto is-
priča tom nepoznatom?

Luk Spejd je mogao samo da sle-
že ramenima i da stavi nov komad
duvana u usta.

Bakaro ljutito lupi nogom o ze-
mlju.

— Do đavola! — zaurloao je. —
Zar je sudbina krenula protiv mene?
Moramo naći tog strelca po svaku
cenu. Ako je nešto saznao, možda će
doći u Sonoru...

Red Bakaro se počeo ize uha i
umeša se.

— Izgleda da je Hemondova do-
šla...

Njegov otac se okrete prema nje-
mu kao ujeden zvečarkom.

— Šta si rekao?

— Rekoh, Hemondova kćerka je
izgleda stigla popodnevnom kočijom.
Odmah je otišla u štampariju...

— Sama?

— Neka skitnica je sa njom —
zacereka se Trig. — Nosio joj je

torbu do vrata, a onda ga je osta-
vila ispred kao psa...

— Zašto mi to niste odmah rekli?
— prasnu otac.

— Nismo stigli — procedi Red. —
Svi su bili pozvaniji da otvore usta
pre nas.

Braća su drsko gledala u oca.

Volter Bakaro je bio svestan da
dvojici svojih sinova poklanja paž-
nje koliko i ostalim revolverašima.
Bili su, istina, kavgadžije i siledži-
je, bukvani koji osim kolta i konja
nisu znali da postoji na svetu još
nešto jako i snažno, pa ipak, bili su
mu sinovi. Podnosili su najteže po-
slove dok nije okupio oko sebe više
ljudi, ali su na njega vrlo malo li-
čili. Bili su neosetljivi, bezosećajni,
hladni. A kada je Rik počeo da se
bavi knjigama i pravima, potpuno
su se otpadali od oca. Mrzeli su bra-
tovljev smisao za učenje, finoću u
ponašanju, sav onaj prokleti uticaj
škole iz Sinsinatija. A kad se vratio
da upoznaje zemlju, poslove oko nje
i sve ostalo, naslutili su da za njih
ima sve manje „zalogaja” u Baka-
rovom carstvu i povukli su se na
ulicu.

Tako je lepuškasti Rik ostao očeva
senka u njegovim putovanjima i u
kući, a Red i Trig su u Sonori na-
lazili zabavu za sebe, ponoseći se
svojim imenom samo kad bi „za-
brazdili”. Tada je otac morao da ih
krije danima van grada, jer je su-
dija Lipman bio dosta odlučan u
kažnjavanju, pa makar u pitanju bi-
li i sinovi tako moćnog „bosa” kao
što je Bakaro.

— Devojka je sada sama — cerio se Trig. — Da joj ponudimo zaštitu?

— Umukni! — naredi mu otac. — Ona sigurno još ne zna za Hemon-da? Nisu se ni sreli... Biće to u-da-rac za nju. Otići će ona već sutra-dan, kad je obavestimo o nesrećnom slučaju.

— Nesrećnom? — zinuo je Red. — Ne razumem...

— I ne moraš — obrecnu se Ba-karo. — Neki bandit ga je ubio u nameri da ga opljačka, a mi smo na-šli samo njegovo telo...

— A onaj što je ustrelio Regana? — primeti Luk Spejd.

— On će se već pojaviti — za-mišljeno će Bakaro. — A tada će za-žaliti svoj put u Soñoru.

Čovek koji je trebalo da se pojavi već je bio na domaku grada.

Dok Holidej!

Tada Volter Bakaro nije ni slu-tio koga će mu sudbina slati u su-sret.

Da je znao, možda te noći ne bi ni oka sklopio.

*
* *

Zvezdana noć, sparna kao ognji-šte puno žara, ostavila je budnom Rozaliju Samanto.

Osetila je Bakarove korake i zna-la je da će i tog puta zastati pred njenom sobom i okrenuti kvaku.

Ali i ovog puta biće zaključana.

Čula je njegovo teško disanje pred vratima i naslućivala mu ludu želju da provali unutra i rastrgne je. Me-

đutim, Volter Bakaro je bio čovek od reči, sačekaće još jedan dan i još jednu noć.

A tada...?

Tada ona neće biti tu.

Meksiko!

Puerto Penasko, koga zapljuskuju talasi Kalifornijskog zaliva. Kolibe od trske i pruća na pesku, najlepší dani devojaštva. Kada se bude vra-tila, biće neko. Gledaće u nju kao u boginju.

Rozalija Samanto, najstarija od sedmoro dece ribara Ramosa Saman-ta, udala se rano da bi smanjila broj gladnih usta i sa jednim goničem otišla u Kaleksiko. Protiv svoje vo-lje, čak je znala da je otac za nju dobio nešto dolara. Ali je ćutala. Ne-punu godinu radila je najteže po-slove i sanjarila o nekom danu kada će se sve promeniti. Zatim je do-šao Bakaro, ubio joj muža i poveo je sa sobom. Bili su skoro istih go-dina, ubica i ubijeni. Dva puta sta-riji od nje.

A srce i usne Rozalije Samanto žudile su za pravom ljubavlju. Za nežnošću o kojoj su samo pričane priče, dok su je na javi okružavali nasilje, psovke i pogledi koji samo traže, ničim ne uzvraćaju...

Uzdah kraj vrata polako je išče-zao.

Volter Bakaro je otišao. Sad je trebalo čekati da se pogase posled-nja svetla u kući.

Spolja je u sobu prodirala rasko-šna mesečina. Kao neko snoviđenje stajala je bosonoga i razgolićena že-na oslonjena na dovratnik, pogleda

uprtih u daleka brda. Da li je tamo videla pesak i obrise svoje kolibe?

Puerto Penasko, zlatni pesak na zlatnim obalama zaliva...

A ovde, vreme je teklo sporo, kao da je stalo.

Žena je izišla na terasu i bacila pogled prema Volterovoj sobi.

Tog trenutka kao čarolijom pokrenuto, svetlo je utrnulo i zavlada-la je tama.

Njenim licem prođe osmeh, a telo zadrhta. Otrčala je do vrata i naslonila se uhom na njih.

Čula je,

Tihi koraci i posle svakog jačeg šuma tišina. Pa opet koraci. Poznala ih je, znala im je broj napamet. Sedamnaest do osamnaest koraka do vrata, a onda tiho kucanje.

Dva puta, u razmaku.

Okrenula je ključ.

Zatim je raširila ruke, zatvorila oči i čekala da je ponese.

Senka se ušunjla u sobu i spretno zaključala vrata za sobom.

— Niko te nije video? — upitala je šapatom, grleći ga. On odmahnu glavom. — Rozalija srećna... A ti?

*
* *

— Neka sam proklet ako to nije on! — promrmljao je Sem Fuler svom kompanjonu, Britu Dekstriu.

— On je, siguran sam! — odgovorio je Dekstri.

— A gde je on... možda je i onaj?

— Videćemo. Samo podalje od

njega! — predložio je Fuler. — Inače ćemo otići Kolbertu praznih šaka.

Dva pouzdana čoveka Reja Kolberta, krenuli su iz Altavila na jug, u potrazi za Trentom Čagarom koji je u dvoboju usmrtio sina velikog rančera, vlasnika saluna i kockarnica zapadno od Sakramenta.

Kolbert je otposlao osam najboljih plaćenika da tragaju za ubicom.

Uz put im je naložio da se ne us-težu i da mu dovedu bivšeg šerifa Abela Granta, živog ili mrtvog!

Sem Fuler i Brit Dekstri, pred čijim je očima izdahnuo rančеров sin u Altavilu, bili su najbliži cilju. Sada pogotovu kada su prepoznali jahača u crnom.

Dok Holidej je ujahao u Teltaun, poslednje naselje pred Sonorom.

Dvojici lupeža još su, čini se, brideli dlanovi kada im je Holidej izbio koltove iz šaka onog kobnog dana u praskozorje, na glavnoj ulici Altavila.

Sada su pazili da ih ne prepozna.

Džordžijanac je sjahao pred krčmom „Dve šestice”. Pored žutih slova, oivičenih crvenom senkom, u desnom uglu nevešti slikar nacrtao je dve kockice kojima su „šestice” bile okrenute prema ulici.

Međutim, u krčmi se, u stvari, igrao samo poker.

Bio je to dan naklonjen Mohavsk Kidu. Ime je dobio po čuvenoj Mohavskoj pustinji, gde su ga našli neki desperadosi kad je imao dvanaest godina. Govorilo se da je pobe-gao iz nekog doma za zabludelu decu u

Midlzu, ali je zalutao bežeći na severozapad.

Mohavsk Kid je tako odrastao među polusvetom i stekao izvesnu revolverašku i kockarsku slavu.

U Tetltaun je stigao kasno sinoć i nije uopšte spavao.

U stvari, dobijao je redom sve partije i gomila novca pred njim predstavljala je malo bogatstvo.

Mohavsk Kid je imao bledo, uzano lice sa isturenim jagodičnim kostima, po kojima se hvatalo nezdravo rumenilo. Nosio je šešir ravnog oboda, belu košulju sa velikim žaboom ispod brade i dve zlatne narukvice na desnoj ruci. Uzane pantalone bile su mu pripijene uz same noge i uvučene u duboke čizme skoro do samih kolena.

Lice mu je obično bilo tako namušteno da se smeškao u svakoj situaciji.

Dugi, uzani prsti vešto su mešali karte i skupljalo novac. Nije bio naružan. Nosio je samo široki opasač za pantalone i na prvi pogled delovao je miroljubivo.

Fuler i Dekstri su ušli malo kasnije od Holideja. „Dve šestice” bile su do tavanice pune duvanskog dima, a miris viskija štipao je za nos, kao da se za šankom točio petrolej, a ne piće.

Kockar je zauzeo mesto za barom na kraju, pored prozora.

Fuler i Dekstri su se uvukli u najudaljeniji kutak, natukavši duboko na čelo svoje šešire.

— Brendi! — naručio je kockar tiho krčmaru.

Čovek je slegnuo ramenima.

— Žalim, nema brendija — rekao je. — Hoćete viski?

— Rekao sam brendi!

— Ali kad vam kažem da nema...

— Vidim jednu flašu! — pokazao Džordžijanac na široku, sivkastu bocu uvučenu u donjem redu police. Bilo je unutra pića nešto manje od polovine.

Krčmar je po drugi put slegnuo ramenima.

— Žalim, ali time služim samo gospodina u beloј košulji.

Holidej je u ogledalu primetio Kida i znao je da se radi o njemu.

— Poslužite i mene! — dobaci on i izvadi pet dolara.

Krčmarevo lice se malo zateže, ali je i dalje odbijao.

— Ne dopada vam se novac? — primeti Dok.

— Ne to, ali...

Kockar ležerno zabaci kaput i prinese ruku koltu.

— Meni se ne dopada vaše ogledalo — reče. — I ovaj red flaša, nije lepo poravnat. Hoćete jedno kupanje u viskiju?

Izgovorio je to tako da ga niko osim krčmara nije čuo.

Čovek je uplašeno zatrepao, tražeći pogledom pomoć sa strane. Ali u blizini nije bilo nikog.

— Daću vam piće — promrsio je kroz zube, pazeći da ga Mohavsk Kid ne opazi. — Ali samo jednu čašicu.

Holidej ne reče ništa na to.

Krčmar je polako sipao brendi.

Kada je dolio do vrha i hteo da završi bocu, presekao ga je glas sa kockarskog stola:

— Harvi, točiš moje piće?

Krčmar, mršavko sa ptičjim licem, dugog nosa i špicaste brade uvukao se u ramena kao da iščekuje udarac. Čelo mu se iznenada orosi znojem.

Mohavsk Kid je poklopio svoje karte dlanovima i odmerio stranca. Ispitivanje je trajalo kratko, Kidu je bilo jasno da nema pred sobom propalicu.

— O kej, Harvi! — rekao je. — Neka ide na moj račun!

Ali umesto da popije, kockar je okrenuo čašu i prosuo brendi na pod.

Mohavsk Kid je prebledeo. Lice mu je izgledalo kao gipsana maska.

— Zar piće ne valja, mister? — upitao je polako.

— Nisam više žedan! — odvrati Džordžijanac.

— Možda biste progutali malo pokera? — začikivao je revolveraš, svestan svoje sreće i svoje umešnosti.

Holidej izvadi svoj džepni sat i baci pogled na kazaljke. Pokazivale su deset časova pre podne. Tišina u salunu „Dve šestice” nagoveštavala je buru.

Kao po komandi, dva Kidova partnera ustadoše sa svojih mesta.

Ledenoplave oči nepoznatog prosto su im ubile svaku volju za igrom. Osim toga, Mohavsk Kid je dobijao i oni su uvideli da nemaju nikakvog izgleda da povrate svoj no-

vac. Naprotiv, mogli su samo da izgube još više.

Kockar opkorači stolicu i lagano se smesti u nju.

Smešak na Kidovom licu se pojača. Pokazao je obema rukama na svoja bedra.

— Nisam naoružan! — naglasio je.

Kockar sleže ramenima.

— Pucam samo na varalice!

Osmejak sa Kidovog lica za trenutak iščeznu.

— Podelite! — predloži.

Džordžijanac prihvati.

Žonglerskim pokretom je spojio karte, a onda razmakao šake. Između dlanova karte su napravile lanac u vazduhu i pre nego što su zapretila da se raspu, Holidej ih brzim pokretom skupi u gomilu.

Mohavsk Kid je s divljenjem pratio Džordžijančeve pokrete.

Holidej onda promeša špil sa dva prsta, veličanstvenom brzinom uvlačeći kartu s jedne gomile u drugu. Čuo se samo šum pri tom, praćen uzdahom sa strane.

Revolveraš je već počeo da se brine za sebe.

Čovek preko puta njega bio je kockarska ajkula. Jedan od onih na koje je potajno želeo da naleti, ali ih se intimno i plašio.

No, te noći i tog jutra sreća je bila na strani Mohavsk Kida.

Zašto ga ne bi služila i dalje?

Džordžijanac je sa izrazom dosade podelio karte. Kao da ga poker nije interesovao. Izgledalo je da su mu misli odlutale daleko i da će ga

njegova prividna odsutnost skupo koštati.

— Koliko?

— Dve.

— Meni je dobro.

Kid zavrte glavom. Imao je tri keca. Da blefira?

Ulozi su postajali sve veći.

Prvi put za proteklih dvadeset četiri časa Mohavsk Kid je osetio gorčinu poraza.

Dok Holidej je imao ful dama!

— Vi ste profesionalac? — upita ga revolveraš prilikom sledećeg debljenja.

Kockar je gledao u karte i ćutao.

— Niste baš razgovorni? — kiselilo se nasmeja Kid.

— Igrajmo — prekide ga Dok.

— Ne volim da igram s nekim kome ni ime ne znam — nastavi ovaj. — Ja sam Mohavsk Kid. Da li ste čuli za mene?

— Ne. Zar je trebalo?

— Možda. Ako mi kažete vaše ime, možda ću se setiti da li sam ga čuo ili ne...?

— Dajte mi jednu kartu.

Revolveraš je postajao sve nervozniji. Ledena mirnoća čoveka iz Džordžije nije se mogla narušiti ničim. Čak ni nekim trikovima ga nije mogao tući, iako je to radio nevesto da bi ga izazvao. Računao je da će kockar skočiti i optužiti ga, a Kidu bi takva reakcija itekako odgovarala.

Jer, svežanj dolara ispred njega postajao je osetno tanji.

Fuler i Dekstri, Kolbertovi namjanci iz Altavila, zaboravili su zbog čega su došli. I oni su se pri-

družili gomili koja je na neki način uživala u Kidovim porazima.

— Imate sreće! — jeknuo je Mohavsk Kid kada je opet izgubio rundu. — Ili sreće, ili... .

— Ili?

Revolveraš je pogledao oko sebe, a onda u novac od koga mu je ostalo možda tridesetak dolara.

— Ili sam varao? — dopunjavao ga je Džordžijanac.

— To ste vi rekli! — primeti Kid, izmakavši se malo od stola.

Ali kockar kao da to ne primeti.

Pogled mu je bio zakovan za medaljon koji je Kid nosio oko vrata. Blještao je u senci, kao srebrni dolar.

Sada je već bio siguran u svoje pretpostavke.

Mohavsk Kid je možda slučajno bio tu, a možda je povezan u posebnoj misiji oko incidenta na San Hoakinu.

— U šta buljite tako? — upita revolveraš.

— Medaljon! — reče Holidej. — Nije tvoj?

Kid mahinalno pruži ruku i zavuče medaljon pod košulju.

— To vas se ne tiče, dendi! — nasmeši se, ali pritvorno.

— Video sam ga na jednom čoveku, sad se sećam. — nastavi Dok, vadeći cigaretu iz zlatne tabakere. — Umro mi je na rukama.

Mohavsk Kid se namršti, prvi put vidno nervozan. Na rukama mu polebeše zglobovi dok se držao za naslon stolice.

— Ne znam o čemu pričate? — procedio je zatim, brišući dlanom znoj sa čela.

Ruka mu se nekoliko puta dizala i spuštala.

Poslednji put kad se našla na čelu, posegao je rukom prema šeširu da ga skine.

— Ali polako! — dopre do njega metalan Džordžijančev glas. Niklovana cev levog kolta nedvosmisleno je pretila da će eksplodirati pri najmanje sumnjivom pokretu.

— Šta... šta to znači? — nervirao se Kid.

— Rekao sam da polako skineš šešir, burazeru! — objasni kockar.

— Šešir? Zašto šešir? — bunio se revolveraš.

— Samo ga ti skini! — požurivao je Džordžijanac, zapinjući oroz.

U salunu je ponovo zavladała grobna tišina. Ljudi su se bešumno odmakli u stranu. Mohavsk Kid je zurio u Doka kao u priviđenje.

— Ja sam nenaoružan — suvo je primetio Kid — a vi mi pretite...

— Šešir! — opomenu ga Dok. — Ili ću ga skinuti metkom!

Najzad je Kid skinuo. Dok ga je odlagao u stranu, iz njega slete mali, dvocevni „deringer“, damski pištolj koji su pojedini kockari krili u rukavima ili unutrašnjim džepovima gde su držali maramice.

Mohavsk Kid ga je nosio pod šeširom. To su svi jasno videli.

Fuler i Dekstri izmenjaše poglede i neprimetno se povukoše prema izlazu. Predstava je dobijala svoj kraj. Mohavsk Kid je izgubio i poslednje deljenje.

— A sad medaljon! — reče Dok.

— To niste zaradili igrom! — prekipje Kidu.

— Mnogo pričaš, Kid! — uzvрати

Dok. — Rekao sam ti da medaljon nije tvoj. I neću dva puta da ponavljam.

— Sad su vaši aduti! — prosikta ovaj, strgavši lanac sa sebe. Onda baci medaljon prema kockaru.

— Gde si ga našao?

— Na reci... na obali San Hoakina — mrzovoljno je odgovorio ovaj.

— Kako?

Revolveraš je slegnuo ramenima.

— Našao sam jedan leš, kao da ga je neko otkopavao iz groba. Bio je pored velike rupe... Dva leša. Uzeo sam samo ovo.

— Lešinariš, a?

Džordžijanac pritisnu ispupčenje i medaljon se otvori.

Ugledao je sličicu devojke iz Satter Krika i Altavila. Sebe je nazvala Meri Kolins...

Ali to je bila Floranda Hemond.

Sad je bio siguran.

On stavi medaljon u džep i polako se podiže. Mohavsk Kid ga je posmatrao s neskrivenom mržnjom.

Dok vrati oružje natrag. Nije ni pogledao u deringer koji se presijavao na stolu.

Kid ga je mogao lako dohvatiti, samo da pruži ruku.

Kockar mu okrete leđa i uputi se šanku.

Sa zluradim osmehom trijumfa, Mohavsk Kid dogradi pištolj. Imao ga je već u ruci kada se Džordžijanac okrenuo poput mačke i opalio s kuka.

Kidova ruka bila je odbačena visoko, zajedno sa oružjem. Psujući,

on je užasnuto posmatrao krv koja mu se javljala između prstiju.

— Ne pokušavaj još jednom! — dobaci kockar.

— Ko si ti? — prostenjao je Kid, ne verujući da neko može takvom brzinom i sa takve udaljenosti da ga razoruža i ne ustreli.

Ali Džrdžijanac je već odgurnuo vrata laktovima.

Ljudi su ćutke zaobišli ranjenog Kida i napuštali salun.

Holidej je odvezao Miga i bacio mu se u sedlo. Ne osvrnuvši se više, krenuo je na jug. Oblaci prašine namotavali su se na kopita njegovog šarca.

Skriveni u sedlima iza ugla, Sem Fuller i Brit Dekstri su sačekali da kockar malo odmakne, a zatim krenuli njegovim tragom.

Dvoumljenja nije bilo, put je vođio u Sonoru.

Otisci kopita mnogih konja mešali su se pred Teltaunom, a kada su dva lupeža poterala malo brže svoje konje — zaključili su da im je Holidej umakao!

— Do đavola, gde je? — izbacio je Fuller kletvu, vrteći se u sedlu. Ravnica oko njih nije odavala ničije prisustvo.

— Da se nije vratio? — promrm-lja Dekstri.

— Zašto? Zar misliš da je prime-tio da ga pratimo?

— Ne znam — počea se ovaj po-glavi — ali mi se ne sviđa misao ni u leđa da ga gledam!

Fuller mamuznu konja.

— Produžićemo dalje. Ako nije duh, stići ćemo ga...

— Ili će on nas?

*
* *

Leo Perez je sa prozora redakcije i štamparije „Sonora njusa” skinuo daske i pobacao na jednu gomilu. Floranda je čistila prostoriju, a jedan od pomoćnika je doterivao u red regale i rasuta slova. Od dva štamparska pomoćnika vratio se samo jedan, više privučen neobičnom lepotom Florande Hemond nego željom da pomogne listu. Drugi je već napustio Sonoru i otišao u nepoznatom pravcu.

Najnoviji broj trebalo je da iziđe istog dana samo na dve stranice.

Naslov preko četiri stupca glasio bi: „Novine izlaze i dalje, živele novine!”

Međutim, devojka nije bila zadovoljna naslovom.

— Dete, moramo sada biti oprezniji — predlagao je Leo Perez. — Ne želim da razbijači ponovo dođu i da se tebi nešto desi...

Ali Floranda nije delila njegovo mišljenje.

— Ja možda nemam iskustva s tim, ali mislim da novine žive i od prodaje? Ako je tako, čika Leo, onda nečim treba da se čitaoci privuku. Neki naslov da ih prodrma...

Štampar je vrteo glavom, gundajući.

— Kćerka svog oca... Šta ti predlažeš?

— Rekli ste juče ono sa šerifom, da je komedija? To svi znaju, zar ne? Onda da stavim krupnim slovima „SMEJURIJA SA BENI HEN-

KOKOM" i da napadnemo Bakarovog kandidata?

Leo Perez namesti svoje naočari i pogleda devojku.

— To je dobro — reče. — Preko Henkoka udariti po Bakar! Ali, to se ocu možda neće svideti kad se vrati?

— Svideće se! — bila je uverena Floranda.

Starac je predosetio da je devojka puna želje da zameni oca. Da li je u dubini svog srca slutila da se on možda neće vratiti? A nije smela to sebi da prizna?

Ako je Džordž Hemond živ, onda je trebalo najkasnije sinoć da bude u Sonori.

Sigurno su ga pratili, mislio je Perez. U poslednje vreme stalno su ga pratili. A kad je krenuo na put, nije isključeno da su pošli za njim...

*
* *

Sunčevi zraci su kroz pukotine počeli da preznojavaju Čagarovo lice.

Ležao je zavaljen na gomili slame u seniku gradske konjušnice. Dok je otvarao oči, nije u prvi mah shvatio gde se nalazi. Tek kad je pod njim zašuštala slama i kad je osetio dobro poznati štalski vonj, ocenio je da je jutro daleko odmaklo.

Stresao je sa sebe sasušene, tanke, žute vlati, poravnao košulju po ivicama i namestio opasač.

Zaključio je da je čvrsto spavao. Istina, legao je kasno, pošto je pret hodno skitarao oko štamparije i pijlio u upaljena svetla na spratu. Ta-

mo je zapazio devojčinu senku kako se kreće iza zavese, ali nije imao hrabrosti ni izgovora da ode do nje.

U drvenim boksovima konji su udarali kopitama i daske i repom odbijali napade muva.

Trent Čagar iziđe na suncem okupanu ulicu.

Prebrojao je sitninu u džepu, ali jedva je dostigla za čašicu viskija. Nešto je morao preduzeti ako je mislio da ostane u Sonori živ. Bilo kakav posao dobro bi mu došao, samo je trebalo odabrati koji je najbliži štampariji „Sonora njusa”.

Rančeri oko nje nisu dolazili u obzir, samo grad.

Preleteo je pogledom preko zgrada i natpisa. Berbernica, trgovina, saluni... šta bi on tu mogao da radi? Bio je običan kauboj, a takvima je mesto na pašnjacima.

Neko je sa prozora redakcije i štamparije skinuo zakucane letve i obrisao prašnjava stakla. Možda to znači da se vlasnik vratio sa svog puta? U tom slučaju, šanse da ponovo vidi Florandu bile su još manje!

Oregonac se uputi prema salunu „Palma”.

Onda je zasla.

Video je na tremu jednog čoveka čijeg se lika odnekud sećao.

Ali odakle?

Morao je toga da se seti pre nego što pođe dalje.

Sejlem?

Ne, tako daleko nisu mogli da dođu.

Onda je posredi bio Altavil i obračun sa „zlatnim” sinom Reja Kolberta! Da, to će biti sigurno! Nje-

gova dva pratioca imala su ovakve njuške! Njima je Holidej izbio oružje iz šaka.

Zar su ga nanjušili?

Tada je čovek pošao prema njemu. Bio je to Brit Dekstri. Velika cigara dimila mu se u ustima kao odžak lokomotive.

Trent Čagar se povuče u senku, između dve kuće od dasaka i greda. Stari koljski točkovi bez šina bili su nabacani na prolaz i zamalo se nije spotakao o njih.

Nije mu se išlo iz Sonore. Bežanje za njega više nije imalo nikakvog značaja, jer je blizina Florande Hemond značila više od opasnosti po sopstveni život.

Mogao je da izađe i da ga sačeka. Verovao je u svoju ruku, u svoju brzinu. Ulica nije bila pusta, ljudi neće moći da se zakunu da ništa nisu videli!

Brit Dekstri je lenjim korakom hodao po tremovima, zavirujući u prolaznike sa obe strane ulice kao da je među njima tražio nekoga.

Oregonac je bio čvrsto rešen da prekine tu jurnjavu za sobom.

Da je manje razmišljao, možda bi sve ispalo drukčije.

Ovako, osetio je iza sebe šum i ubod nekog tvrdog predmeta u leđa.

— Ne mrdaj! — čuo se šistav glas.

Istog časa njegov kolt je izleteo iz futrole i našao se u tuđim rukama.

Sve se odigralo munjevito, tako da nije imao vremena ni da spazi čovekovu senku.

— Sad se okreni! — naredi mu glas.

Oregonac se polako okrete na petama svojih čizama. Sada je bio siguran da su to ona dvojica iz Altavila!

Bio je uhvaćen kao pacov.

— Šta hoćete? — upitao je muklo.

Sem Fuller se zadovoljno kezio.

— Prošetaćemo malo, neko te u Altavilu željno očekuje!

— Pogrešili ste — pokušao je Čagar da izvrda — nikad nisam bio u Altavilu!

— Ako smo pogrešili, vratićeš se. Ako nismo, možeš da počneš da se moliš...

Čagaru bi jasno da ne vredi izmicati. Prepoznavanje je bilo obustrano. U tome je naišao i Brit Dekstri.

— Ukebao si ga? — upitao je svog kompanjona.

— Skoro mi je natrčao na cev! — reče Fuller. — Izgleda da ga pamćenje izdaje...

— Kolbert će mu ga osvežiti... — cerio se Dekstri.

Oregonac je stajao spuštenih ruku i ništa pametno nije mu dolazilo na um.

— Ako misliš da te moramo odvesti živog, u pravu si! — kao da mu je čitao misli Fuller. — Ali, to ne znači da ti ne smemo prebiti noge ili prosvirati rame. Zato bez trikova, skitnico!

Trent Čagar krišom baci pogled na vrata štamparije i na svoje iznenađenje primeti na njima Florandu!

Gledala je u njihovom pravcu!

Mora da je opazila kako je u nje-ga uperen kolt. Do vruga, opsovao je u sebi, zašto je morala baš sada da naiđe i da ga vidi u bezizlaznoj situaciji, uhvaćenog nasred ulice! Takoreći je došetao pred njihove revolvere!

— Mislite da me kroz grad pro-vedete sa koltom na leđima? — za-pita Čagar.

— Ne brini! — odvrati Fuller i stavi natrag oružje. — Pucaćemo sa-mo ako te spopadne neka bubica.

— Nemam konja... — odlagao je Čagar svoj sudbonosni put.

— Našli smo za tebe jednoga — smejao se Dekstri.

Fullerovo lice se smrači.

— Polazi! — pisnuo je na Ore-gonca. — Ovde ti više niko ne mo-že pomoći! Šerifa tek treba da iza-beru...

— A čuo sam da će taj novi šerif umesto kolta nositi za opasačem bo-cu viskija! — cerekao se Dekstri, po-kazujući na razapeto platno na ko-me je velikim slovima pisalo „Vaš šerif, Beni Henkok”.

Trent Čagar je krenuo, ali kao da u nogama ima olovo.

Tri osedlana konja nalazila su se privezana za gredu pred „Palmom”.

Jedan je bio namenjen njemu.

On okrznu pogledom prozore štam-parije i opet na jednom od njih pri-meti blede devojkino lice.

Ne, nemoguće da je ovo njihovo zbogom!

Do Altavila on će već pronaći na-čina da ih nasamari i pobegne. Um-reti na putu ili biti obešen u gradu, zar ima razlike?

U svakom slučaju, vredi pokušati pobeći. Šanse su male, ali Čagar nije bio kukavica.

— Kako ste me pronašli? — upi-tao ih je preko ramena.

— Pronašli bismo te i pod zem-ljom za nagradu od 2.000 dolara! — zacerekao se Dekstri.

Pepeljastosive Oregončeve oči ba-cile su poslednji put pogled prema štampariji. Tamo, međutim, više ni-je bilo poznatog lika.

•
• •

Jara je postojala sve nesnosnija. Sa ivica brežuljaka i sa površine prerije na istoku kao da je palila ne-bo i posle toga se pretvarala u usi-jano željezo koje prži kožu i mo-zak.

Dekstri i Fuller su bili toliko si-gurni u sebe da Oregonca nisu ni vezivali.

Jahao je između njih, mrka po-gleda, dok su potoci znoja kapali is-pod, kao slama žute kose. Što su vi-še odmicali, sve je manje video iz-gleda da se spase.

Lupeži su s vremena vreme pote-zali čuturice sa vodom, a njega ni-su nudili.

Nisu se žurili.

Mučenje su počinjala već sada, putem prema Altavilu. Mučenje že-đu.

Sem Fuller bi povremeno okretao konja, razgledajući predeo kojim su prolazili. Kao da ga je nešto kop-kalo.

— Zar te žulji sedlo, Seme? — pitao je Dekstri.

— Imam gadan osećaj, Brité — rekao je ovaj. — Kao da nam je neko za petama!

— Šta pričaš? Ovde miljama naokolo nema žive duše! Ili misliš da su ti za petama lešinari?

Fuler je ponovo okrenuo konja i približio se Oregoncu.

— Još nisi pokušao da pobegneš? — upitao ga je, cerčeći se pakosno.

— Nešto te muči — primeti Čagar. — Izgleda da te prate duhovi...

— Vidjećemo! — lupnu se bandit po futroli svog kolta. — Samo ti jaši. Ovo sada je raj prema onom što te čeka u Altavilu kod Reja Kolberta.

— Možda momak hoće vode? — dobaci Dekstri.

Čagar obližnu svoja suva usta, ali i jezik mu je već bio spečen. Međutim, nije imao nameru da moli.

Nastavili su put prevojem između kamenjara i kržljivih žbunova, žalfija. Senka se nalazila pod njima, đavolski vrelo podne zamorilo je i let poljskih ptica nad prerijom.

Trent Čagar se klatio u sedlu, glavne oborene na prsa. Izgledalo je da će svakog časa pasti sa konja. Dekstri je to primetio.

— Da malo zastanemo, Seme? — upitao je druga.

— Jaši dalje! — podviknu ovaj. — On se samo pretvara... Traži načina da nam oslabi pažnja! Poznajem takve!

Oregonac je uvukao glavu u ramena, a šešir zabacio na leđa. Mislio

je da će uskoro zaista pasti sa sedla ako negde ne predahnu.

Znoj je pritisкао kapke poput vrelog kamenja.

Pred njima je iz trave, iznenada, izronila „Kopačeva humka“, visoravan po kojoj su načičkani šumarci ličili na zelena stada ovaca koja se odmaraju na suncu.

Brit Dekstri ponovo otvori čuturicu, prethodno mučnuvši vodu unutra. Taj šum je prenuo Čagara, ali nije bilo nade da će dobiti ma i jednu kap.

Oregonac ponovo natuče šešir i senka mu prekri lice, ali su mu oči gorele ubilačkim sjajem.

Dekstri namignu na Fuleru i podiže čuturicu, otvarajući usta da mu mlaz sklizne odozgo na jezik.

U tom trenutku prasnula je puška i čuturica je u Dekstrijevoj ruci otišla na paramparčad!

Pre nego što su iznenađeni lupeži mogli da se maše oružja, jedan glas je zapovednički odjeknuo iz šiblja.

— Ruke u vis! Svi!

Fulerove zenice se suziše, dok je kružio pogledom po okolini.

Trent Čagar nije verovao svojim ušima. Zar je moguće da je na pomolu spas?

Sem Fuler u glasu koji je naredivao osetio podrhtavanje. To nije bio pravi muški glas, više je ličio na starca. A ako je u tome bio u pravu, onda je imao šanse da ga nadmudri.

Okrenuo je polako konja tako da mu je bok sa koltom bio na drugoj strani, zaklonjen. Trebalo je nepri-

metno spustiti ruku i skliznut sa sedla na zemlju.

Dekstri je gledao u svoju nakvašenu ruku i još uvek je bio zbunjen.

Fulerova šaka polako se primicala opasaču.

Ali kada je bila nadohvat drške revolvera, s druge strane je odjeknuo novi pucanj puškel

Fuler je brzo podigao ruku u vis, već istinski zaplašen.

Oregonac se povratio od prvog iznenađenja i sad je stupio u dejstvo. Ne pitajući se ko bi to mogao da ga spasava, pokrenuo je svog konja prema Dekstriju i munjevitim pokretom mu izvukao kolt iz korica.

— Zar ste ogluveli? — doviknuo je hrapavim glasom. — Ruke gore ili...

Sem Fuler je uvideo da je izigran.

Oči Trenta Čagara osvetnički su ga sekle, a iz šiblja sa strane pojavila se žena!

Bilo je to pravo iznenađenje za svu trojicu!

Floranda Hemond se ispravila, užarena, ali odlučna lica. Puška je u njenim rukama izgledala ogromna, ali ju je ona hrabro držala spremna da pritisne obarač.

— Do đavola! — opsovao je Dekstri, s kiselom grimasom na licu. — Pa ovo je žena...

— Ali kakva žena! — dopuni ga Oregonac, munuvši ga vrhom revolvera pod rebra. — Sjaši!

Sem Fuler je okrenuo glavu na drugu stranu. A tamo je već stajao Leo Lopez, stari štampar sa zaštitnikom na čelu. Jedna žena i jedan iz-

lapeli starac da njega i Dekstrija napadnu i razoružaju? To je bila bruka za njegov renome!

— To važi i za tebe! — prenuo ga je Čagarov glas.

Sem Fuler izbaci kletvu i maši se čizme. Tu je imao skriven „bovi” nož. Uvežbanim pokretom ga je izvukao i zamahnuo prema Oregoncu.

Ovaj ga je sa zadovoljnim izrazom lica sačekao da potegne, a onda ispalio hitac, zajedno sa Florandinim krikom.

Metak je bio smrtonosan.

Sem Fuler je ispustio nož i sunovratio se sa sedla na zemlju.

Brit Dekstri je buljio u svog mrtvog prijatelja kao da ne veruje u to da se neće podići. Međutim, iz usta Sema Fulera život je istekao sa tankim ulazom krvi koji se slivao prema vratu.

— Ovo... ovo se neće svideti Kolbertu! — procedio je Dekstri. — Teško svima vama!

Ali Oregonac nije hajao za to.

— Ko će da ga obavesti o ovome? — upitao je mirno, uzimajući sa Fulerovog sedla čuturicu sa vodom.

— Ko? Pa ja...

— Misliš?

Tek tada Dekstri shvati značenje Čagarovih reči i preblede. To je moglo da znači samo da i njega čeka Fulerova sudbina.

Floranda Hemond se polako spušta niz padinu. S druge strane dolazio je Leo Perez vodeći dva konja.

— Nikad mi ne bi palo na pamet da ćete vi biti tu... — promucalo je najzad i Čagar, kada je devojkica prišla kod njega. — Otkud ste...

— Videla sam da vas drže u ša-

hu — rekla je ona, brišući znoj sa čela. — Zнала sam da ste u opasnosti i setila sam se koliko ste se vi zauzimali za mene pre neki dan...

Oregonac je birao reći, ali nijedna mu nije izgledala dovoljno dobra da izrazi šta oseća.

— Rekla je da vas vode na vešanje... — umeša se Leo Perez. — Jahali smo drugim putem, ja poznajem ovaj kraj, i tako smo sačekali da naiđete...

— Da su znali da ste vi i jedna devojka... — zavrteo je Čagar glavom. — Ipak, dugujem vam život! Ima li načina da vam to vratim?

— Ima! — spremno dočeka starac.

— Recite!

— Treba nam u štampariji pomoć oko lista... Bar dok se Džordž ne vrati.

— Nije još došao? — upita Trent. Starac izbeže devojčin pogled.

— Možda su se mimoišli, pa je Džordž produžio do San Franciska?

Floranda Hemond nije delila njegovo mišljenje. Ona je priznavala svoje crne slutnje.

— Nešto se desilo... — rekla je tiho. — Ne znam šta, ali se desilo.

Oregonac prihvati pušku iz devojčine ruke.

— Imate pomoćnika — rekao je. — Samo za stan i hranu!

— Biće opasno — javi se Perez.

— Ne plašim se.

— Devojku treba najviše čuvati...

— Neće se usuditi da je dirnu!

Floranda odmahnu rukom.

— Reći, reći... Ne želim reći! Strašno mi je toplo i mislim da je najbolje da krenemo natrag... Šta ćemo sa njim?

Pokazala je na Dekstriju koji se još uvek nalazio u sedlu, smušen i nervozan.

— Rekao je da će javiti Kolbertu — reče Čagar. — To bi značilo da će u Sonoru zbog mene doći čitava vojska revolveraša!

— Šta onda nameravate? — upita Perez.

— Treba ga ubiti! — mirno izjavi Čagar.

Devojka ga pogleda sa nevericom, ali Oregončevo lice nije ličilo na lice šaljivdžije. Brit Dekstri je iznenada počeo da se dva puta više preznojava i upaničemo skreće pogled čas prema devojci čas prema starom štamparu.

— On to ne misli ozbiljno? — povikao je. — Ja sam nenaoružan!

— Daću ti revolver — mirno uzvрати Trent — pa ko bude brži...

— Ne! — odbio je Dekstri, podižući ruke. — Ne želim da se mešam u dvoboje...

— Više voliš da pucaš u leđa? — primeti Oregonac ironično. — Moгу da te pustim da odeš... imam prave svedoke da sam te ubio u bekstvu!

— Ne možeš ti to... — odgovarao je Dekstri piskutavim glasom. — Ne možeš pred devojkom!

Čagar ukrsti pogled sa Florandom i uzdahnu.

— U pravu je — reče.

— Pustite ga neka ode! — reče devojka.

— Idi! — poruči mu Trent Čagar.

Brit Dekstri je s nevericom gledao u Oregonca.

— To je neki trik! — uzviknu.

— Požuri dok se nisam predomislio!

Dekstri prihvati uzde i okrete konja prema severu.

— Ne tamol! — zaustavi ga Čagar.
— Tamol!

I pokaza palcem na isto.

— I ne zaustavljaj se! Ako te sretnem, ubiću te!... A ako odeš Kolbertu i on će te ubiti, jer si dozvolio da mu dođeš praznih šaka!

Dekstri obode konja, glasno uzviknu i pojuri kroz žbunje tamariške kao da ga gone demoni.

Oregonac pomože Florandi da se popne u sedlo. Pri tome ju je za trenutak duže zadržao rukama nego što bi trebalo. Ona u njegovim očima pročita sve one reči koje mladić nije umeo da izgovori tog časa.

Leo Perez se smeškao sebi u bradu.

*
* *

Sunce je napustilo zenit i nastavilo put prema zapadu, gubeći nešto od svoje užarenosti.

Volter Bakaro je otvorio vrata sobe u kojoj se nalazila meleskinja Rozalija Samanto.

Žena je stajala oslonjena o kameni zid terase i nije čula šum vrata. Bakaro je posmatrao neko vreme njenu vitku, izazovnu siluetu i teškom mukom savladao želju da joj priđe.

Odjednom, ona je mahnula nekome dole.

Bakarovo srce kao da dograbije usijana klešta!

U nekoliko skokova našao se na

terasi, odgurnuo iznenađenu ženu i pogledao po dvorištu.

Tamo, međutim, nije zatekao nikoga, osim jednog štalskog momka koji je sasvim u dnu skidao sedla sa grede i unosio unutra.

Oči Rozalije Samanto bile su ispunjene i strahom i prkosom. Stajala je naslonjena na zid, spremna na udarac, sa šakom pod grlom.

Bakaro se odvoji od ivice i stade pred nju.

— Kome si mahala? — upita je.

Ona se pravila da ne shvata pitanje. Volter Bakaro je u tim trenucima delovao zastrašujuće, prosedakosa u neredu mu je padala na čelo, a nozdrve mu behu raširene kao u pobesnelog ždrepa.

— Govori! — zaurao je. I udario je.

Žena je poklekla, kao da su je posekli po nogama. Ostala je na kolennima, pognute glave, spremna na novi udarac.

— Priznaj!

— Rozalija nije mahala — odričala je žena Bakarove optužbe, podižući pogled. Njene zenice su se širom otvarale, ali u njima više nije bilo ni bola ni straha.

— Video sam! — grmeo je Bakaro.

— Onda nisi dobro video...

— Praviš me ludim? — utiša čovek glas. — Zar si od kamena? Zar ne vidiš da te volim? Šta hoćeš više?

— Još nisam odlučila... Vreme kratko za teške rane...

On se odmače od nje, gušeći se.

— Rane? Tvoj muž te držao sa kravama, a ja u zlatu! Zar si sle-

pa? Misliš da ću večno čekati da se odobrovoljiš? Ja sam Bakaro, razumeš? Zapamti to!

I on se saže, izvadi bič iz svoje čizme i savi ga među šakama.

Žena se pokupi u sam ugao. Sad su joj oči odavale užas i čovek nadnet nad njom to je jasno video.

— Zapamti, išibaću ti lice tako da ga više nećeš prepoznati u ogledalu... i baciću te u reku, možeš da plivaš do samog Meksičkog zaliva! Nemaš veliki izbor, ja ili smrt. Biraj!

Zatim se naglo okrete i iziđe iz sobe.

Rozalija Samanto sklopi oči, odahnuvši. Sve se dobro završilo...

Na izlazu iz kuće Bakaro se skoro sudario sa najmlađim sinom, Rikom.

— Što se ti muvaš ovuda? — prasnulo je na njega.

Mladić je pocrveneo.

— Hteo sam da te potražim... — promucao je.

— Našao si me, i šta?

Onda uvide da se glupo zaleće, uzdahnu i stavi ruku na njegovo rame.

— Malo sam nervozan — reče. — Šta si danas radio?

— Ništa posebno — odgovorio je Rik, gladeći dlanom kosu. — Ne volim kad meni prepuštaš da odabereš šta da radim. Zar nije bolje da ti to rasporediš?

— Treba da se osamostaljuješ! — prekide ga otac. — Sve ovo biće jednom tvoje, ali ne želim da se ovde zakopaš. Treba da počneš od Sonore... sve do Vašingtona! To, očekujem od tebe.

— Da nije malo neskromno, oče?

— Nije! Ti si Bakaro! Ti možeš da učiniš ono što ja nisam stigao. Imaćeš za početak ono najvažnije, novac! Posle si u stanju sve da kupiš. Od revolveraša do častil!

Govoreći to, bičem je blago tapšao Rika po ramenu, podvlačeći time značaj svojih reči.

— A Red i Trig? Imam utisak da me ne vole...

— To ću ja da sredim... Oni imaju svoj deo posla, koji odgovara njihovom nivou. Ti si nešto drugo.

— Ipak...

U tom se spolja čuo topot konja.

Volter Bakaro ostavi sina na ulazu i pođe u susret jahačima koji su prolazili kroz kapiju. Bili su to njegovi stariji sinovi.

Trig je jahao napred, mašući nekom hartijom iznad glave.

— Hej! Novine, tata! Izlaze! — urlao je bledunjavi Bakaro, dižući desnu nogu ispred i skačući iz sedla.

— Šta pričaš? — viknu otac. — Kakve novine?

— Čitaj — predloži mu zadihano Trig.

Bio je to jedan list papira štampan sa dve strane. Na prvoj se nalazio veliki naslov: „Smejurija sa Beni Henkokom“. Ostali tekst bio je pun otrovnih aluzija oko izbora za novog šerifa, da je Volter Bakaro prebledio protiv svoje volje. Nije ni dočitao do kraja uvodnik, a već je zgužvao novine u loptu i bacio ih od sebe kao da su zarazna.

— Ko je ovo napisao? — planuo je.

Red je pokazao rukom prema Sonori.

— Devojka... Ona tamo radi.

Bakaro se namršti.

— Devojka? Sama?

— S njom je onaj matori jarac, Perez i jedan slovoslogač koga prošli put nismo dovoljno opametili...

Bakaro je stavio ruke na leđa i grizao usne.

— Tako dakle? Cura nastavlja tamo gde je stao otac? Kočoperi se?

Trig i Red izmenjaše poglede. U očima im se zaiskriše znaci dobrog raspoloženja.

— Da je posetimo, a? — predloži Red.

Bakaro je razmišljao. Novine su bile opasna opozicija u ovom trenutku. A devojka je, vidi se, imala smisla da nađe pravu reč u pravom trenutku.

— Večeras! — reče. — Ja ću plaćati piće u „Palmi“, uz muziku, a vi rasturite štampariju. Od poda do tavanice. Neću da ostane ništa u njoj...

— A ako devojka bude unutra? Ako naiđe? — upita Trig.

Bakaro se isceri na njega.

— Otkad su ti devojke problem? — upita.

Onda se okrenuo i ostavio sinove da se za njim klibere. Biće to zabava kakva se samo poželeti može!

*
* *

Bežeći na istok, Brit Dekstri je imao vremena da razmišlja šta mu je najbolje činiti. Otići na suprotnu stranu bez prebijenog centa u džepu nije mu se svidelo. Istina, bez Fulera nije vredeo mnogo, ali isplatilo bi se

javiti Kolbertu da je ubica njegovog sina u Sonori i ispričati kakvu laž o tome da su ih napali Oregončevi prijatelji i da je Sem nastradao, a on jedva živ izvukao glavu.

Dekstri se već nalazio na domaku Džejmstauna kada je zaustavio konja da predahne.

Njegova nesreća je, opet, bila u tome što je iz Džejmstauna izlazio bivši šerif Altavila, Abel Grant.

Kolbertov lupež koji je tek sada prestao da se trese od straha, osetio je da postoji nešto vrlo važno čega bi trebalo da se priseti.

Bio je žedan, bio je bez čuturice, bio je bez oružja...

Da, to je bilo.

Oružjel

Čagarov kolt nalazio se negde u bisagama, tamo ga je tutnuo kad su krenuli iz Sonore da ga sprovedu do Kolberta.

Posegnuo je rukom u torbu i nappipao ga!

Sad se osećao mnogo bolje, ubacivši ga u futrolu. Ispravio se i uputio dug put prema krovovima Džejmstauna. Kolebao se da li da se odmah vrati prema Altavilu, ili da odmori konja i spere malo prašinu s grla.

Izabrao je, na nesreću, ovo drugo.

Njemu u susret jahao je Abel Grant. U gradu je proveo neko vreme zavučen u hotelsku sobu, razmišljajući koji pravac neizvesnosti da izabere.

Na njegovom mestu mnogi bi se opredelili za jug: Fresno, Sekvoja, Bejkersfild, Pasadena...

Bivši maršal Altavila usmerio je svog konja prema Sijera Nevadi,

Karson Sitiju, na granici između Kalifornije i Nevade.

Bivši maršal, bivši poručnik Sedmog konjičkog puka bio je dovoljno tvrdokoran da ga ne uznemiruju misli na Reja Kolberta i ostavku na položaj altavilskog čuvara zakona.

Pa ipak, kada je ugledao pred sobom jednog od najbližih Kolbertovih plaćenika, morao je da se trgne.

Tek tada mu je palo na um da je postojala mogućnost da je Kolbert, u svom besu, naredio da mu se dovede i šerif!

Međutim, Abela Granta niko nije mogao tako jednostavno da odvede.

Osim ako bude leš!

Britu Dekstriu je trebalo malo duže da shvati koga ima pred sobom.

Sreli su se na raskrsnici, blizu putokaza na kome su bila ispisana imena pravaca: za Sonoru, Čajnes Kemp i Knajts Feri.

Čutljivi šerif je iskosio svog konja, iščekujući Dekstrijevu reakciju.

A kada je prepoznao Abela Granta, lupč se setio Kolbertove poruke da i njega dovedu ako ga nađu. Zar to ne bi bila prilika da spere svoj neuspeh u vezi hvatanja Trenta Čagara, dovodeći Kolbertu bivšeg šerifa-izdajicu, prebačenog preko sedla?

Hteo je da još jednom proveri da mu je revolver na mestu.

A baš taj potez Abel Grant je shvatio kao poziv za smrt.

Munjevito je potegao svoje oružje.

Brit Dekstri nije shvatio šta se dešava u njemu. Vrelo olovo razlilo

mu se po grudima kao najžešća vatra, uništavajući mu dah.

Održao se u sedlu još toliko da shvati da mu je kraj.

Četiri pogotka Abela Granta prekinuli su Dekstrijev povratak Reju Kolbertu.

A time su izbrisali i trag koji je vodio do Trenta Čagara...

Bivši maršal iz Altavila je napunio doboš svog kolta, okrznuo još jednim pogledom mrtvog revolveraša i poterao vranca ravnicom. Dekstrijev konj je jedan deo puta kasakao za njima a zatim je stao, onjušio vazduh i polako se vratio natrag...

*
* *

Veče istog dana počelo je nepredviđeno po Voltera Bakaru.

Oba starija sina, Red i Trig, otišli su ranije u grad.

Njihov otac je pripremio za sebe pratinju od trojice pouzdanijih plaćenika, računajući da će sa njim poći i najmlađi, Rik.

Bilo je krajnje vreme da se budući naslednik umeša i u druge poslove s kojima se bavio zemljoposедnik, a ne samo rančerske. Mogao je Rik Bakaro da i dalje čita svoje knjige, da tumači zakone, da posećuje sve skupove u gradu gde je trebalo da se pojavi, ali trebalo je i da jaši, da oseti malo krvi i znoj, da zapamti strah, svejedno čiji, svoj ili tuđ...

Luk Spejd, vođa čitave jedne grupe revolveraša koja se nalazilo pod

Bakarovom rukom, prolazio je pored gazde sa sedlom o ramenu.

— Jesi li video Rika? — upitao je Bakaro.

— Ne — odmahnuo je ovaj, žvaćući duvan. — Nisam ga video...

Pri tom je značajno bacio pogled prema delu kuće koji je pripadao Bakari. I ovaj je nesvesno pogledao u tom pravcu, ali nije primetio ništa. Iako je to bilo tek doba između večeri i noći, svetla na spratu su bila pogašena.

Rozalija Samanto je spavala. Tako rano?

On se okrete prema Spejdu, ali ovaj je već odmakao sa sedlom prema svom konju.

Bakaro se dugim koracima uputi prema zgradi.

Više nije želeo da odlaže. Povešće i ženu sa sobom, pravo u salun. Neka je svi vide! Neka se navikava da jaši sa njim rame uz rame...

Na stepeništu je malo zastao, kao da je negde čuo šumove.

Zatim je produžio na vrhovima prstiju.

Oskudna svetlost spolja ispunjavala je zidove hodnika četvrtastim poljima, probijajući se kroz dva velika prozora s razmaknutim zavesama.

Sada je sasvim jasno čuo prigušen kikot!

Iznenada je osetio ubod pod srcem. Gušio se i noge su počele da ga izdaju... Ali to je trajalo samo trenutak. Posegao je za bičem pa se predomislio.

Ne, to nije za bič!

Samo krv može da spere takav sram. Žena za kojom je slepo ludo-

vao, bila je sa nekim u svojoj sobi.

U njegovoj kući!

U postelji o čijim je mirisima poslednjih nedeljama sanjao.

Volter Bakaro je izvadio svoj kolt i otkočio ga.

Pod njegovom čizmom zaškripala je daska i iznutra se zamrli svi šumovi...

Ali bilo je sve već rešeno!

Bakaro je podigao svoju nogu i ispružio snažnim trzajem.

Vrata su popustila već od prvog udarca i on je provalio u sobu prošaranu senkama i šumovima.

Video je jasno ženini gornji deo tela obnažen, kako grčevito skuplja prekrivač da se pokrije. Pri tome je čudno cvilela, kao pas koji predoseća smrt voljenog gospodara.

Neki muškarac sedeo je do nje, ukočen, paralisan iznenadnim treskom vratiju, hrapavim disanjem čoveka koga nisu očekivali u to vreme, prigušenim odsjajem cevi oružja u njegovoj ruci.

— Tako? — samo je prošištao Bakaro i počeo da puca.

Kada se ljuti barutni dim malo slegao, Volter Bakaro je priskočio svetiljci na stoju i grozničavo potražio šibicu.

Upalio je i prineo fitilju.

Svetlost se rasprostrla po sobi i obasjala dva tela umrljana krvavim pečatima.

Rozalija Samanto je pokušala da telom zaštititi čoveka kraj sebe, ali nije u potpunosti uspela. Sada je ležala preko njega opruženih ruku, razgoličenih leđa, kose rasute preko glave tako da su joj krajevi do-dirivali pod.

Volter Bakaro je izbezumljeno zurio u okrvavljenu postelju.

Kolt mu skliznu niz prste.

U stomaku je narastala mučnina, u glavi su se javljali bolovi poput najoštrijih sečiva!

Luk Spejd je uleteo na vrata privučen ehom pucnjeva iz kuće. Šest revolverskih zrna završilo je put u mesu.

— Gazda, šta to...?

Čak je i okoreli razbojnik zane-meo pred slikom koja mu se ukazala pri avetinjskoj svetlosti.

Čovek preko koga je ležala okrvavljena meleskinja bio je Rik Bakarol!

Otac je pucao u rođenog sina...

*
* *

Veče je odmicalo, a Red i Trig su uzalud iščekivali očev dolazak.

Salun „Palma” bio je ispunjen do poslednjeg mesta.

Piće se točilo u ogromnim količinama, pa su i braća podlegla toj „bujici” viskija.

Najraspoloženiји među njima bio je čovek srednjih godina, kome se nos večno crveneo od pića. Bio je omalen, opuštenih ramena i stomaka, sa obrazima koji su visili sa strane poput ispražnjenih žutih kesica za duvan.

Bio je to Beni Henkok, kandidat za novog šerifa Sonore!

U to ime on se stavljao na raspolaganje svakome ko bi izrazio želju da ga časti jednom čašicom.

— Ura za novog šerifa! — viknuo je neko iz gomile.

— Ura! — prihvatili su svi. Čaše su zveknule, pivska pena se razlila preko zemljanih vrčeva, oštar miris viskija zagolicao bi prvo nozdrve, a onda nestao pod jezikom.

Beni Henkok je otresao glavom kao da su mu na šešir sručili korito hladne kišnice.

— Kemp — obratio se debelom krčmaru zaplićući jezikom, — ovaj tvoj viski je sve bolji? Zar je to onaj isti, a?

— Jeste — potvrdi mu krčmar — samo je broj tvojih čašica veći, Beni!

— Ne vređaj! — zapretio je pijanac. — Ja sam ovde zakon!

— Živeo zakon! — podstače Trig Bakaro ostale.

Gužva oko šanka postajala je sve veća. Mnogi su napustili stolove da bi bili bliži budućem maršalu. Oni su ga nesvesno već prihvatili kao takvog, smatrajući to kao dobru šalu, a ne kao manevar Voltera Bakare.

Možda bi se mnogi još zamislili da je Henkok imao nekog protivnika za izbore. Ovako, on je zasada bio jedini pravi kandidat za limenu značku čuvara zakona u Sonori.

Međutim, ne bi se moglo reći da je ova smejurija sa Henkokom odgovarala svima.

Posle izlaska najnovijeg broja „Sonora njusa”, trezveniji ljudi su se zamislili. Kome treba da posluži pijandura Beni Henkok kao maršal?

A do izbora je ostalo još svega dva dana!

Istina, Sonora nije imala većih potresa osim orgijanja Bakarovih momaka, ali bogati zemljoposjednik

je svojim programom razvoja obećavao gradiću da postane mali centar čitave pokrajine i preraste u nešto slično Sakramentu, možda i više.

Zatim, Beni Henkok je bio isluženi traper i lovac. Ratovao je sa Indijancima u Vajt dolini, dobio je neki čin u poslednjim danima građanskog rata, a, između ostalog, važio je za primernog građanina dok ga žena nije napustila sa drugim čovekom. Tada se propio, što nije značilo da se ne može vratiti na bolji, pravi put.

Trig Bakaro je munuo svog brata u slabinu, dajući mu do znanja da se ne prepije.

— Imamo mi važnija posla od pijančenja — podseti ga on.

Glomazni Red podiže desnu obrvu, kao da ga ne razume dobro.

— Šta pričaš? Brojao sam ti četiri čašice...

— Pa šta?

— Ništa... Ja sam stao kod treće! Hi-hi!

Zatim sruči ostatak pića u sebe i glasno podrignu.

— Hej, Beni! — proderao se Red i dohvatio Henkoka za rame kao da je komad nameštaja. — Kakav si ti zakon kad te novine ismejavaju?

— Novine? — namršti se ovaj, ne shvatajući.

— Novine, novine! Pišu da si obična pijandura, nesposobna da pravo korača, a kamoli da ponese značku! Zar nisi čitao?

— Čitao? — iskezi se Henkok pijano. — Kako da čitam kad ne znam slova?

Red Bakaro mu ljutito nabi šešir

preko čela, tako da mu je ivica nasela do samog nosa. Jedva je uspeo da ga vrati natrag.

— Budalo! — zarežao je Red. — Dok ti ne postaneš zakon, mi ćemo naučiti one tamo kako se piše, a?

Trig ponovo munu laktom brata.

— Ne brbljaj! — pisnuo je. — Zar si toliko pijan?

— Pa šta? — odbrusi Red. — Ko će da me spreči da onu šupu javno ne zapalim? Ko?

— Ovde je sudija Lipman — progundā Trig. — Znaš da je ta luda prgava!

— Šta mi može?

— Može da pošalje telegram za vojsku i da te otpremi na dve godine u Jumu. To može!

Ali ovo nije delovalo na Reda.

— Onda ćemo sudiju strpati u podrum! — rekao je.

Trig prevrnu očima, nemoćan da urazumi brata. Zato mu predloži da krenu odmah, dok je u „Palmi” džumbus oko Henkoka.

— O kej! — pristade Red. — Iona-ko oca nema... Neće ni doći.

Trig se kliberio:

— Dožda ga je ona Meksikanka primila pod suknju?

Išunjali su se neprimetno napolje. Gosti u salunu zbijali su šale na račun Beni Henkoka. Na braću Bakaro više nisu ni obraćali pažnju.

Prešli su na drugu stranu ulice gde su senke pod tremovima bile dublje i tamnije.

Život u Sonori preseljavao se u dimljive jazbine u kojima se mogao kupiti jeftini viski ili naći neka de-

vojka za zabavu. Pred tremovima, vezani za grede, stajali su poređani osedlani konji sa kojih se pušio znoj.

Trig Bakaro išao je napred.

Odjednom je ispružio ruku i povukao Reda za sobom u udubljenje jednih vratiju.

— Šta je? — zabruna Red.

— Pst! Neko izlazi...

— Izlazi?

— Uh, umukni! Neko izlazi iz one štamparije...

Stajali su pilepljeni uza vrata i posmatrali siluetu Oregonca koja se upućivala prema konjušnici. Za trenutak je zastao, bacio pogled preko ulice na obe strane, a onda produžio put.

— Torbar, a? — kliberio se Red.

— Čekaj dok odmakne. Onda mi stupamo u dejstvo... Ko će prvi sa devojkom?

— Ostavljam je tebi! Ali bez buke...

— Gle! Zar će ona biti glasnija nego kad ti budeš prevrtao one sanduke i točkiće kao prošli put?

— Sa ženama mi je teže nego sa bikovima — pljunuo je Red preko drvenog praga na prašnjavu ulicu.

*
*
*

Floranda Hemond nije želela da prizna da njene slutnje u vezi oca postaju sve više stvarnost. Vlasnik štamparije i lista „Sonora njus” još se nije vraćao sa svog puta. Stari Leo Perez je izbegavao razgovore o tome, a devojkica je tražila što više po-

sla za sebe kako bi na to manje mislila.

Ipak, sve dok ne bude sigurna, imala je nade da će se sve dobro završiti.

Te kasne večeri završavala je svoj novi napis, mada nije bila zadovoljna onim što je uradila. Nedostajala joj je očeva reč, očeva podrška. On je sva ta zbivanja znao u prste, a ona se oslanjala na Perezova iskustva i priče.

Na malom radnom stolu, stešnjem između regala sa slovima i rolnama hartije, gorela je mala svetiljka.

Sasvim u uglu stari Leo Perez petljao je oko sređivanja novog naslova i podmazivanja prese za štampanje. Radio je to tek onako, više je provodio vreme u čekanju da se devojkica odluči da pođe na spavanje i da mu savest bude mirna.

Nešto ranije, Trent Čagar je otišao da noć provede na seniku.

On bi možda najradije prespavao u nekom uglu štamparije, samo da bi bio blizu Florande. ali nije se usudio da je to zamoli. Bar ne te večeri.

Zvonce na vratima trglo je oboje kao prasak puške.

Leo Perez je ispustio zamašćenu krpu, a devojkica je u poslednjem času zadržala svetiljku da ne padne i ne razlije petrolej po stolu.

Ne, nije bio Trent, kako je pomislila u prvi mah.

Čovek koji je prvi ušao bio je krupan. kratke crne brade i čupavih obrva, na koje se naslanjala ivica

oboda umašćenog šešira. Ogromne ruke i isto tako ogromne šake klatile su se kraj njegovih kukova poput gvozdenih maljeva.

Iza njega pojavio se drugi, povijernih leđa, ispijena lica i svetlih, mačjih očiju. Šunjao se za velikim pret-hodnikom, kao da se sprema da iz njegove senke skoči na svoju žrtvu poput zvečarke.

Floranda baci pogled prema Perezu, ali on je buljio u došljake kao u duhove. Čak je zaboravio i da namesti naočare koje su mu skliznule na sam vrh nosa.

— Trig? — javi se ljudina, povla-ćeći prstima po bradi.

— Samo napred, Redel! — odazva se ovaj drugi, proveravajući da li ima nekoga u blizini na ulici. Me-đutim, sve im je išlo na ruku, ulicom ni pas nije prolazio.

Devojka se uspravi, bleđa, ali odlučna.

— Šta hoćete? — upitala je zvon-kim glasom.

Red se iscerio, trljajući dlanove o pantalone.

— Pogledaj, Trig! — pozvao je mlađeg. — Mačka pruža kandžice!

— Sad ćemo joj saseći! — obeća-vao je ovaj, zatvarajući ulazna vra-ta za sobom.

Leo Perez se pokrenu sa svoje ra-sklimatane stolice. On je znao ko su noćni posetioci. Znao je i da im se ništa dobro ne priprema.

Jedna puška se nalazila na zidu iz-među dva prozora, na počađalim klinovima. Sa ulaza nije se mogla

odmah opaziti i stari štampar je u tome video svoju jedinu šansu.

Red se okrenu prema njemu.

— Prošlog puta se nisi opametio, matori? — obratio mu se zapretivši šakom da će mu slomiti vrat. — Za-mišljaš da si žilav?

— Ko su oni, čika Leo? — upita devojka, jedva savlađujući drhtanje.

— Čika Leo? — imitirao je Trig, prilazeći joj poput ptice grabljivice. — Ja ću ti objasniti ko smo...

Iznenada je ispružio svoju dugu, mršavu ruku i šćepao je za vrat.

Floranda kriknu, ali je kasno uz-makla. Trig je steže još jače.

Pozadi, Red Bakaro se cerekao.

Kroz poluzatvorene oči, devojka je videla nad sobom bleđu, ispijeno lice kako izranja iz polusenke i u tim očima sagleda čudan, zastrašujuć bljesak požude i nasilja.

— Ostavi je, ti... — podviknu Leo Perez.

— Miruj, matori! — opomenu ga Red, podigavši ruku. — Po tebe ćemo kasnijel!

Floranda skupi snagu i pljunu Tri-gu u oči.

Lice napasnika dobi još bleđu bo-ju, zatim posive od besa. Ružan os-meh iskrivi mu usta, a ruka mu za-seče vazduh i spusti se na devojčin obraz.

Njena glava klonu na suprotnu stranu i prekri se valom kose.

Zatim je osetila kako joj cepa ha-ljinu. Vreli dah obasipao joj je ra-mena. Priklještena i ošamućena, us-pela je poslednjim, očajničkim po-

kretom da podigne noge i pogodi Triga u donji deo stomaka.

Lupež je jauknuo i skupio se na podu, cvileći poput psa.

Ne hajući za rite koje su se vijorile oko njenih leđa, devojka polete prema vratima.

Ali Red Bakaro se ispreči pred njom kao planina.

Leo Perez više nije hteo da okleva. Onoliko hitro koliko su mu godine dopuštale, priskočio je zidu i dohvatio pušku.

Krajičkom oka Red Bakaro je vide okretanje Perezovog tela u polumraku i grebanje nekog tupog predmeta o zid. Taj zvuk mu je bio prilično poznat.

Dlanom je odgurnuo Florandu natrag kao običnu grančicu, a zatim izvukao kolt iz futrole.

U maloj prostoriji pucanj je zagrmio trostruko jače.

Narandžasti plamen osvetlio je u deliću sekunde užasnuto Florandino lice. Zatim se jasno čuo udar metka u telo.

Starac je ispustio oružje i pao preko sanduka, povlačeći za sobom jedan regal pun olovnih slova.

— Matori jarač! — prigušeno je kleo Red. — Mogao je i da me pogodi!

Floranda je poletela prema Perezu.

Zaglušujući pucanj revolvera još je odjekivao u njenim ušima ispujavajući joj srce bolom.

— Proklete ubice! — zaplakala je, nemoćna da se otrgne iz Redovih šaka.

Za to vreme, Trig se polako pridigao, sa životinjskim izrazom na licu. Još uvek povijen i sa bolnom grimasom na licu, zakoračio je prema devojci gotov da je rastrgne.

Čak se i Red Bakaro stresao od njegovog ubilačkog pogleda.

— Hej Trig! — dobacio mu je. — To je samo žena...

— Žena? Šta ako je žena? — škripao je ovaj zubima, izbacujući penu na uglove svojih tankih, stisnutih usta.

— Ne treba je ubiti...

— I ne mislim! — cerio se ovaj, spreman da se baci na Florandu.

Red pusti devojku. Ona se zateurala pravo u Trigovo naručje. Osetila je oko sebe njegove ruke poput klešta. Više nije imala ni trunke snage. Sve je iscrpla iz sebe. Sve...

Tada je zvonce na vratima po drugi put odjeknulo te večeri.

Red Bakaro je zastao, iznenađen koliko i Trig.

— Oteraj ga! — dreknuo je mlađi brat.

Obojica su mislili da je pucanj privukao nekog prolaznika i da je dovoljno samo da zagrmi na njega — pa da ovaj zbriše!

Red je izvukao svoj kolt ponove i podigao ga prema svetlu.

Bilo je to nesmotreno s njegove strane.

Sa ulaznih vrata planuo je hitac i zrnò je raznelo Redovu šaku, odbacivši kolt čak u suprotni ugao.

Najstariji Bakarov sin je zaurlao neljudskim krikom. Trig je pustio devojku i uzmakao.

Čovek na ulazu bio je visok, u dugom kaputu, sav obliven tamom. Svedok nije potpuno zakoračio u prostoriju; nije mu se videlo lice.

Sada su ga videli jasno, preplanulo, zategnuto, odbojno.

Iako u senci, njegove oči bile su poput glečerskih jezera, plave kao nebo u predvečerje i hladne kao zamrznuti čelik.

Bio je sav u crnom, osim košulje koja je blještala od beline. Dva kolta sa strane štrčala su drškama ukrašanim slonovačom.

Bio je to čovek kao od mraka izrezan.

Floranda Hemond je mislila samo na to kako da dođe do Lea Pereza. Trebalo je da mu priđe i pomogne. Pohitala je tamo, a da je u tome niko nije sprečio.

Red Bakaro zurio je u krv koja je isticala iz njegove šake. Nije vero- vao svojim očima, njegova krv!

Dok je tako zbunjen i kidan bolom buljio ispred sebe, Trigov mozak radio je grozničavom brzinom.

Stranač koji je u polutami mogao da ustreliti samo ruku svog protivnika, bio je za klasu brži od njih. Mirnoća koju je posedovao dok je stajao tamo, pristajala je samo najvećim među revolverašima.

A on je to i bio.

Najbolji od svih — Dok Holidej!

Samo što je pročitao natpis nad ulaznim vratima i povezao sa događajem na reci San Hoakin, iznutra se čuo pucanj! To je bila pozivnica za njega.

I sada je stajao kao od kamena

isklesan. Kolt kojim je pucao bio je vraćen natrag istom brzinom kojim je istrgnut.

Trig Bakaro je prestao da se znoj. Morao je da spasava svoju kožu i da prokrči put napolje. Samo kad Red ne bi tako glupo stajao i zurio u svoju raskrvavljenu ruku!

Pod rukom je napipao neki predmet.

Bio je to čekić kojim su stampari poravnali slogove pre nego što su išli pod presu. Desnu ruku držao je visoko, znak da nema nameru da se posluži oružjem.

Ali levom...

Levom je hitnuo čekić u pravcu svetiljke i pogodio je tačno u staklo!

S poplavom mraka odjeknuli su pucnji!

Izmenjena je unakrsna vatra između Trigera i Holideja.

Ka daje grmljavina koltova umukla, barutni dim se razlio prostorijom poput magle u dolini.

Čovek na ulazu stajao je i dalje uspravan i nepokretan.

— Trig! — zaurao je Red Bakaro.

Niko mu se ne odazva.

Nešto dalje, u salunu „Palma” pucnji su ipak doprli do polupijanih gostiju. Najradoznaliji su istrčali na trem, zverajući okolo. Međutim, ulica je bila pusta, kuće u tami.

Ko je pucao?

— To će Beni Henkok da izvidi! — nadjačao je žagor jedan glas i smeh se zaori pred ulazom. Gomila se ponovo vrati natrag, pred šank.

Dok Holidej siđe, kresnuvši pali-drvice. Prošao je pored unezverenog Reda Bakara i upalio lampu na stolu. Plamičak se povijao, nezaštićen staklom, poigravajući se ogromnim senkama ljudi na zidu kao sa sablastima noći.

Red ugleda svog brata na zemlji, otvorenih očiju. Bile su uprte u tavanicu, staklaste, bez sjaja.

— Trig? — pozvao ga je brat.

Klekao je pored njega i nežno mu podigao glavu. Ne, više mu nije bilo spasa. Trig Bakaro je pao od meta-za nepoznatog došljaka, a da ovaj nije bio ni okrznut.

— Ubio si ga! — hrapavim glasom se obratio Red kockaru.

— Bilo je on ili ja — odgovori Dok. Ti ne misliš tako?

— Ne mislim... A tek otac! On te misliti za obojicu... Znaš li koga si ubio? Mog brata!

Džordžijanac nije davao mnogo na Redove reči.

— Jesi li ti pozvan ovde na večeru? — upita ga mirno.

Red je buljio u njega, poremećen u svojim mislima.

— Tamo leži neko — pokazao je prema Perezu i devojci koja se nadnosila nad njim i plakala. — Da izmeniš mesta?

— Ko si ti?

— Kad budeš saznao, biće kasno!

Red se polako saže i prebaci mršav otelo svog brata preko ramena.

— Vратићу se! — prosiktao je. — Teško tebi ako budeš tu!

— Biću! — obeća mu kockar.

*
* *

Umrlijana suzama, Floranda Hemond je podigla oči prema kockaru. Dole, na podu, Leo Perez je disao teško. Rana na prsima bila je smrtonosna.

Čovek iz Džordžije je to odmah uvideo i odmahnuo je glavom na devojčin upitni pogled.

Floranda briznu u plač i ustade, pokrivajući lice dlanovima.

Tada starac otvori oči.

— Umreću, znam... — prošaputao je polako... ali ona... Imam jedno pismo za nju... od oca...

Holidej je netremice posmatrao starca. Na drugom kraju, naslonjena na ivicu svog drvenog radnog stola, devojka je plakala.

— Pismo... — izgovarao je Leo Perez. — Nalazi se ispod drugog stepenika... Razvalite dasku, tamo je...

Zatim je nastupila tišina.

Devojka je podigla glavu. Dole, nagnut nad telom Lea Pereza, Dok Holidej je sklapao starčeve oči.

— Je li... je li umro? — čuo je kockar devojčin glas.

— Jeste.

— Hteo je da me odbrani! — cedila je reč po reč, plašeći se da pogleda u nepomično starčevo telo. — Bio je tatin prijatelj, bio je...

— Ima nešto za vas! — prekinuo je Dok i krenuo prema stepeništu.

Ivicom drške svog kolta razvalio je dasku i napipao papir pod njom. Bio je ispresavijen na četiri jedna-

ka dela. On približi hartiju svetlosti i zajedno pročitаше: „Mojoj kćerki Flo, u slučaju moje smrti“.

— U slučaju smrti... — promuća devojka. — Ali... moj otac je živ?

Kockar je gledao devojci pravo u oči.

— Vi znate nešto? — upita ga ona.

— Znam.

— Recite...

— Vaš otac je ubijen na obali San Hoakina.

Ova vest kao da je zgromila Florandu. Uvukla se u ramena i zatehturala.

— Ne! — prošaputala je. — To je nemoguće!

Naslonila se na sto i zurila ispred sebe kao da ponavlja Holidejeve reči slog po slog.

— Pošao je mene da sretne...

— Neko ga je verovatno pratio. Bio sam tamo.

— Bili ste?...

— Ubijen je iz zasede, stigao sam kasno. Uspeo je samo da me zamoli da vas nađem i vratim u San Francisko.

Zatim je nastupila tišina.

Kockar lagano stavi medaljon sa Florandinom slikom u njenu šaku. Nesvesno ga je pogledala.

— Ovo je nosio sa sobom — slagao je. — Rekao je da vam predam...

U tom su se vrata na ulazu po treći put te večeri otvorila, udarajući gornjom ivicom o zvonce. Kockar poteže kolt neslućenom brzinom i da ga devojčin krik nije zaustavio,

Trent Čagar je mogao da bude u carstvu mrtvih!

— Dok? — prepoznala ga mladić. — Šta se desilo?

Tek tada iz devojke provali plač. Suze su sustizale jedna drugu, dok je ona grcajući pružila ruke prema Oregoncu. Mladić je nežno prihvati, pomalo zbunjen, pomalo i srećan.

Kockar se lagano iskrade.

— Čekaću napolju! — reče.

•
• •

Red Bakaro zatekao je pravu zabunu kada je stigao kući. Niko ga nije sačekao da prihvati konja, niko nije primetio Trigovo telo prebačeno preko sedla drugog vranca.

On je sjahao, ništa ne shvatajući. Pade mu na pamet da se prodere ili da opali u vazduh, jedino tako bi privukao pažnju kauboja sa rančā.

Međutim, ugledao je momka iz konjušnice kako užurbano nosi dve neupaljene svetiljke.

— Vрте! — zaurlao je Red i momak se zablenu u njega. — Šta se ovde dešava? Zar je neko umro?

— Jeste! — potvrdi ovaj, podižući lampe do ramena. Pogledao je u pravcu upaljenih prozora, gde se nalazila soba Rozaliје Samanto.

— Ko je umro, govori! — požurivao ga je Red.

— Pa... ona žena, koju je gazda čuvao!

— Najzad! — laknu Redu i njegovo široko lice se raširi od zado-

voljstva. Međutim, setio se da nosi mrtvog brata preko sedla, pa se uozbiljio. — Od čega je „gospođa“ umrla, Vorte?

— Od olova, mister Rede.

— Olova? Šta brbljaš, idiotel!

— Pa, gazda ju je ucmekao usred kreveta. Zatekao je sa njom nekoga...

— Imala je ljubavnika? Lepo, a koji je taj kretlen?

Čovek se osvrnu oko sebe nekoliko puta, oklevajući da odgovori. Ipak je procedio:

— Vaš brat, mister Rede!

Najstariji Bakaro zatrepta, kao da mu je sunce udarilo u oči. Međutim, Vortovo lice bilo je sasvim ozbiljno, takoreći pogrebno.

On mu priđe, uze obe lampe i zavitla daleko od sebe u velike bale sena. Vort je uplašeno ustuknuo, ali je Red išao za njim, razmišljajući da li da ga odalami sada ili malo posle.

— Budalo! — viknuo je na njega. — Šta to pričaš? Misliš da mi je do viceva? Pogledaj... — snizio je glas i pokazao rukom prema telu Triga Bakare koje se klatilo preko sedla. — Ubijen je Trig! Shvataš? Ubijen je u Sonori, pred mojim očima... a ti nagvaždaš o ženi i Riku. Jesi li pijan?

— Nisam, mister Rede! Ne pijem već dve godine...

— Do vraga! — opsova ovaj. — Onda govori šta se dešava?

— Rekao sam vam! Gazda je zatekao mladog gospodina u Meksikan-kinom krevetu, nije znao ko je, i pu-

cao je u mraku... Žena je mrtva, a mladi gospodin ranjen na tri mesta, teško... Gazda sedi pored njegove postelje, kao kamen. Ne čuje ništa, ne govori ništa. Samo tako sedi i osluškuje diše li mladi gospodin!

Najzad se Redova ruka opружи i momak se zakoprca na zemlji kao da ga je udarilo kopito mustanga.

— Neka sam proklet, ako išta razumem! — progundao je i pošao u kuću.

Na stepenicama je sreo doktora Čendlera, s torbom u ruci. Izgledao je umorno i zabrinuto.

— Šta je sa Rikom? — upita ga Red, kao da je lekar bio kriv za sve što se dogodilo.

— Ja sam obavio svoje, treba samo čekati — rekao je.

— Čekati? — podrugnu se Red. — Trig nije čekao, budala, pa je dobio svoje!

Doktor sleže ramenima i produži put.

Red prođe pored Luka Spejda, odgurnu u stranu neku ženu sa posu-
sdom i banu u sobu namršten i neraspoložen. Čovek kao Bakarao, pa sedi pored jednog metiljavog sina i bulji preda se!

Volter Bakaro se nije ni okrenuo na Redov ulazak.

Sedeo je na nekom tronošcu, ispod Rikovih nogu i zurio u zid.

Najmlađi sin je spavao. Imao je zavoje preko grudi i jedan preko glave. Lice mu je bilo samrtnički blede, a disao je šumno, kao da će

svakog časa zakašljati i izbaciti iz sebe olovo.

— Imaš li ti još sinova? — upitao je Red svoga oca nestrpljivim glasom.

Čovek malo pokrenu glavu. Onda pogleda u sina praznim očima, kao da je video nekog nepoznatog. Redu se u stvari učini da ga ovaj uopšte i ne vidi!

— Nisi čuo šta sam te pitao? — planu Red.

Bilo je to prvi put u životu da mu se obraća takvim tonom. Međutim, sad mu je bilo svejedno. Otac je bio okupiran jedino Rikom, a Trig, koji je sa Redom proveo dane i dane zajedno, mogao je da crkne kao pas na ulici i da opet nikom ništa ne bude!

Volter Bakaro je pogledao u Redovu šaku i kao da se povratio iz nekog polusna.

— Trig? — rekao je, predosećajući instinktom neku nevolju.

Red se iskezi i klimnu glavom.

— Jeste, on je! — prasn timer najstariji sin. — Dole je, na konju. Čeka te!

— Šta je... bilo?

— Mrtav je! — zaurla Red. — Ubijen! Ili te je baš briga? Ostani i dalje tu i bleni u tog... tog...

Otac se naglo uspravi.

Kad je izvukao bič iz čizme, Redu nije bilo jasno. Tek, opasan blesak u Bakarovim očima nagovestio je oluju. Ruka mu je opisala polukrug i zvižduk kro zvezduh naterao je Reda da se odmakne. Ali nije mogao

potpuno da izbegne bič. Dokačilo ga je po licu kao nož.

Slep od bola i poniženja, Red je spustio ruku prema oružju i izvukao kolt. Bio je spreman na sve. Čev se podigla prema Bakararu, prst se u magnovenju zgrčio, sve je slutilo na tragediju...

Ali Bakaro je ponovo spustio kraj svoga biča, ovog puta na Redovu ruku.

Prasnulo je po zglobu, nekoliko puta omotavajući se oko šake. Nagli trzaj, i grdosija je poletela napped, ispustivši revolver!

Bakaro ga sačeka da posrne i klekne kraj njega. Tek tada je olabavio bič.

— Napolje! — uneo mu se u lice, sa demonskim sjajem u očima. — I okupljaj momke... idiote!

Red dohvati svoj kolt, stavi ga natrag u futrolu i iziđe iz sobe.

Bakaro vrati bič u čizmu i naže se nad Rikom, ispitujući njegovo lice nekoliko časaka, kao da mu je u dušu zavirivao.

Pokazao je rukom ženi kraj vrata da se ne odmiče od ranjenika, a onda se uputio stepenicama dole.

Red je čekao pored leša. Luk Spejd i osam momaka tek je sedlalo konje. Sve su radili u najvećoj tišini, navikli već na iznenadne pokrete i najčudnija naređenja.

Bakaro je oblačio kaput, noseći preko ramena opasač načičkan mećima i veliki kolt kalibra 45.

Kada je došao do Triga, podigao mu je glavu prema sebi. Ionako bleđo lice srednjeg sina sada je ličilo

[illegible]

na kreč. Tanak potočić krvi iz usta slivao se prema bradi i sušio se, ostajući na vrhovima kratkih čekinja u vidu kapljica.

— Ko je? — upita Bakaro muklim glasom.

— Ne poznajem ga — odazva se Red. — Zatekao nas je kod one devojke, u štampariji... Valjda im je prijatelj? Onog matorog jarca sam ubio, hteo je puškom na menel!

Volter Bakaro je rukom dao znak dvojici da spuste Trigovo telo sa sedla na zemlju. Luk Spejd razvi svoje cebe i prebaci preko mrtvaca.

— Ostavićeš ga na zemlji? — pobuni se Red.

— Zemlji i pripada! — odreza otac.

— Mi moramo da požurimo...

— Onaj neće pobeći — reče Red.

— Neće?

— Obećao je da će čekati. I, do đavola, mislim da hoće!

Volter Bakaro uzjaha.

Ostali su sledili njegov primer, jedino je Red zurio u telo prekriveno čebetom, koje je donedavno bilo pokretno, govorilo je, pucalo, pilo i smejalalo se. A sada sve je prašina!...

Osetio se usamljen!

Lagano se popeo u sedlo, osećajući na sebi poglede ostalih kaubojica i revolveraša.

— A baklje? — zaurloao je.

Bakaro dade znak i dvojica odjahaše prema baraci. Uskoro su se vratili sa motkama na čijim su se vrhovim nalazile krpe namočene kastranom i petrolejem.

Red natuče svoj šešir na čelo i

obode konja. Sada je on jahao prvi, ispred oca.

Jer, osveta je bila više njegova nego očeva...

Deset paklenih jahača spuštalo se prema Sonori u divljem trku. Zemlja je drhtala pod kopitama.

•
•

— Ne želim da napustim štampariju — odbijala je Floranda Čagarov predlog. — To je sve što mi je ostalo od oca. I jedino tu mogu da vratim udarac Volteru Bakaru!

— Ali, Flo, opasno je! Oni će doći ovamo, najmanje njih deset!

— Ne želim da idem...

Stajali su na ulazu, kraj otvorenih vrata.

Noć je bila vedra, mesec je ličio na uлюбljeni srebrni dolar bačen u vazduh i zaustavljen.

Džordžijanac je u salunu „Palma“ ispijao svoj brendi za šankom.

Oregonac je stalno gledao prema kraju ulice, odakle bi mogla da nađe grupa jahača. No, još uvek je bilo mirno, ništa se nije čulo, ništa pomaklo.

— Zar vam je sve ovo važnije od života? — upita Čagar.

— Možda — devojka se umorno osloni o dovratnik. — Tata je živio za ovaj posao i umro za njega... Toliko mogu da mu se odужи.

— Šta vi možete Bakari?

— Pre šest godina poglavica Zmijsko oko odbegao je iz rezervata na Kolorado visoravni i počeo

da ubija bele farmere i naseljenike. Bila ih je svega šaka, možda tridesetak odabranih. Volter Bakaro je u to vreme počinjao da se bavi trgovinom, pa je u tome video svoju šansu...

— Kako? Kakve to ima veze...?

— Bakaro je nabavljao puške za njih! Zašto? Jer su satirali one delove dobrog zemljišta koje nije mogao da kupi. Kada su rančeri listom počeli da se pakuju, on se pojavljivao i nudio im nešto novca. Shvatate, novac za zemlju na koju su nasrtali pobesneli Indijanci! Svi su davali i bežali. Jer vojska nije mogla da stigne iz Fort Valasa za tako kratko vreme. Tako je Bakaro postao vlasnik velikog dela zemljišta u tom delu Kolorada. Naravno, pobunjeni Indijanci ga nisu dirali, jer im je poklonio puške. Održali su reč, ostavili su ga na miru. Ali zato im je on „vratio” na svoj način. Prokazao je vojnicima njihovo skrovište i od grupe preko trideset pobunjenika ostao je samo u životu poglavica. Njega su obesili pred masom sveta, za primer...

Trent Čagar je netremice gledao u devojčina usta, kao da je i očima želeo da upije u sebe tu priču.

— Ali kakve veze ima vaš otac sa time?

— Moj otac je prvo novinar, a onda izdavač — odgovorila je Floranda ne bez ponosa. — „Vašington post” mu je poslao hitnu poruku da ode na lice mesta i proveri podatak o pobuni. On je pošao i sreo Bakaru, sa puškama. Vozio ih je otvoreno, jer je mislio da osim Indija-

naca tu nema nijednog belog čoveka. Otac se naizgled zadovoljio njegovim nevešt看 izgovorom da su to stare puške za rashodovanje... Ali je sumnjao. Uverio se u svoje sumnje kada je opazio nešto kasnije grupu Indijanaca koja je išla njegovim tragom, naoružana tim istim puškama. Trebalo je da se oslobode nezgodnog svedoka.

— Kako se spasio?

— Zapalio je preriju pred njima i bacio se u reku. Ronio je više nego što je plivao. Nisu ga uhvatili... Bakaro je iz tog kraja nestao vrlo brzo, prodavši zemlju železnici... Onda su se ovde sreli. Mislim da su se nekako prepoznali, ali obojica su ćutali. Tata je imao novine i počeo je da piše aluzije u vezi Bakara. Tako je počelo...

Čagar nabra obrve, bacivši pogled preko ulice.

— Otkud sve to znate?

— Tata je ostavio pismo — uzdahнула je. — Kao da je predosećao da će ga ubiti.

— Ipak, ništa se ne može dokazati?

— Postoje neke adrese — odgovori Floranda.

— Adrese?

— Da. Recimo, trgovac koji je tada prodao Bakaru oružje, rančeri koji su pobegli i bukvalno davali zemlju za smešno malu svotu novca... i jedan Indijanac.

— Indijanac? — začudi se Čagar.

— Jedini preživeli. Ranjen, sačekao je da svi odu i iskobeljao se ispod leševa svoje braće i zamakao u šumu. Otac ga je našao polumrtvog, previo i lečio dok nije mogao

da stane na noge. I on je svedok. Sada živi u Flagstafu, pomaže oko konja na jednom državnom uzgajalištu.

— Indijancu niko ne bi verovao — promrmlja Čagar.

— Možda i bi? Kad klupče počne da se odmotava, Bakaro će se nekako odati.

— Ne shvatam — ljutnu se momak — zašto ste tako uporni? To vašeg oca neće povratiti u život, a može samo da ugrozi vaš!

— Ja sam prilično tvrdoglava! — izjavi ona.

Oregonac ju je neko vreme čutke posmatrao. Po očima mu je poznala da donosi neku odluku i ispravila se.

— Šta nameravate? — upitala ga je brzo.

— Treba da se sklonite odavde! — preporučivao je on, ali bez žara.

— Nemam nameru da ostavim sve ovo onim ubicama...

— Ni ja nemam nameru da VAS ostavim njima! — odgovori Čagar i kratkim krošom je udari po bradi.

Floranda Hemond klonu na njegove ruke. Nije ni pisnula.

On je ponese preko ulice...

• •

Kada se uzdah divljenja po četvrti put te večeri čuo iz ugla gde se igrao poker, Dok Holidej se malo ispravio i okrenuo lice na tu stranu.

U „Palmi” je ostalo malo posetilaca, uglavnom kraj kockarskog stola u separeu. Ljudi su tiskali okolo,

propinjali na prste i nešto živo razgovarali, vrteli glavama i pokazivali prstima.

Džordžijanac se lagano približi gomili, nadvisujući ih sve svojim stasom.

Za stolom su sedela trojica.

Jedan otmeniji građanin, srednjih godina, zalizane kose sa strane i sa cigarom u ustima, često je nadimao obraze kad bi ispod ruke morao da odbroji određen iznos pred plaćanje.

Drugi je bio malo zapušten kauboj, ogromnih brkova i četvrtaste vilice. Šešir mu je „visio” skoro na samom potiljku, a više je gledao u trećeg partnera nego u sopstvene karte.

Treći igrač bio je poznat Holideju!

Bledo, uzano lice i zarumenele jagodične kosti. Šešir ravnog oboda, košulja sa žaboom i dve zlatne narukvice na zglobu desne ruke.

Ovog puta nosio je opasač sa koltom.

Mohavsk Kid!

Kockarev poznanik iz Teltauna očitio je i ovde dobijao.

— Meni je dosta! — rekao je građanin i ispljunuo ugašenu cigaru z zuba. Onda je ustao, odmerio Kidu mrkim pogledom i napustio separe.

Kidova desnica još je imala zavoj preko šake, ali je prstima dobro gospodario. Vešto je promešao karte i ostavio na sto.

Kauboj je grizao donjim zubima svoje brkove. Videlo se da i on odustaje, ali da nema tri čiste da tek tako ode iz saluna, poput pokisle kokoši.

— Dakle? — podseti ga Kid veselim glasom.

Kauboj žustro zatrese glavom.

— Kasno je — reče promuklim glasom. — Možda sutra?

Kid klimnu glavom.

— Sutra — složi se ne bez podsmeha. Svezanj dolara pred njim narastao je u poslednjih pola sata za pola šake!

Kada se spremao da ustane, ugledao je jednu ruku u crnom rukavu, dugih, uzanih prstiju kako na sto stavijaju dve čaše sa pićem!

Po mirisu je odmah zaključio da se radi o brendiju, a po rukama...

— Oh, ne! — uzviknuo je podigavši pogled. — Opet vi?

— Heiou, Kid! — pozdravi ga mirno kockar. — Dugujem ti revanš!

— Ali ja ga nisam tražio! — prasnu revolveraš, odmičući stolicu od ivice stola. Pri tome je okrznuo pogledom svoju ruku u zavoju i zaključio da njom ne može da potegne ništa teže od špila karata. — Šta vi radite u Sonori?

— Čekam — uzvрати Dok. — Jedan čovek će doći ovamo da me ubije!

Rekao je to takvom ledenom mirnoćom da se Mohavsk Kidu podiže kosa na glavi.

— Da vas ubije? — s nevericom ponovi Kid. — Zar vam je onda do pokera?

— Naravno! Štetat da odeš sa tolikim novcem...

— Nećete ni vi daleko, ako taj čovek dođe...

— Vratimo.

— Koga to čekate?

— Neki Bakaro, Volter Bakaro. Poznaješ ga?

Pri pomenu tog imena ljudi okolo ustuknuše i kockarski sto odjednom se nađe usamljen. Najmanje desetak pari očiju piljilo je u Džordžijanca kao u avet.

— Bakaro? — zamumla Kid. — Čuo sam da je on glavni u Sonori! Šta ima protiv vas?

— Imamo jedan mali obračun — odgovori Dok.

Polovina posmatrača već je grabila ka izlazu, a druga polovina je ostajala na mestu kao omađijana.

Holidej promeša karte brzinom koja se teško mogla pratiti. I ovog puta Mohavsk Kid je zurio u kockareve prste kao hipnotisan.

— Pa, dobrodošli na revanš! — javio se zatim.

Holidej se osmehnuo uglovima usana. Kid preseče karte.

Iz tabakere, Džordžijanac izvadi jednu mirišljivu, tanku cigaru i stavi među zube. Zatim laganim pokretom kresnu palidrvce o ivicu stola i prinese kartama.

— Šta to radite? — zgranu se revolveraš.

Holidej sačeka da plamen obuhvati ceo špil, a onda odbaci ugarak daleko od sebe.

— Toliko su obeležene da su počele da smrde — reče. — Naš krčmar ima nov špil!

Mohavsk Kid je mračnim pogledom odmeravao svog partnera.

— Ne želim da igram dok ne saznam ko ste! — rekao je odlučno.

Holidej pucnu prstima i krčmar se pojavi noseći upakovane karte.

DOK HOLIDEJ

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

On ih odvi, omot baci pod sto, a špil stavi pred Kida.

— Sad možemo!

— Ne, dok ne znam sa kim igram! — bio je uporan ovaj.

Istog trenutka ulazna vrata se otvoriše sa treskom. Na njima je stajao Oregonac, roseći pušku u desnoj ruci. Lice mu je bilo zategnuto kao koža na indijanskom bubnju.

— Holidej! — povika Čagar sa ulaza. — Oni dolaze!

Kockar sleže ramenima, odgurnuvši karte od sebe. Mohavsk Kid je i dalje buljio u njega, pogotovu posle Čagarovog uzvika.

— Revanš će malo pričekati — rekao mu je Džordžijanac.

— Do đavola! — najzad dođe do daha revolveraš. — Nazvao vas je Holidej?

Kockar zateže opasač i krenu prema vratima.

— Dok Holidej? — vikao je Kid za njim. — Zar ste vi čuveni Dok Holidej?

I druga polovina kasnih posetilaca žurno je grabila prema izlazu. Ime koje su čuli moglo je da im priredi samo smrt i vatromet. Bežali su glavom bez obzira, sudarajući se i gušeći na vratima.

Trent Čagar ih gadljivo isprati pogledom.

Mohavsk Kid je ostao da sedi za stolom kao prikovan. Još nije verovao u ono što je čuo!

Predvođeni Redom Bakarom, de-

set pobesnelih jahača nasrnulo je na Sonoru kroz noć, vitlajući zapaljenim bakljama i vrišteći sa svojih sedala kao podivljali šakali.

Red je mamuzao konja nepoštedno. Oči, podlivene krvlju, sekle su tamu pred sobom željne bilo kakve prepreke koju bi mogao da slomije ili izgazi pod kopitama zapenušanih konja.

Osveta!

Prvo što su učinili bilo je da zapale veliki natpis na platnu, razapet preko ulice: „VAŠ ŠERIF BENI HENKOK!”

Onda su projurili kroz celu ulicu, sasvim do drugog kraja, ne nailazeći uz put ni na kakvo živo biće.

Tu su okrenuli konje i ponovo ih nagnali u ludački trk!

Izenada, kao iz zemlje da je iznikao, na sredini puta stajac je čovek!

Sam, prokleta sam!

Izgledao je kao u zemlju zarastao, opuštenih ruku, obavijen tamom, malo raskrečenih nogu.

Peševi dugog crnog kaputa bili su mu zabačeni sasvim natrag, na leđa.

Dva vraški opasna kolta stajala su mu pripijena na bokovima i njihovo dejstvo Red Bakaro je itekako upoznao.

To je bio on!

Stranac koji im je pomrsio račune i ubio Triga.

Mislili su da će prevrnuti ceo grad da bi ga našli, a on ih je čekao nasred ulice. Potpuno sam.

— Nebesa! — prosiktao je Red,

ne mogavši a da se ne divi tom vražnjem strelcu.

Sam protiv desetorice?

Volter Bakaro je primetio da njegov najstariji sin zateže uzde i da mu splašjava sva malopredašnja želja da razara i uništava.

Red je ukopao svog vranca, ostali su učinili to isto.

— Šta čekamo? — upita otac. — Zar nećemo prvo zapaliti onu jabinu?

I pokaza prema štampariji.

Red opruži ruku u pravcu Holideja.

— To je on — reče.

— Ko on? — hladno upita otac.

— On... On je ubio Triga! On!

Otac odgurnu Reda u stranu i izjaha ispred svih. Neko vreme posmatrao je Holideja sa visine, pokušavajući da mu razazna crte lica i sagleda oči. Međutim, sve je bilo senka.

— Ti... — oslovio ga je praznim glasom. — Jesi li se pomolio? Ili zamišljaš da smo došli da ti damo oproštaj?

Džordžijanac je ćutao.

— Zar nemaš ništa da kažeš? — povisi glas Bakaro. — Zar si se okamenio?

— Bolje da se vratite — javi se metalno hladan kockarev glas. — Ovo je nezdravo mesto za palikuće.

Volter Bakaro se zgrčio u sedlu kao da ga je pogodio udarac u stomak.

— Šta? Još se usuđuješ...

Neko je iz gomile visoko podigao jednu baklju, želeći da je uputi na krov štamparije. Zapaljena krpa na

drvetu poletela je uvis, ostavljajući za sobom kratak, plameni trag.

Onda su svi videli da je sa strane-čevog boka sevnulo!

Ne, nisu opazili kada je izvukao kolt.

Ni kada ga je ubacio natrag, u futrolu!

Videli su samo bljesak, a onda je baklja zastala u vazduhu, prelomila se i pala na ulicu.

Tu, u debelom sloju prašine lagano se gasila i utrnula.

Nad jahačima Voltera Bakare nadvila se grobna tišina.

Svima je zastao dah.

Bio je to hitac koji je mirne duše mogao da uđe u novu legendu Zapada.

Volter Bakaro je buljio u ugašenu baklju, kao da je zapao u polusan. A kada se trgao, bilo je to lice drugog čoveka.

Izobličeno, divlje, jarosno, satan-sko!

— Ubijte ga! — zaur-lao je podižući ruku.

Njegovi jahači su spustili ruke. Dlanovi su popadali po drškama koltova baš kad je mesec nad Sijera Nevadom uplovio u mali, paperjasti oblačak.

Jedan jahač sa strane izdvojio se sa novom bakljom i poterao prema štampariji.

A s prozora, puška Trenat Čagara oglasila se u istom trenutku kada i niklovane cevi „linkoln“ revolvera najboljeg strelca Zapada!

Jahač sa bakljom sleteo je glav-vačke sa konja!

Narandžasti plamenovi sa ulice

posejali su pravu pustoš među zbi-jene jahače Voltera Bakara.

Ispraznivši levi kolt, Holidej se bacio u stranu pucajući iz drugog.

Konji su njištali i propinjali se, ranjeni i mrtvi su se srozavali na zemlju, pod kopita, jaučući i zapo-mažući.

Sa prozora štamparije Oregonac je bljuvao ubilačku vatru u gomilu koja se komešala blizu tremova.

Oba Bakara, otac i sin, pucali su prema Holidejevoj senci, ali kao da su koltove u rukama imali počet-nici, a ne oprobani revolveraši.

Zrna su poput otrovnih insekata zviždala blizu Džordžijančeve glave, ali su ostajala u daskama kuća ili odlazila kroz stakla na suprotne zi-dove.

Trent Čagar je odbacio pušku i nastavio da puca iz kolta.

Ulica Sonore bila je prosto osvet-ljena buketima narandžastih varnica i ispunjena zaglušujućom bukom revolvera!

Volter Bakaro je jeknuo i uhvatio se za rame.

Bio je pogođen!

Od osmorice iz njegove pratnje na sedlu su se održala još trojica. I Red Bakaro!

Kasno su se setili da je trebalo da sjašu i potraže zaklon na obe strane ulice.

— Kada im je to sinulo u glava-ma, Dok Holidej je, sklopčan iz jednog bureta, već punio svoje is-pražnjene koltove.

Na ulici su ostali samo uznemi-reni konji, sa praznim sedlima.

Između stubova i kosih krovova

lelujao je barutni dim kao jutarnja izmaglica, oštrog mirisa. Lenjo se penjući prema nebu i otvarajući vidik zaklonjenim strelcima.

Volter Bakaro je uspeo da se sruči u uzani prolaz širok taman toliko da je mogao da ugura svoje telo. Luk Spejd je doleteo odmah do njega, dahćući.

— Gazda, ranjeni ste? — upitao je, obrnuvši doboš svog kolta.

— Nije opasno — zamumla Bakaro, šarajući pogledom po ulici. — Prokleti đavo! Nikada nisam video paklenijeg strelca od njega!

— Sredićemo ga mi već — tešio je Spejd i sebe i gazdu.

— Gde je Red? — upita Bakaro.

— Ne znam.

— Nije mrtav?

— Nije... Nije među onima na ulici. Ko je taj stranac?

— Ne znam mu ime, ali opasno cilja. Još neko je bio tamo, u štampariji! Pomagao mu je.

— Sve su nam baklje pogašene, do vraga! — psovao je Luk Spejd, neprestano žvaćući duvan.

Zatim je podigao ruku, dajući nekome znak. Sa druge strane jedan od momaka takođe je podigao ruku i pognut krenuo visokim stepenicama spolja prema krovu.

Za to vreme, Trent Čagar nije mogao da makne iz štamparije. Pokušao je da odškrine vrata, ali ga

je dočekala paljba iz kolta, vrlo blizu i zamalo mu nije izbila oko!

Mučilo ga je pitanje šta se desilo sa Dokom.

Osećao se usamljen i beskoristan. Ništa nije video kroz prozor, osim upaljenih svetiljki u „Palmi” i izduženih senki na ulici.

Onda je krenuo stepeništem na sprat, da promeni položaj. Odozgo će možda bolje videti.

*
* *

Čovek na krovu tačno je isplanirao da će sa tog mesta videti Holideja skrivenog iza bureta.

Kockar je ležerno sedeo na pre-savijenoj nozi i fiksirao ulicu.

Znao je on i u najžešćoj gužvi da prebroji one koji su mogli da se ispreče na putu. I prebrojao je pe-toricu, računajući oca i sina Bakaro.

Sad su se tu komešali u tami, kolebajući se da iziđu na otvoreno.

Njemu se nije žurilo.

Po dogovoru, Oregonac je pre to-ga sklonio devojkicu na sigurno mes-to i pokrivao deo ulice iz štampa-rije. Konji bez jahača davno su na-pustili prašnjavo tle, išaravši ga ko-pitama u desetine tragova.

Mesec je odskočio visoko i sen-ke kuća povukle su se sa sredine ulice u krajeve.

S desne strane žućkasta svetlost padala je prema njemu iz saluna „Palma”, skoro ga dodirujući.

Čekanje je moglo da se otegne.

Kockar pažljivo izvadi jednu ci-garetu i stavi je u usta. Obema

rukama pokrio je plamen šibice dok je prinosio vrhu. Uradio je to spret-no i brzo, ali čovek na krovu je vi-deo sada jasno mesto na kojem se nalazi, iako ga je svetlost iz saluna pomalo zaslepljivala.

Trijumfalno se uspravio i nani-šanio.

Ali nije stigao da opali.

Iznutra, sa samog ulaza, buknuo je narandžasti plamen. Dva puta se oglasio kolt i čovek je jeknuo, is-pustio oružje i stropoštao se sa vi-sine od nekoliko metara pravo na ulicu.

Više se nije ni pomakao.

Iznenađenje je i za Holideja bilo veliko. Držao je oba revolvera u rukama, ali sve što je video bilo je blede, uzano lice Mohavsk Kida ko-je je promaklo na ulazu!

Neko je u mraku opsovao i ispu-cao svih šest zrna u pravcu saluna.

Sad ih je bilo troje, računao je Volter Bakaro. Glupo je ležati ova-ko u mraku i čekati. Nije bilo ni Reda u blizini. A Rik je ležao ra-njen kod kuće, šta ako ponovo kr-vari...?

Možda bi najbolje bilo da se po-vuče nekim drugim putem i ode. Pogledao je iza sebe. Luk Spejd kao da mu je čitao misli.

— Ovamo se ne može nikud — rekao je tiho.

— Zid?

— I to veliki... Jedino preko ulice. A tamo je onaj u boljem po-ložaju od nas.

Bakaro je stegao ruku iznad ra-ne. osećajući da ga sada sve više peče.

Luk Spejd je opazio bolnu grimasu na Bakarovom licu i ispijunuo duvan na zemlju.

— Ja cu ga sračkati odande! — rekao je.

— Ne! — zadrža ga ovaj. — Bolje da bacimo oružje i odemo!

— Mi? — zaprepasti se Spejd. — Kad smo se mi povlačili, mister Bakaro?

Da, kad je to bilo? pitao se i on. Izgleda nikad. Jer, sve dotada nije nailazio na otpore. Niti je mogao da sanja da će nesreća doći pod njegov sopstveni krov!

Luk Spejd se odlepio od uzanog prolaza i krenuo pored zidova, zastajkujući posle svakih dva koraka. Volter Bakaro je pružio ruku da ga zadrži, ali je zakasnio.

Sekundi su prolazili kao sati. Lutanje sopstvenog srca činilo se da odjekuje kroz celi grad.

Bio je blizu Hemondove štamparije kada su zaškripnula ulazna vrata. Ukočio se u mestu.

Vrata su ponovo zaškripala, otvarajući se. Neko je pokušavao da izađe, ne sanjajući da će naleteti na cev njegovog revolvra.

Luk Spejd je uzmakao korak natrag do samog prozora, usredsređujući pažnju na vrata.

A jedna ruka se provukla kroz razbijeno prozorsko staklo i zabila mu vrh kolta u slabine.

— Baci oružje! — doprla je do njega tiha, kratka, ali oštra naredba.

Bio je nasamaren!

Čovek je namerno pokrenuo vrata da bi privukao pažnju, a zatim

se povukao prema prozoru i uhvatio ga na „spavanju"! Toga se setio tek tada, ali ništa nije mogao da učini. Baš ništa.

Rastvorio je prste i oružje je zvek-nulo o daščani pod trema.

Oregonac se nekako izvuče kroz prozore, ne odvajajući kolt od Spejdovih leđa.

Onda ga je udario drškom po temenu, ulubljujući mu šešir na tom mestu. Lupež se skljojka bez glasa.

— Bakaro! — zauriao je Čagar, uvukavši se u dovratnik ulaznih vrata. — Odlazi odavde! Još jedan čovek ti je gotov!

Niko se ne odazva.

Tek nešto kasnije promukli Bakarov glas razli se preko ulice.

— Red?

— Nije Red — odgovori mu Oregonac — ako ti to nešto znači!

Uskoro jedan revolver izlete sa ugla pravo na ulicu.

Trent Čagar je ćutke osmatrao.

Volter Bakaro je izišao, poguren, bez šešira, raščupane kose. Levo rame bilo mu je spuštено zbog bolova. Zakoračio je na ulicu posrćući, okrenuvši leđa salunu i mestima na kojima su se nalazili Džordžijanac i Oregonac.

— I ostali! — doviknu Čagar.

Još dva opasača tresnula su o prašinu.

Bakaro krenu prema konjima koji su se nalazili sasvim na drugom kraju ulice. raštrkani i neodlučni na koju će stranu da pođu. Pucnjava je umukla, a niko ih nije pozivao ni uzjahao.

Oregonac prekorači palog Spejda i izide na ulicu.

SWAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

Sa druge strane prilazio mu je Holidej.

Obojica su gledala malu povorku preživelih kako odlazi iz Sonore. Poslednji među njima pomagao je dvojici ranjenika da odgegaju zajedno u pravcu konja.

Onda su se i vratanica na salunu otvorila ispred Mohavsk Kida.

— Nisam zaboravio onaj hitac, Kide! — dobaci mu kockar.

• Revolveraš raširi ruke.

— Dugujete mi revanš, Dok — rekao je. — Još od Teltauma! Zar da mi neko uskrati šansu da odigram poker sa najčuvenijim kockarom Zapada?

— U pokeru nema popuštanja, Kide — opomenu ga ovaj. — Opet ćeš izgubiti.

— Nije sramota izgubiti od vas...

Rekavši to, on dotače prstom obod šešira i vrati se u salun. Krčmar je stajao na ulazu, zureći u mrak. Sve vreme pre toga proveo je pod šankom, zajedno sa Beni Henkokom, koji je blaženo hrkao i nije čuo ništa.

— Spavaš li ti noću? — upita ga iznenada Kid.

— Spavam — zatrepta krčmar.

— Pa šta čekaš?

Čovek utrča unutra, zatvarajući velika krila vrata sa čeličnim šipkama.

Čagar je još uvek gledao za Bakarom i njegovim momcima. Čak i kad je topot konja zamro u noći, on je stajao na istom mestu i osećao da nešto nedostaje.

— Ima tu nešto... — promrmlja je, povlačeći palcem preko čela. — Nešto fali...

— Red Bakaró? — pomenu Dok. Oregonac se trže kao uboden.

— Tol! Njega nismo videli! Gde je on?

Kockar sleže ramenima.

— Možda je pobegao, a možda se još uvek negde krije!

— Možda — procedi Čagar, ali neubedljivo. — A stari, izgledao je slomljen, izgužvan. Nisam ga zamišljao tako.

— Večeras to ništa ne znači! — reče Holidej.

— Šta time hoćete da kažete?

— Imam gadan predosećaj — promrmlja kockar. — Gde je devojka?

— Flo? Nije hteia da ide pa sam je onesvestio i odvec na senik.

— Senik?

Čagar sleže ramenima.

— Nisam je mogao nositi kroz ceo grad ili kroz salun u sobu? Mislio sam da će tamo biti najbezbednija.

— Onda trči tamo? — sa oštrinom u glasu naredi mu Dok.

— Zar mislite...?

— Misli uz put! — prekide ga Džordžijanac.

•
•

Senik je bio prazan!

Trent Čagar je osetio da mu kolena klecaju, a u grudima se širi neopisiva vatra.

Devojke više nije bilo tamo gde ju je ostavio te večeri.

Počeo je da rukama razbacuje slamu na sve strane, kao da je iz nje

želeo da iskopa Florandu Hemond, ali pomoći nije bilo.

Devojka je nestala!

Nemoguće da je izišla tek tako u noć, u nepoznatom pravcu.

Smandrljao se niz drvene lestve i pregledao sve uglove u konjušnici, izletao napolje, zvao je po imenu...

Uzalud!

Činilo mu se da oseća miris po kome bi je prepoznao u mnoštvu žena, ali nje ipak nije bilo tu.

Onda mu je sinulo da je te večeri, posle prvih revolveraških pucnjeva, nestao i Red Bakaró!

Da li je on možda nabasao na devojku?

Ponovo je ustrčao uz lestve, pregledao svaki ugao i ponovo je sišao dole, a zatim na ulicu.

Za Trenta Čagara ova noć nije imala kraja.

•
•

Uvučen u duboku senku verande, Dok Holidej je posmatrao kako ulicom korača grupa ljudi.

Jedan, na čelu, nosio je upaljen veliki fenjer i krug svetlosti klatio se u ritmu koraka. Čas bi bljesnuo ispred, čas zamakao pozadi, iza nogu.

Minuti tišine protekli su od poslednjeg pucnja.

Građani su mogli da pomole noseve i da proveru vazduh. Da, izgleda, bio je čist.

Sudija Ken Lipman bio je najhrabriji.

Krenuo je sa velikim fenjerom i

na nekoliko prozora i vrata snažno zakucao. Znao je da unutra stoje, obučeni ili poluobučeni, ljudi koje je poznavao dobro, i da oslušuju svaki pucanj, prebrojavaju svaki jakuk.

I oni su izlazili, oprezno.

Sada ih je bilo četvorica: sudija, trgovac Blond, pukovnik u penziji Menzoti i pogrebnik Džonson!

— Lepa povorka u Sonori — komentarisali su ostali razbuđeni građani, izvirujući iza zavesa. — Sudija napred, a grobar na kraju. Mogao ih je sve pokupiti lopatom!

S kraja ulice nagoreli napis na platnu „Beni Henkok, vaš šerif” prekrivala je prašina i brisala i ono malo čitljivih slova.

Zatim su zastali kod prvog leša.

Neki su ležali licem prema nebu, neki okrenuti zemlji. Sudija i ostali poznavali su ih, sve su to bili jahači Voltera Bakare. Pakleni jahači pred kojima se sklanjalo sve živo u Sonori i oko nje.

Ko im se, ovoga puta, tako đavol-ski isprečio?

Onda se senka pod verandom pokrenula i ljudi su ustuknuli natrag.

Dok Holidej siđe na ulicu.

Sudija Lipman visoko podiže fenjer da ga bolje osvetli, ali nije video mnogo. Senka oboda „kalifornija” šešira padala je preko celog strančevog lica.

Bljesnuli su samo koltovi i to za trenutak. Posle su ih prekrili krajevi dugog, crnog kaputa.

Lipman je bio suvonjav, kočope-ran starčić, isturene donje usne i živih, pronicljivih očiju. Nosio je odelo, čini se, dva broja veće. No-

gaviće su mu padale preko cipela i vukle po prašini poput metli. Na glavi je imao smešan šeširić sa obo-dom povrnutim nagore s prednje strane. Međutim, sve se to gubilo pred njegovim držanjem, pred krupnim, dubokim glasom za koji niko ne bi mogao da pretpostavlja da može da izide iz slabašnih pluća i tankog, ptičjeg vrata.

— Šta vi znate o ovome, mister?

— upitao je sudija i pokazao rukom oko sebe.

— Zavisi šta vas interesuje? — pitanjem je uzvratio na pitanje kockar.

Sudijin glas bio je dubok, strančev hladan kao zamrznuti čelik.

— Sve me interesuje! — reče Lipman.

— Ne volim duge priče! — rekao je Dok.

Lipman je osetio da se malo gubi pred ledenom mirnoćom čoveka u crnom.

— Ja sam ovde sudija! — povisio je glas.

— Zaista? — čudio se kockar. — A ja sam mislio da Bakaro ovde svima sudi...

Donja vilica sudije Lipmana zaigra, ali to je bilo sve.

Jer stranac je bio u pravu, ma kako njegove reči bile otvorene i drske.

Neugodno ćutanje prekinuli su šumovi sa desne strane.

Sudija je ponovo podigao svoj fenjer i ugledao Luka Spejda kako se tetura prema njima.

Pozadi njega koračao je Oregonac, gurajući ga koltom da požuri. Spejd je bio gologlav, a rukom je

stalno pipao teme proveravajući da li je na tom mestu čvoruga ili možda rupa?

— Još jedan stranac? — upita sudija, misleći na Čagara.

Ovaj ne obrati pažnju na Lipmanove reči, već snažno gurnu Spejda napred. Revolveraš posrte i jedva se održa na nogama.

— Sad govoril! — javi se Čagar.

Sudija je uspeo da sačuva hladnokrvnost iako je malo šta shvatao.

— Kakva je ovo gužva, Spejde? Gde je Bakaro? — upitao ga je sudija mirno.

Lupež se osvrnuo, ali Oregonac je bio kraj njega kao senka, sa nekom čudnom vatrom u očima.

— Bakaro? On... on je otišao! — odgovori Spejd, mrzovoljno.

— To vidim i ja — ljutnu se sudija — ali zašto je dolazio?

Spejd je oklevao sa odgovorom. Ali, iza sebe je čuo zapinjanje oružja. Čuo je i sudija.

— On ne može slobodno da govori kad mu je oružje na leđima! — opomenuo je sudija Oregonca. Ali ovaj se samo nasmejavao nervozno.

— Može — rekao je. — Čovek koji ima mirnu savest ne plaši se ničega. Ni smrti.

— Govoril! — nastavi sudija, malo oštrije.

— Ja... mi smo krenuli da zapalimo štampariju... i ubijemo njega! — olako je izgovarao lupež pokazujući na Doka. — On je ustrelio Bakarovog sina, Triga. Red je zbog toga poludeo i poveo nas da se osvetimo...

Sudija pogleda prema kockaru, ali

Čagar je iznenada dobio pravu moć govora.

— Spejd je mnogo škrt na rečima, ali je brbljiv na koltu, — zarežao je. — Trig je mrtav, jer je zatečen sa Redom, hteo je da napastvuje Hemmondovu kćerku, ubivši pre toga Lea Pereza! To je to!

Sudija se namršti.

— Leo Perez mrtav? I Trig? Za jedno veče to je pravo groblje...

— Ali da ne odugovlačimo — nastavi Oregonac — Floranda ima jedno pismo koje će ponešto objasniti u vezi Voltera Bakare! Pismo joj je ostavio otac pred smrt...

— Šta? — zgranu se trgovac Blond. — Zar je Džordž mrtav!

— Ubio ga je neki Regan, po Bakarovom nalogu — priznao je Spejd, osetivši da je Čagarova cev opasno duboko zašla u njegovo rebro.

— Pa, gde je devojka? — žustro upita sudija.

— Nestala je! — objavi Čagar.

I Holidej se trže na ovu vest.

— Nestala?

— Nema je tamo gde sam je ostavio... Sama nije mogla da odleti i, neka me đavo uzme pod svoje, ako tog Reda Bakaru ne prekoljem zubima!

Pri tome je očajničkim pogledom potražio kockareve oči. Ali ovaj je zamišljen zurio u zemlju.

Lipman se okrenuo pogrebniku Džonsonu:

— Nisam te badava poveo — promrmljao je. — Požuri da pokupiš sve ovo sa ulice... A ti — obrati se Spejdu — prošetaj do zatvora! Istina, nemamo još šerifa, ali imamo dobar ključ!

Pri tome odnekud izvuče veliki, vojnički kolt i zamlatara pred Spejdovim nosom. Bio je to prizor na koji se penzionisani pukovnik kruto nasmejavao.

— Do vraga, Ken, pa to je moj revolver? Otkud kod tebe?

Sudija samo odbrusi.

— Stariš, moj Menzoti! Zar si zaboravio da si ga izgubio na pokeru? A onda uperi cev prema Spejdu.

— Ne pokušavaj ništa! — opomenu ga. — Od šest zrna bar jedno će ti napraviti promaju pod šeširom!

Spejd samo progunda nešto, ali se pokori.

Sudija se zatim okrete prema kockaru i Čagaru, ali njih više ne beše tu!

Bešumno su se iskrali iz kratkotrajne galame. Video ih je kako skaču na sedla svojih konja, kako pod kopitama pršti sitno kamenje i lebdi prašina.

Odlazili su nekuda žurno.

Noć ih je prekrila, samo se još malo belasao Džordžijančev šarac.

— Ko su oni, sudijo? — upitao je Blond.

Ovaj je slegnuo ramenima.

— Ne znam — rekao je. — Možda će sutra biti sve drukčije.

— Kako to mislite?

— Lepo. Po danu vidim bolje lica i dublje im zavirujem u oči.

Pukovnik se naže prema sudiji.

— Ken, koliko si zavirio Bakari u oči? — upita.

— Nisam ni mogao — obrecnu se ovaj. — Uvek je jahao i gledao na drugu stranu! I zaveži, vratiću ti ovaj kolt. Da ne čuje Spejd... unutra i nema metaka!

Pukovnik zinu, ali sudija prođe po red njega, ostavljajući ga nasred ulice otvorenih ustiju.

*
*
*

Doktor Čendler dremuckao je u naslonjači. Jedan od momaka stalno ga je držao na oku i budio čim bi iz ranjenikove sobe čuo šum ili uzdah.

Međutim, i stražar i doktor neka-ko su zadremali istovremeno i tako se bar malo odmorili od dežuranja nad Rikom Bakarom.

Trig je zakopan te noći, u posebnoj kapeli iza kuće.

Meleskinja, Rozalija Samanto, stavljena je pod zemlju u južnom delu poseda, bez krsta, bez obeležja. Samo su nabacili jedan veliki kamen preko humke.

— Sasvim slučajno, dok su je polagali u raku, okrenuli su joj glavu prema jugoistoku.

Oni sujeverni mogli su to protumačiti božjim providenjem. Rozalija Samanto je i mrtva gledala prema Puerto Penasku.

Prema zlatnim pešćanim obalama na koje više nikada neće stići...

Bližila se ponoć.

U svojoj postelji najmlađi od Bakarovih borio se između života i smrti. Groznica ga je svom silinom skopala i tresla, izmamljujući iz njega prigušene uzdahe i jauke.

Žena koja je bdila kraj njegove postelje s vremena na vreme bi mu vlažnom krpom kupilo znoj i rashlađivala užareno čelo.

Doktor Čendler je otvorio oči pri-

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

•

•
UTORKOM
I PETKOM

vučen lupom u bolesnikovoj sobi.

Da li je to samo sanjao?

Njegov stražar je glasno hrkao u svom uglu, glave oborene na prsa.

Lekar ustade i približi se vratima. Polako ih je odškrinuo.

Soba je bila u mraku!

Nečije telo bilo je kraj samih vrata i doktor Čendler ih nije mogao otvoriti ni toliko da promoli glavu.

Zatim je jasno čuo zapinjanje orozu.

— Hej! — povikao je lekar, predošćajući da nešto unutra nije u redu. — Ovamo!

Čovek u uglu se trgao kao oparen, dograbio pušku i skočio na noge. Nije se dobro snašao i podigao je oružje prema Čendleru.

— Ne mene, klipane! — dreknuo je doktor, pokazujući prema sobi. — Neko je uskočio u sobu, kroz prozor!

Kao odgovor na ovu tvrdnju, iznutra je odjeknula revolverska grmljavina.

Stražar je ramenom iz sve snage udario u vrata. Jednom, pa još jednom!

Napravio je taman prolaz da nekako ugura svoja ramena i pušku isturenu ispred sebe.

Doktor se ušunjao za njim.

Ako je Rik, po svoj prilici, ubijen i njemu i stražaru ostalo je samo da se spakuju i odmagle iz Sonore, glavom bez obzira.

Jer, obojica su bili određeni da motre na sobu, a oni su spavali i tako verovatno prečuli šum koji je prethodio onoj lupnjava.

Zavesa na prozoru još se lelujala.

Ljuti barutni dim pekao je oči i dražio nozdrve.

— Sto mu...! — počeo je da psuje stražar, saplevši se o nešto na podu.

— Prozor! — dreknuo je Čendler.

Momak se nekako iskobeljao i prileteo ivici, odgurnuvši zavesu. Dole nije video nikoga.

Doktor Čendler je užurbano pretraživao džepove kako bi našao šibicu. Plašio se i da pogleda na postelju.

Drhtavom rukom je podigao upaljeno palidrvce iznad glave i bacio pogled prema najmladem Bakarovom sinu.

Da, bilo je baš onako kako je i mislio!

Neko je uskočio kroz prozor i izvršio agoniju mladog Rika Bakara.

Bio je pogođen na nekoliko mesta.

Rana na čelu nedvosmisleno je govorila da je smrt bila trenutna.

Stražar je buljio u taj krvavi prizor sa užasom u očima. Ništa bolje nije se osećao ni doktor Čendler. Nije imao potrebe da proverava da li je sa Rikom gotovo.

Žena na podu bila je samo onesvešćena snažnim udarcem i već se pokretala.

Doktor Čendler nije imao nameru da se i njoj posvećuje.

Izišao je u hodnik, s jednom mišlju u sebi, pobeći iz ovog prokletog mesta što pre. I što dalje.

Sišao je niz stepenice, osvrnuo se oko sebe na izlazu i pohitao prema štalskim zgradama, gde se nalazio smešten njegov konj. Nikoga nije sreo, niko ga nije zadržavao. Kuća

**ODABRANI
STRIPOVI
VESTERNA**

★★★

GRANI ROMANI
BESTSELER

**SVAKOG
1. U
MESECU**

★★★

je bila pusta posle odlaska Voltera Bakare u grad.

Odjednom je u štalama nešto bljesnulo.

Lekar se pilepio uza zid, obuzet još većim strahom. Kao gonjena zver, jedna krupna silueta izletela je iz unutrašnjosti, praćena njiskom konja i gustim dimom.

Čendler je zatvorio oči i ponovo progledao. Ne, nije se varao!

Neko je zapalio zgradu!

Palikuća je iščezao u mraku, praćeni ogromne skokove.

Vatra je bila sve jača, buktala je u strašnom naletu, pomamno ispružajući svoje plamene jezike kroz sve moguće pukotine.

Konji su kopitama lomili drvene boksove i kidali veze!

Iz kuće se začuše uzvici.

Jedina tri momka koja su ostala

na posedu, jurila su u pravcu vatre. Doktor Čendler šmugnu za ugao.

*
*
*

Volter Bakaro je stigao pred svoju kuću kada se plamen stub digao visoko u tamno nebo, obasjavajući krošnje drveća i krovove.

I njegovo lice kao da je bilo zahvaćeno plamenom dok je stajao na konju, gologlav, raščupan, pogrbljen.

Njegova dva preostala momka stajala su pozadi, praznih pogleda. Bez koltova i opasača, sami sebi su izgledali mnogo sićušniji, manje hrabriji i ne više tako sigurni u svog poslodavca.

To više nije bio onaj Bakaro za koga su mogli da krenu u vatru i u vođu, s njim na čelu.

Bila je to samo njegova senka.

Sada nije gledao u plamen, već u kuću, u sobu u kojoj se nalazio njegov najmlađi sin.

A ona je još bila u mraku!

Zašto, kada je naredio da svetlo gori stalno i da se sa Ruka ne skida pogled?

Zašto? I otkuda ova vatra? Šta se dešava?

On mamuznu konja žestoko. Životinja se prope i skoro ga zbaci sa sedla.

Senke oko vatre kretale su se u raznim pravcima, ali se niko nije usuđivao da priđe. Konji koji su pokidali veze i spasli se smrti u plamenu, sada su trčkarali preko travnatog dela između kuće i barake za kauboje.

U tom trenutku se sa kapije začu topot konja. Volter Bakaro ponovo zateže uzde i njegov konj se ponovo prope na zadnje noge. Ostali iz pratnje se okrenuše i razmakoše.

Red Bakaro prođe između njih kao furija.

Lice mu je bilo osvetljeno naranđastim odsjajem, a oko usana titrao mu je satanski osmejak i sudući sjaj u očima.

Izgledalo je da se raduje požaru. Zurio je u njega mimo oca i prosto uživao u pustoši koju je za sobom ostavljao.

— Gde si bio? — upita ga otac prigušenim glasom.

— Svuda... — odgovorio je Red. — Lepa vatrica? Da mi je znati ko je zapalio!

— Ostavio si me tamo, u najvećem okršaju, a ti si izvukao straž-

njiču! Idiote! Zašto si me samo poveo? Da poginem?

Ali najstariji sin kao da je bio gluv na sve očeve reči.

Volter Bakaro okrenu konja prema kući.

Tada se u sobi upali svetlo i ženski vrisak zapara noć punu dima i žara.

— Rik! — zaurao je Bakaro i sjahao, ne hajući za bolove u ramenu.

Jedino je Red ostao u sedlu, smejući se bezglasno.

— Rik! — ponavljao je tiho u sebi očeve reči. — Rik! Samo Rik. A ja, a Trig... mi ništa, a? Samo Rik?

Niko ga nije čuo, bio je sam.

Izgledao je zadovoljan.

Umesto prema kući, poterao je konja na suprotnu stranu. Prošao je ispod kapije i skrenuo levo. U šibljacku nedaleko od zida koji je opasivao Bakarovo imanje, nalazilo se nečije telo.

Red sjaha i prođe.

Floranda Hemond ležala je uvezana lasom i sa prljavom maramom preko usta!

Oči su joj izražavale veliki strah dok je pratila Redove pokrete. Kosu joj se u neredu lepila za oznojeno čelo i gicala po trepavicama.

On je stajao raskoračen nad njom, posmatrajući je kao lešinara.

Zatim joj smaknu maramu sa lica.

Devojka otvori usta i uze vazduha kao davljenik. Pomislila je istog časa da viče, ali uvide da je uzalud. Okolo je bila samo noć i u njoj njih dvoje.

Skupila je noge i povukla se još dublje u gustiš.

Red se cerio nad njom, zgazivši čizmom skut njene duge haljine. To je zaustavi u povlačenju. Oštre grančice zasekle su joj kožu na licu kao tuce noževa. Suze su joj potekle same od sebe, ali glasa nije pustila.

Gore se nalazilo ogromno nebesko prostranstvo i velika, skoro četvrtasta kontura Reda Bakare.

— Bežiš, curo? — rečao je on, kroz kratke napade smeha. — Ali nemaš više gde. Nema ko da te spase...

Floranda je ćutala, ruke su joj bile vezane i utrnele od konopca.

— A možda će i doći? — nastavio je lupež. — Obojica? Onaj u crnom mi treba, onaj koji je ubio Triga. Njega čekam!

Sagnuo se bliže, osetila je njegov dah pomešan sa mirisom duvana i viskija.

— Pravi kavaljer će potražiti da mu, računao sam ja na to — smejuljio se hrapavim osmehom. — Već čujem topot konja? On će doći, da te spase. A ja ću ga čekati. Moram to da učinim za Triga. Moram da ga ubijem!

Iznenada se uspravio.

— Znaš li šta je Rik prema Trigu? Ništa! Običan mlakonja, tatin sin, koji zna samo za knjige i priču! Njemu je Volter obećao da nasledi sve: zemlju, novac, stoku, vrednosne papire... Sve! A Trig? A ja? Nama nokat. Malo džeparca da imamo u salunu da platimo piće. I da pravimo gluposti za svog oca, da bijemo i da pucamo! Eto mu sada Rika! Sam ga je naćeo...

Kao da se vetar naseli u granje, neka poljska životinjica šušnu blizu njih. Red Bakaro se ukoči, ali onda odmahnu rukom.

— Doći će on, znam ja takve kicoše! A kada dođe, onda...

— Šta onda, burazeru! — izroni iz mraka glas, koji je pucketao kao polomljena kora leda.

Bio je to šok od koga se Red nije mogao da oporavi!

Džordžijančeva fantomska prilika uorta se u nebu na samo nekoliko koraka od njega!

Činilo se da je sišao iz vazduha, nečujno, poput duha!

Red Bakaro je zurio u Holideja kao hipnotisan.

Možda bi mogao da potegne, mrak je podjednaka šansa za obojicu. Ili bi najbolje bilo da zgrabi devojkicu kao štit i da se izvuče nepovređen do sledećeg susreta!

Mora da mu je Čagar prozreo misli, jer je tog časa otkočio svoj kolt iza Redovih leđa.

Lupež je naglo vratio svoju ruku niz butinu. Nije više želeo da rizikuje. Nanjušili su ga pre nego što je mogao da završi misao o tome kako će ih sačekati. Mora da su stigli ranije i da su se šunjali prema kapiji. A on, budala, zar je morao da vidi vatru i očev izraz kad je poleteo prema kući iz koje se čuo vrisak!

— Odmakni se od devojkice! — naredi mu Dok.

On uzmače dva koraka. Nisu mu videli iskrivljena usta i životinjski izraz na licu, oči podlivene krvlju i ispunjene mržnjom.

Floranda tek tada klonu na zemlju, bez svesti.

Oregonac zaobiđe skamenjenog kidnapera i podiže devojk u naručje. Dok ju je pažljivo nosio prema konjima kraj zida, čuo je Redov iskidani smeh.

— Što ne pucaš, prokletniče? Šta čekaš?

— Zar nije bolje da gasiš svoju kuću? — upita ga kockar nemarno.

— Ja nemam kuće — pareža Red. — Imao sam samo brata, koga si ti ubio!

— I?

Redovo lice posive od zlobe.

— Ubiću te! — prosiktao je. — Doći ću ujutru da te ubijem kao psa nasred ulice! Ili možda ne smeš da me čekaš?

— Doći ćeš sam?

— Sam! Niko mi ne treba kada te budem zgazio!

— Čekaću te! — reče kockar, polazeći. Okrenuo mu je leđa!

Red Bakaro je jedva poverovao u to, okrenuo mu je leđa, a da se više nijednom nije osvrnuo.

Nebesa, taj ludak će već dobiti svoje!

Trent Čagar sačeka kockara neraspoložen.

— Mogao je da puca — reče. — Bolje da ste mu uzeli kolt!

— Trebaće mu sutra — odgovori Holidej.

Floranda je bez reči sedela ispred Čagara, na istom sedlu, oslonjena celim svojim telom na njegove grudi.

— Zar mu verujete? — upita ga Čagar preko njene kose.

— Nikad se nisam varao. On će

doći. Pitanje je samo da li će zaista biti sam?

Zatim približi svog Miga prema njima.

— Kako se osećate, mis Hemond?

Ona otvori oči. Taj glas, to hladno lice, taj led koji bije iz njegovih očiju... zar je moguće da ispod svega toga tinja toliko toplote?

— Dobro mi je, Dok! — rekla je tiho. — Sada mi je zaista dobro...

*
* *

Pet drvenih mrtvačkih sanduka od najgrublje istesanih dasaka bilo je poređeno ispred firme „V. Džonson, pogrebnik”.

Velika kola za prevoz, sa jednim upregnutim konjem, stajala su na ulici spremna za utovar.

Pet sanduka za groblje u Sonori označavali su kraj petorice revolveraša Voltera Bakare u krvavom sinoćnem obračunu između Holideja i Čagara s jedne strane i Bakare i njegovih jahača s druge.

Stravično iščekivanje nadnelo se nad grad tog vrelog prepodneva.

Mnogi su te noći videli da je gorelo nebo nad Bakarovim posedom, čuli su dolazak jahača odmah iza toga. Oni najradoznaliji provirili su kroz zavese i prepoznali dva stranca na konjima i devojk u.

Tog jutra imalo je o čemu da se priča. Sudija Lipman nije bio baš razgovorljiv kao što je to imao običaj. Dugo je o nečemu razmišljao i na sva pitanja davao lakonske odgovore. Zbog toga su nagađanja postala još veća.

Grad je bio bez šerifa i sudija nije mogao ništa sam da učini, ni kakvu istragu da povede. Jedno je, ipak, bilo jasno, Bakari je zadat udarac od koga se teško mogao povratiti. Trig je bio mrtav, a prema pričanju Luka Spejda, ni njegov najmlađi sin, inače ljubimac, nije imao mnogo izgleda da preživi očeve kuršume.

Bakarov kraj bio je pitanje vremena.

Odieđnom su se protiv njega pojavili svedoci, čak i njegovi ljudi nisu zazirali da ga optuže. Kao da su osećali da „zlatni“ brod tone i svako je spasavao svoju kožu. Luk Spejd je bio spreman da pod zakletvom da nekoliko značajnih izjava, a i Čagar i Floranda Hemond imali su da kažu dosta.

Samo je Holidej ćutao.

Tog dana, Floranda je bila u štampariji. Događaji u kojima se našla pre nepunih desetak časova, kao da su bili zaboravljeni. Oprošten je i Čagarov udarac kojim ju je uspavao i odneo van domašaja revolverskog nadmetanja, pa i surova otmica od strane Reda Bakare pala je u drugi plan.

Devojka je spremala novi broj „Sonora njusa“ sa velikim naslovom preko cele strane: „KO JE BAKARO?“ A u malo sitnijem podnaslovu: „Kad bi mogle da progovore puške iz Kolorada“.

Bile su to optužbe koje su mogle da započnu sudski proces protiv jednog od najmoćnijih i najbogatijih ljudi u toj pokrajini. Floranda je to dugovala svom ocu, a i gradu

u kojem je živeo i koji se, tek sada, zaklinjao da će izići do poslednjeg, kada mu budu posmrtna ostatke sa San Hoakina preneli na sonorsko groblje.

Međutim, taj broj „Sonora njusa“ nikada neće ugledati svetlost dana!

U salunu „Palma“ Džordžijanac je ređao karte po stolu, odlazeći svoj put za neki sat više.

Čekao je.

Sudbina je i ovog puta hitala da mu dodeli nova iskušenja.

U poslednje vreme uvek se nalazio na čudnim mestima i u čudnim situacijama da pomaže druge. On, kome je retko ko nudio pomoć, sada se obreo suočen s gorčinom sopstvene sudbine. Koltovima je krčio put boljem, pravom zakonu u Sonori.

I ako sve bude gotovo, on će otići bez zбоgom.

Reči zahvalnosti zamreće na usnama ljudi kada budu saznali ko se borio za njih.

On je bio prognanik, revolveraš i kockar.

Tako su o njemu ispredale priče, takvom su ga stvorile legende razastrte između Kalifornije i Kentakija, od Montane do Novog Meksika.

Karte na stolu su mu „prorekle“ srećan dan.

On ih je pokupio u jednom zahvatu i bacio pogled na suprotnu stranu.

Tamo je, za kockarskim stolom, okružen radoznom masom kibiceva. Mohavsk Kid pokazivao koliko je rođen pod srećnom zvezdom.

Izazivao je sve mesne kockare na megdan i svakome je davao lekcije iz pokera. Bila je to gomila para s kojom je nameravao da odigra veliku igru protiv kralja kockara, Doka Holideja.

Kazaljke na velikom zidnom satu približavale su se jedna drugoj kod broja dvanaest.

Sa ulice je odjeknuo pucanj.

Svi su ućutali i okrenuli glave na tu stranu. Džordžijanac je stavio špil u unutrašnji džep i malo više natukao šešir na čelo.

— Stranče! — čuo je hrapavi glas spolja: Holidej je znao da se to njega tiče.

Ustao je i krenuo prema izlazu.

Mohavsk Kid je odgurnuo svoje karte, ali se ipak predomislio. Nemoguće je da se Dok neće vratiti. Njemu nikakva pomoć sada nije potrebna, pa makar ga i sam đavo, glavom i bradom, izazivao na ulicu.

— Čekam te! — urlao je Red Bakaro napolju.

Džordžijanac odgurnu krila sa ulaza i pusti da ga u pevratku lako udare po leđima. Onda je koraknuo još dva koraka napred, na trem, i izvadio cigaretu.

Mohavsk Kid više nije bio interesantan za posetioce „Palme”. Nagrnuli su na vrata i prozore, naslućujući nevolje po nekog.

Red Bakaro je stajao licem okrenut prema salunu, zakrvavljenih očiju i zgrčenih usta. Iz celog njegovog držanja izbijale su odlučnost i rešenost. Desna ruka je zglobom šake dodirivala dršku kolta, levo rame neprimetno istureno napred, pogled kao ekserom zakovan za verandu

„Palme” gde se nalazila vitka silueta u crno odevenog stranca.

Podnel!

Pod Redom Bakarom jedva se nazirala mrlja od senke.

Okolo pustoš!

— Izidi! — zvao ga je lupež, prikovao za zemlju svojim snažnim nogama i ogromnim stopalima.

Holidej prelete pogledom preko krovova i uglova kuća, ali ne opazi ništa sumnjivo.

Činilo se da je Red Bakaro zaista došao sam da okonča sa kockarem. Ili sa samim sobom.

On siđe sa drvenog stepenika na ulicu i prašina mu prekri čizme.

Koraćao je ukoso, sa otkrivenim drškama svojih revolvera.

Živa legenda Zapada protiv sulu-dog potomka Bakarovog plemena. Jedinog preživelog u kobnim časovima poslednjeg dana i večeri.

Na vratima štamparije Floranda Hemond je užasnuto posmatrala kruženje dva čoveka na ulici, ruke koje su treperile nad oružjem, pogled, koji su sipali vatru i led.

Trent Čagar ju je držao za mišice. Bio je siguran u kockara, više nego u samog sebe. Bio je, u stvari, ponosan što im je prijatelj.

— Ubico! — dobacio je Red Džordžijancu. — Tvojom krvlju ću politički grob mog brata!

Tek zapaljena cigareta u Holidejevim ustima kao da je začikivala razdraženog siledžiju. Protivnik kojeg je osudio na smrt pušio je!

Nebesa! Pušio je svoju poslednju cigaru!

— Poteži! — izazivao ga je Red,

raširenih prstiju kao kandži u grabljivice.

Floranda zatvori oči.

Međutim, pucnjava se još nije oglasila.

Umesto toga, čulo se koračanje trećeg čoveka na ulici. Tromo, lagano koračanje posle koga je nastupila usijana tišina.

Kada je otvorila oči, ugledala je Voltera Bakara na sredini, između Holideja i svog sina!

Bio je samo u košulji, uvezanog ramena, lica bledog kao u aveti. Zurio je u Reda pogledom na kome bi mu i satana mogao pozavideti.

U njemu je Red Bakaro pročitao svoju sudbinu.

Otac je saznao!

Sada je imao kolt u futroli. Sunce je peklo i na očnim kopcima hvatao se znoj i zamagljivao vidik.

Volter Bakaro je krenuo na Džorđžijančevu stranu, ne ispuštajući sina iz vida. Nije mnogo išao, nekoliko koraka svega. A zatim mu se potpuno okrenuo, ispravljen, zastrašujuće bled i neizvestan.

I kada je progovorio, u glasu mu se ogledala nestvarna mirnoća. Bio je to glas čoveka pomirenog sa svojim krajem.

— Marama ti nije pomogla — obratio se Redu zagrobnim glasom. — Žena te je ipak prepoznala pre nego što si je udario!

Red se osvrtao oko sebe kao ulovljeni zec.

— O čemu pričaš? — zaštektao je.

— O svom sinu — uzvрати otac. — O onom sinu na koga si sinoć pucao! I ubio...

Floranda Hemond s naporom ugu-

ši krik. Holidej saže glavu pod senku svog šešira.

— On je ubio jednog tvog sina! — zavika Red, pokazujući prema kocar. — Skloni se da ga ubijem!

Ali Bakaro je stajao kao zid.

Red se nervozno nasmejavao:

— Sin, veliš? A Trig? A ja? Mi nismo sinovi? Mi smo vanbračni sinovi... Kopilad! Deca sudopere iz Čejena, s kojom si godinama živeo kad si bio niko i ništa! Kojoj si obećavao svetu vezu pred crkvom samo kad staneš na noge... Umrta je od tuge i bolesti kad si je prevariol! Otišao si vodeći nas. Zašto? — urlao je. — Zašto i nas nisi podavio?

Bakaro je počeo da korača prema njemu.

Red uzmače samo korak.

— Znao si samo za Rika, nas si svrstao među sluge... Ti nam nisi otac! Nisi ništa! Jeste, ja sam ubio tvog najmlađeg sina, jer on je kopile, a ne mi...

Čudovišan bljesak u Bakarovim očima bio je zakasnela opomena njegovom najstarijem sinu.

Pa ipak, potegao je brže nego ikad u životu!

Pucnji su se slili u jedan zvuk.

Sonora to nikada neće zaboraviti, otac i sin u nečuvenom revolveraškom dvoboju istovremeno su pali smrtno pogođeni u prašinu glavne ulice.

Red Bakaro se smejavao iako je krvario. Njegov otac već je ležao lica zarivenog u zemlju, opruženih ruku.

— Ipak si crkao... — cerio se Red, dok mu je krv izbijala na usta.

Onda je i on pao.

Holidej ispljnuu cigaretu iz usta, kad je sa raznih strana počeo da izviruje svet. Oregonac je sa Florandom hitao prema njemu.

Pred salunom kockar se sudari sa sudijom Lipmanom.

— Mister — pozdravio ga je Lipman — ipak vam svi dugujemo mnogo! Mnogo! Ali ime vam još ne znamo?

— Zar je to važno? — hladno upita kockar.

— Naravno! Imamo planove u vezi vas, mislimo da bi vam odgovorili...

— Ne interesuje me.

— Ali slušajte, vi ste pravi čovek za nas!

Kockar krete dalje, ali ga je Lipman sustizao. Njegova isturena donja vilica nije prestala da naklapa.

— Razgovarao sam sa mnogim uglednim ljudima ovde! Bakaro je za nas bio velika obmana, to priznajemo! Međutim, kako ne bi došao neko drugi Bakaro, smatramo da ste vi najpogodnija ličnost, čovek kome Sonora mnogouguje, shvatate?

— Shvatam! — reče Džordžijanac i naglo zastade. Lipman se skoro saplete o njega.

— Pa, šta kažete?

— Ostavite me na miru!

— Ne razumem...

— Razumećete me ako vam kažem ko sam! Hoćete li?

— Naravno! To svi očekuju, to ime treba zapamtiti...

— Zovem se Džon Henri Holidej — suvo uzvratil kockar. — Poznatiji sam kao Dok Holidej!

Zbrčkano lice sudije Lipmana is-

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

tog časa se zateže kao tetiva. U prvi mah nije mogao da dođe do daha.

— Dok Holidej...? — ponovi tiho. — Kockar? Revolveraš?

— Da! — prekide ga ovaj. — Ubi-ca, ako hoćete. Varalica na kartama. Sve što pomislite to sam ja. Dakle, šta je sa onom ponudom?

— Ja... treba da se dogovorim sa ostalima...

Holidej klimnu glavom.

— Tako je već bolje — reče. — Kad se dogovorite potražite me negde na Misisipiju ili u Teksasu. Dojahaću odmah.

Lipman je progutao pljuvačku i počeo po glavi. Nije imao volje ni da se pravda, ni da se obmanjuje.

— Sada to menja stvari, mister Holidej! — rekao je polako svojim dubokim glasom. — Ali, bez obzira na vašu reputaciju, privremeno rešenje za Sonoru bilo bi da...

— Umuknite! — odbrusi mu Dok. — Čeka me partija pokera sa Mohavsk Kidom.

— Mo... Mohavsk Kid? — zgranu se Lipman. — I on je ovde?

Kidovo lice na ulazu cerilo se prema sudiji kao pun mesec.

— Taj sam, mister? Hoćete da nam se pridružite? — pozivao ga je revolveraš.

Međutim, Ken Lipman se već udaljao, mrmljajući nešto sebi u bradu.

Oko palih Bakarovih, oca i sina, napravljena su dva kruga radoznalaca, poput dva pogrebna venca.

Čagar sustiže kockara na ulazu i dotače ga za rame.

— Ostajete li ovde? — upitao ga je.

Holidej pogleda prvo u njega, a onda u devojkicu.

— Veščanje?

Oni pocrveneše, ali nisu odmah odbili i tu mogućnost.

— Možda, kasnije... ali...

Kockar klimnu glavom.

— Verovatno ona još čeka da je zaprosiš — reče.

Trent Čagar se upilji u kockara kao da ga prvi put vidi.

— Do vraga — ote mu se — na to sam zaboravio!

— Svejedno — umeša se Floranda — ako to on ne bi učinio, morala bih ja.

— Zaista? — obradova se Oregonac. — A šta ćemo sa novinama? Ja nemam pojma o tom poslu, znam samo oko konja i oružja.

— Kakve novine? — upita devojkica.

— Pa... jedan broj čeka da se otisne?

— Nije više potrebno. Za Sonoru me ne veže ništa. Zar nisi razmišljao o San Francisku?

— Gle? Već si isplanirala, a da mene nisi pitala. Hoćeš da te ponovo odnesem na senik?

— Možeš, ali ne onesveščenu...

Odjednom su začutali u isti mah. Bili su svesni da Holidej više nije kraj njih.

Mohavsk Kid se ponovo pojavi na ulazu.

— Taj Dok... celo prepodne ga čekam na poker. Zar nije bio tu sa vama?

— Jeste, ali...

— Pa gde je?

— Tamo — pokaza Čagar prema ulici.

Džordžijanac je već bio u sedlu. Okupljeni ljudi su ućutali na ulici. Sve glave bile su okrenute prema jahaču u crnom, koji je napuštao Sonoru.

Oregonac je jedva savladao želju da ga ne pozove, ili ne sustigne.

Znao je, kockar se više neće vratiti natrag. On je čovek kome nema

mirovanja pod nebom Zapada. Sada je bio samo jahač. Uskoro, daleka, crna tačkica koja nestaje u polju. Zatim će ga progutati nebo spojeno sa linijom prerije, što se na jugoistoku spuštalo prema Josemajt dolini.

Holidej nikada nije ostajao.

Ostajala je samo legenda iza nje-ga. I oblaci barutnog dima...

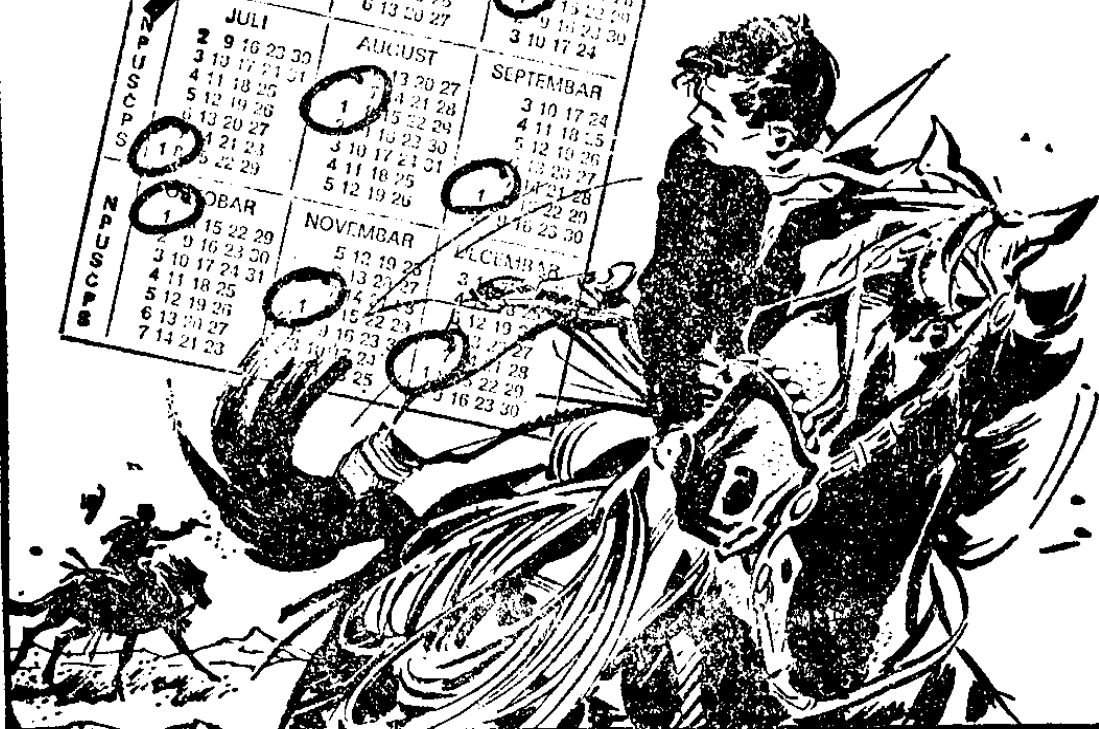
K R A J

SVAKOG 1. UMESECU CRITANI ROMANI

1972
BESTSELLER

INTERVJU

Month	Days
JANUAR	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29
FEBRUAR	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26
MART	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26
APRIL	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26
MAY	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27
JUNI	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27
JULI	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27
AUGUST	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27
SEPTEMBAR	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27
OCTOBER	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27
NOVEMBER	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27
DECEMBAR	1 14 21 28 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27

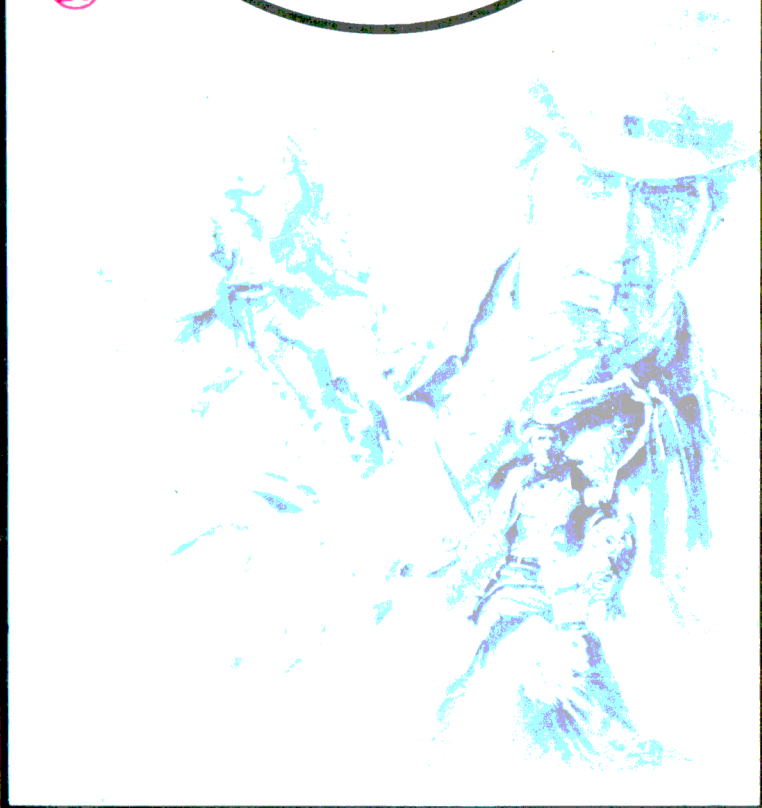

DOK HOLIDEJ

broj
24

SVAKOG 1. U MESECU

april 1974.